Nr. 11. Warszawa, dnia 15 lipca 1930 r. Rok XIII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 12 zł. Cena egzemplarza 1 .- 492

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 96-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 14 czerwca Nr. 44 Rok 1930

Poz. 374. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 maja 1930 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 marca 1924 r. do art. 28 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska, dotyczącego wynagrodzenia zastępców profesorów szkół akademickich.

Poz. 375. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 maja 1930 r. o rozszerzeniu granic miasta Borysławia w powiecie drohobyckim, województwie lwowskiem.

Poz. 376. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 9 kwietnia 1930 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 13 listopada 1928 r. w sprawie ustanowienia cła wywozowego na jaja.

Poz. 377. Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 19 maja 1930 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Poz. 378. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 kwietnia 1930 r. w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa o zmianie rozporządzenia z dnia 13 listopada 1928 r. w sprawie uregulowania wywozu kurzych jaj zagranicę.

Na podstawie art. 3, 5, 7 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 mar-

ca 1928 r. o uregulowaniu wywozu kurzych jaj zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 249) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 listopada 1928 r. wydanem w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa w sprawie uregulowania wywozu kurzych jaj zagranicę (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 1, poz. 5) wprowadza się zmiany następujące:

I. w § 1 dodaje się nowy ustęp końcowy:

„Przedsiębiorstwa, względnie składy przeróbcze, które zostały wykreślone z rejestru przedsiębiorstw eksportowych, stosownie do postanowień § 18 na skutek niezachowania przepisów niniejszego rozporządzenia, nie mogą być wpisane do rejestru ponownie, przed upływem 6-ciu miesięcy od dnia wykreślenia. Kierownikiem przedsiębiorstwa, względnie składu przeróbczego nie może być również przed upływem 6-ciu miesięcy od dnia wykreślenia kierownik przedsiębiorstwa, względnie składu przeróbczego, które w myśl powyższego zostało z rejestru wykreślone".

II. w § 2 w ustępie 2 w ostatniem zdaniu zamiast wyrazów: „zawiadamia o dokonanym wpisie Ministerstwo Przemysłu i Handlu" wprowadza się wyrazy:

„przesyła bezzwłocznie odpis całego wpisu do Ministerstwa Przemysłu i Handlu".

III. w § 4 dodaje się w końcu następujące zdanie:

„Władza rejestrująca winna zmiany powyższe wciągnąć do rejestru i zawiadomić o tem Ministerstwo Przemysłu i Handlu".

IV. w § 7 dodaje się:

w punkcie a) w końcu pierwszego ustępu następujące zdanie:

„Pomieszczenia te winny być oddzielone ścianą stałą od wszelkich innych pomieszczeń"; w punkcie d) po wyrazie „personelu" dodaje się wyrazy:

„najmniej z dwóch osób złożonego".

V. § 9 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jaja świeże i czyste, przeznaczone na wywóz, należy sortować według następujących gatunków, oznaczonych wagą 1000 sztuk jaj:

1) powyżej 45 kg do 48 kg. włącznie przy zachowaniu wagi przeciętnej 1000 szt. jaj od 46 kg do 47 kg włącznie;
2) powyżej 48 kg do 51 kg włącznie przy zachowaniu wagi przeciętnej 1000 szt. jaj od 49 kg do 50 kg włącznie;
3) powyżej 51 kg do 54 kg włącznie przy zachowaniu wagi przeciętnej 1000 szt. jaj od 52 kg do 53 kg włącznie;
4) powyżej 54 kg do 57 kg włącznie przy zachowaniu wagi przeciętnej 1000 szt. jaj od 55 kg do 56 kg włącznie.
5) powyżej 57 kg do 62 kg włącznie przy zachowaniu wagi przeciętnej 1000 szt. jaj od 58,5 kg do 60,5 kg włącznie;
6) powyżej 62 kg.

W każdym poszczególnym gatunku jaj może się znajdować najwyżej 12% jaj, których waga nie odpowiada wadze danego gatunku".

VI. w § 10 dodaje się po pierwszym ustępie ustęp nowy:

„Jaja posiadające komorę powietrzną o głębokości w porze wiosennej i letniej (kwiecień - sierpień) nie większej niż 5 mm, a pozatem odpowiadające warunkom poprzedniego ustępu, mogą być nazwane jajami „extra".

VII. w § 13 w punkcie a) dodaje się w końcu wyrazy.

„Jaja świeże nazwane „extra" (§ 10 ustęp drugi) poza oznaczeniem wagi gatunku mogą mieć oznaczenie dodatkowe „extra" podane obok wagi gatunku".

VIII. w § 14 ustęp 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Na obydwóch czołowych bokach skrzyni należy umieścić: numer porządkowy ładunku jaj, wychodzącego w danym roku kalendarzowym z danego składu przeróbczego, numer porządkowy skrzyni w danym ładunku, stempel, markę lub inny znak rozpoznawczy eksportującej firmy (§ 1 punkt a), oznaczenie jaj skrótem stosownie do § 13 niniejszego rozporządzenia, oraz napis „Polska". Żadne inne znaki, czy też napisy nie mogą się znajdować na skrzyni".

Pomiędzy ustępami 2 i 3 tegoż § 14 dodaje się nowy ustęp następujący:

„Ustala się następujące rozmiary powyższych numerów oraz znaków:

a) dla cyfr oznaczających datę wysłania, numer porządkowy ładunku, numer porządkowy skrzyni w ładunku oraz wagę gatunku jaj:
wysokość 2,5 cm wysokość liter „kg" — 1 cm,
szerokość 1—2 cm szerokość liter „kg" — 0,5 cm,
rozstawienie cyfr włącznie ze skrótem „kg" winno wynosić dla dwu cyfr i skrótu 5 — 6 cm, dla czterech cyfr i skrótu 10—11 cm;
b) dla liter „D" i „M" wysokość 2,5 cm, szerokość 1—2 cm.
c) dla skrótów „Frigor" i „Calc" — szerokość 6 cm wysokość liter 2,5 cm, szerokość liter 0,5 cm,
d) dla skrótu „secunda" szerokość 8 cm, wysokość i szerokość liter jak w punkcie c),
e) dla skrótu „extra"—szerokość 8 cm, wysokość i szerokość liter jak w punkcie c),
f) wysokość liter „Polska" — 2,5 — 3 cm, szerokość napisu 14—15 cm,

g) znak firmy—wysokość 8 cm, szerokość 6—16 cm".

IX. w § 15 dodaje się nowy ustęp końcowy:

„Nadto Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie wyznaczy głównego inspektora z siedzibą w Warszawie, którego zadaniem będzie wykonywanie ogólnego nadzoru. Inspektora tego zatwierdzi Ministerstwo Przemysłu i Handlu po porozumieniu się z Ministerstwem Rolnictwa. Zasady wykonywania czynności nadzorczych przez głównego inspektora i inspektorów ustalone będą w trybie regulaminu przez Ministra Przemysłu i Handlu".

X. w § 16 w końcu ustępu 1 dodaje się zdanie:

„Kontrola jaj może odbywać się również w innych miejscach a w szczególności w miejscach odprawy celnej",

ustęp 2 tegoż § 16 otrzymuje brzmienie następujące:

„Kontrolę jaj transportowanych w czasie przebiegu do miejsca odprawy celnej, przeprowadzać można tylko w wypadkach wyjątkowych, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, że dany transport odbywa się z pogwałceniem przepisów regulujących wywóz jaj zagranicę; w tych wypadkach zatrzymanie jaj mogą spowodować przewidziane w § 15 niniejszego rozporządzenia organa nadzorcze, przyczem zatrzymane jaja winny być zbadane przez organ nadzorczy w ciągu 24 godzin od chwili zatrzymania".

XI. Załącznik Nr. 4 do rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 listopada 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 1, poz. 5) otrzymuje brzmienie podane w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1930 r.

Do jaj nadanych do wywozu zagranicę za dokumentem przewozowym wystawionym najpóźniej w przeddzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosują się przepisy rozporządzenia z dnia 13 listopada 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 1, poz. 5) w brzmieniu niezmienionem.

Załącznik do rozp. Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 kwietnia 1930 r. (poz. 378).

WZÓR

Czołowy bok skrzyni.

$\frac{10}{11}$	Frigor 51—54 kg
POLSKA	
	Z. M.

Objaśnienie:

W ułamku $\frac{10}{11}$ cyfra górna „10" oznacza kolejny numer transportu wychodzącego w danym roku kalendarzowym, cyfra dolna „11" oznacza kolejny numer skrzyni w danym ładunku.

„Frigor 51—54 kg" oznacza, że w danej skrzyni zawarte są jaja konserwowane w chłodni o wadze 1.000 szt. 51—54 kg.

Na miejscu oznaczonem „Z. M." powinien być umieszczony stempel, marka lub inny znak rozpoznawczy eksportującej firmy.

Wszystkie nazwy i numery powinny być oznaczone w przytoczonym wyżej wypadku w kolorze niebieskim

---

Poz. 379. Obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 maja 1930 r. o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 listopada 1928 r. w sprawie odstąpienia gminie m. Krakowa na cele rozbudowy miasta części gruntów pofortecznych.

z 18 czerwca Nr. 45 Rok 1930

Poz. 380. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 11 lipca 1927 r. o wynagrodzeniu za kwatery stałe, dostarczone przez zarządy gminne na podstawie art. 12 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju.

Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą przepisów § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1927 r. o wynagrodzeniu za kwatery stałe, dostarczone przez zarządy gminne, na podstawie art. 12 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 623) przedłuża się do dnia 30 kwietnia 1930 r.

§ 2. Na okres od dnia 1 maja 1930 r. do dnia 31 marca 1933 r. ustanawia się następujący podział miejscowości na klasy czynszowe:

I klasa:

Warszawa.

II klasa:

Gdynia, Kraków, Lublin, Lwów, Łódź, Przemyśl.

III klasa:

Biała, Bielsko, Rawa-Ruska, Stanisławów, Tarnów, Wilno, Zakopane, Żywiec.

IV klasa:

Będzin, Ciechocinek, Cieszyn, Drohobycz, Grodno, Jarosław, Jasło, Kalisz, Kielce, Krosno, Nowy-Sącz, Piotrków, Poznań, Rzeszów, Tarnopol, Tomaszów-Rawski, Włocławek, Złoczów, Żyrardów.

V klasa:

Brześć n/Bugiem, Chrzanów, Częstochowa, Gródek Jagielloński, Grudziądz, Katowice, Konin, Lubaczów, Płock, Radom, Sambor, Sanok, Siedlce, Sieradz, Skierniewice, Stryj, Sosnowiec, Toruń, Wejherowo, Wieluń.

VI klasa;

Biała-Podlaska, Białystok, Bochnia, Borysław, Brody, Brzeżany, Brzeziny, Bydgoszcz, Chełm, Chojnice, Ciechanów, Czortków, Działdowo, Gniezno, Grodzisk, Inowrocław, Kartuzy, Kołomyja, Królewska Huta, Kutno, Łask, Łęczyca, Łowicz, Mińsk Mazowiecki, Mysłowice, Nowy Targ, Oświęcim, Ostrowiec, Oszmiany, Pińsk, Pszczyna, Puck, Radomsko, Rembertów, Równe, Rybnik, Sandomierz, Sarny, Starogard, Tarnowskie Góry, Tczew, Zagożdżon, Zamość, Żółkiew.

VII klasa.

Augustów, Bielsk-Podlaski, Biłgoraj, Bracław, Brodnica, Buczacz, Busk, Chełmno, Chełmża, Chmielnik, Dokszyce, Dubno, Garwolin, Głębokie, Gniew, Gostyń, Gostynin, Grajewo, Hajduki-Wielkie, Hrubieszów, Jabłonna, Jarocin, Jaworów, Jędrzejów, Kałusz, Kamionka-Strumiłowa, Kleparów (Lwów), Kobryń, Końskie, Kościan, Kościerzyna, Kowel, Kraśnik, Krotoszyn, Krzamieniec, Lida, Lubliniec, Łańcut, Łomża, Łuck, Łuków, Łuniniec, Miechów, Mołodeczno, Niepołomice, Nieśwież, Nisko, Nowo-Wilejka, Nowo-Święciany, Nowy-Dwór, Olkusz, Opoczno, Ostrołęka, Ostrów-Łomżyński, Ostrów-Wielkopolski, Pińczów, Podbrodzie, Porubanek (Wilno), Postawy, Puławy, Pułtusk, Rądoszkowice, Radziwiłłów, Raków, Rawa, Rawicz, Sierpc, Sochaczew, Sokołów, Stołpce, Suwałki, Święciany, Szamotuły, Szczakowa, Szczypiorno, Tomaszów-Lubelski, Trembowla, Troki, Wadowice, Wąbrzeżno, Wilejka, Włodawa, Włodzimierz-Wołyński, Września, Zajezierze (Dęblin), Załęże (Katowice), Zamarstynów (Lwów), Zambrów, Zawiercie, Zniesienie (Lwów), Zegrze:

VIII klasa:

Baranowicze, Benjaminów, Bereza Kartuska, Berezwecz, Biedrusko, Chodzież, Dębica, Dęblin, Drohiczyn, Góra-Kalwarja, Hilmarshof, Horodzieja, Hruszów, Kazuń, Kępno, Kosów, Krasne, Krasnystaw, Lachowicze, Leśna, Leszno, Lubicz, Łagiewniki, Modlin, Nowogródek, Osowiec, Ostróg, Pleszew, Pohulanka, Praszka, Prużany, Przasnysz, Radymno, Różan, Słomin, Sokółka, Śrem, Staszów, Świecie, Szubin, Tarnobrzeg, Wołkowysk, Wołożyn, Zaleszczyki, Zbąszyń, Żory i pozostałe niewymienione powyżej miejscowości, posiadające poniżej 5.000 mieszkańców.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1930 r.

Poz. 381. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 maja 1930 r. o wyłączeniu gminy Naliboki z powiatu wołożyńskiego w województwie nowogródzkiem i o włączeniu do powiatu stołpeckiego w temże województwie.

Poz. 382. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1930 r. w sprawie zakazu przywozu kleju.

Poz. 383. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 13 maja 1930 r. o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 29 lutego 1928 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie materjałów wybuchowych.

Poz. 384. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 26 maja 1930 r. o napięciach normalnych i o częstotliwości normalnej prądu elektrycznego.

Poz. 385. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 6 czerwca 1930 r. o przyznaniu Międzynarodowej Wystawie Komunikacji i Turystyki, mającej się odbyć w Poznaniu w czasie od 6 do 10 sierpnia 1930 r. włącznie, ulg w sprawie ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Poz. 386. Obwieszczenie Ministrów: Reform Rolnych, Skarbu i Rolnictwa z dnia 5 maja 1930 r. w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu z dnia 7 stycznia 1930 r. o trybie udzielania przez Państwowy Bank Rolny długoterminowych pożyczek amortyzacyjnych w listach zastawnych na kupno gruntu na terenie górnośląskiej części województwa śląskiego.

z 27 czerwca Nr. 46 Rok 1930

Poz. 387. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Robót Publicznych z dnia 16 kwietnia 1930 r. w sprawie czasu pracy pracowników ruchu w żegludze śródlądowej.

Poz. 388. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 30 kwietnia 1930 r. w sprawie kredytowania należności celnych od towarów sprowadzanych drogą morską przez Gdynię.

Poz. 389. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 8 maja 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w sprawie ustanowienia państwowego stada ogierów w Białce oraz państwowej stadniny koni w Racocie.

Poz. 390. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 czerwca 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie prowadzenia przemysłu kominiarskiego.

Na podstawie art. 41 ustęp 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) zarządza się co następuje.

§ 1. Obszar i granice poszczególnych okręgów kominiarskich, o których mowa w § 16 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 7 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 942), powinny być tak określone, aby uprawniony do wykonywania robót kominiarskich w danym okręgu mógł je bez trudności odpowiednio wykonać bądź sam bądź przy pomocy dokładnie przez siebie kontrolowanych pomocników. Równocześnie jednak należy zwrócić uwagę i na to, że obszar okręgu nie powinien być zbyt szczupły dla zapewnienia odnośnemu koncesjonarjuszowi dostatecznych środków utrzymania. Uczniowie przemysłowi mogą wykonywać prace kominiarskie tylko w obecności i pod bezpośrednim nadzorem uprawnionego przemysłowca kominiarskiego (pryncypała) lub jego wykwalifikowanego pomocnika.

§ 2. Prawo przemysłowego wykonywania robót kominiarskich w danym okręgu ma ten przemysłowiec kominiarski, który ma swą siedzibę przemysłową w tym okręgu.

Jeżeli z chwilą zaprowadzenia w województwach centralnych i wschodnich okręgów kominiarskich kilku samodzielnych przemysłowców kominiarskich ma siedzibę przemysłową w danym okręgu, zaznaczone w ustępie 1 prawo przysługuje im wszystkim.

§ 3. Po zaprowadzeniu okręgów kominiarskich władza przemysłowa I instancji wydaje koncesje tylko na nieobsadzone okręgi; władza ta wydaje na każdy wolny okrąg tylko jedną koncesję, przyczem przydzielanie kilku okręgów jednemu przemysłowcowi jest niedopuszczalne.

W gminie miejskiej podzielonej na parę okręgów kominiarskiah władza może nadać koncesję na wolny okrąg przemysłowcowi kominiarskiemu mającemu siedzibę przemysłową i poza tym okręgiem, lecz w granicach danego miasta.

§ 4. Władza przemysłowa I instancji prowadzi wykaz osób ubiegających się o koncesje na wolne w powiecie okręgi kominiarskie.

Do wykazu tego wciąga się według kolejności zgłoszeń tych kandydatów, którzy posiadają ustawowe warunki, w szczególności umiejętność zawodową do prowadzenia przemysłu kominiarskiego. Pierwszeństwo w uzyskaniu koncesji na wolny okrąg kominiarski ma ten ubiegający się, który pracował w zawodzie kominiarskim w ostatnich trzech latach co najmniej jeden rok na obszarze danego województwa i posiadą lepsze kwalifikacje zawodowe niż inni wpisani do odnośnego wykazu. W szczególności lepsze kwalifikacje zawodowe określa się według ilości lat praktyki zawodowej, specjalnych fachowych kursów (kominiarskich lub straży ogniowej), lub odpowiednich egzaminów złożonych np. w korporacjach dla przemysłu kominiarskiego, których statut zatwierdzony przez właściwą władzę zawiera postanowienia regulujące przedmioty takich egzaminów i sposób egzaminowania.

W razie równych kwalifikacyj zawodowych pierwszeństwo ocenia się w zasadzie według kolejności wpisu do wykazu określonego w ust. 1.

§ 5. Prawo przemysłowego wykonywania robót kominiarskich nie przysługuje osobom prawnym nie zawiązanym specjalnie dla trudnienia się przemysłem kominiarskim.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

---

Poz. 391. Rozporządzenie IV Ministra Robót Publicznych z dnia 16 czerwca 1930 r. w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Rolnictwa, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości, w celu wykonania ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o poborze daniny lasowej na cele odbudowy kraju.

Na zasadzie art. 15 ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o poborze daniny lasowej na cele odbudowy kraju (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 676) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustęp drugi § 13 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 25 września 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 823) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem II Ministra Robót Publicznych z dnia 17 października 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 777), otrzymuje następujące brzmienie:

„W wypadkach uwzględnienia godnych może Minister Robót Publicznych na wniosek wojewódzkiej władzy administracji ogólnej udzielać do dnia 31 grudnia 1932 r. zwłoki w zapłacie daniny lasowej, wymierzonej w ekwiwalencie gotówkowym, z zastrzeżeniem opłacania odsetek 1% za odroczenie za każdy miesiąc, stosownie do postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o pobieraniu od zaległości w podatkach bezpośrednich, oraz w należytościach stemplowych kar za zwłokę, odsetek za odroczenie, tudzież kosztów egzekucyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

z 28 czerwca Nr. 47 Rok 1930

Poz. 392. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28 kwietnia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Obrony Krajowej z dnia 23 lutego 1918 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 31 grudnia 1917 r., dotyczącej zarządzeń, mających na celu pieczę nad inwalidami cywilnymi, członkami ich rodzin i osobami, pozostałemi po nich.

Na podstawie §§ 1 i 2 ustawy z dnia 31 grudnia 1917 r., dotyczącej zarządzeń, mających na celu pieczę nad inwalidami cywilnymi, członkami ich rodzin i osobami, pozostałemi po nich (austr. dz. u p. Nr. 525), oraz na podstawie art. 29 dekretu Rady Regencyjnej z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz Naczelnych w Królestwie Polskiem (Dz. P. K. P. Nr. 1, poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Do rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Obrony Krajowej z dn. 23 lutego 1918 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 31 grudnia 1917 r., dotyczącej zarządzeń, mających na celu pieczę nad inwalidami cywilnymi, członkami ich rodzin i osobami pozostałemi po nich (austr. dz. u. p. Nr. 79) wprowadza się zmiany następujące:

1. § 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 6. Wysokość wsparć dla inwalidów cywilnych.

Wysokość wsparcia państwowego dla inwalidów cywilnych zależna jest od stopnia zmniejszenia się zdolności zarobkowania i wynosi, począwszy od 1 lipca 1930 r.:

a) przy niezdolności do pracy od 25% — 31% — 3 zł. miesięcznie,

b) przy niezdolności do pracy od 36% — 45% — 6 zł. miesięcznie,

c) przy niezdolności do pracy od 46% — 60% — 10 zł. miesięcznie,

d) przy niezdolności do pracy od 61% — 80% — 15 zł. miesięcznie,

e) przy niezdolności do pracy od 81% — 100% — 20 zł. miesięcznie,

f) jeżeli zachodzi zupełna niezdolność do pracy, wymagająca szczególnej pielęgnacji — 25 zł. miesięcznie".

2. § 7 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 7. Wysokość wsparć dla członków rodziny lub osób pozostałych po inwalidach cywilnych.

a) Członkowie rodziny, którzy żyli z inwalidą cywilnym we wspólnem gospodarstwie domowem bezpośrednio przed jego uszkodzeniem, w każdym zaś razie żona i dzieci ślubne otrzymują tytułem wsparć dla każdego członka rodziny 20% kwoty, którą się przyznaje w myśl § 6 samemu inwalidzie cywilnemu.

Do osób, upoważnionych do alimentacji, należy stosować analogiczne postanowienie § 3 ustęp 3 ustawy z dnia 27 lipca 1917 r. (austr. dz. u. p. Nr. 313).

b) Wysokość wsparcia dla członków rodziny, wymieniona w punkcie a), może być przekroczona tylko wtedy, gdy osoba ubiegająca się o wsparcie, żyła sama jedna we wspólnem gospodarstwie domowem z inwalidą cywilnym i jest trwale niezdolna do pracy. W tym wypadku należy udzielać wsparcia o podwójnym wymiarze, jeżeli inwalida cywilny, jako następstwo uszkodzenia, doznał zmniejszenia swej zdolności zarobkowej co najmniej o 50%, lub poniósł śmierć.

c) Suma wsparć dla członków rodziny nie może przekraczać miesięcznie kwoty wsparcia, należącego się samemu inwalidzie.

d) Osobom, pozostałym po inwalidach cywilnych, udziela się wsparcia w tym wymiarze, jaki obowiązuje co do wsparć dla członków rodziny w razie zupełnej niezdolności inwalidy cywilnego do pracy (§ 6 punkt f)".

3. Do § 18 dodaje się, jako ustępy 2 i 3, postanowienia następujące:

„Inwalidom cywilnym, względnie członkom rodzin inwalidów cywilnych i osobom pozostałym po nich, którzy uskutecznią zgłoszenia o wsparcie po dniu 1 lipca 1930 r. będą przyznawane wsparcia od chwili wniesienia zgłoszenia.

Termin do wnoszenia zgłoszeń o wsparcia z tytułu uszkodzeń i wypadków śmierci, zaszłych w czasie ubiegłych wydarzeń wojennych upływa z dniem 31 września 1930 r.".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1930 r. i obowiązuje na terenie województw: lwowskiego, krakowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego.

Poz. 393. Rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy przemysłu włókienniczego na terenie województwa łódzkiego.

Poz. 394. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom kopalni „Hoym".

Poz. 395. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom hut: „Laura", „Silesia" „Bismark i Falva", „Królewska i Laura", „Hubertus", „Hohenlohe", „Pokój", „Marta". „Baildon" i „Królewska".

Poz. 396. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom „Częstochowskich Zakładów Włókienniczych—Stradom" oraz zakładu pracy „Warta".

Poz. 397. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy „Zakłady Mechaniczne i Odlewnia Żelaza Białogon", „Suchedniowska Fabryka Odlewów i Huta Ludwików Sp. Akc." oraz „Zakłady Przemysłowe, Odlewnia Żelaza i Emaljernia Kamienna—Jan Witwicki".

Poz. 398. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładu pracy „Polskie Huty Szkła" w Krośnie.

Poz. 399. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 16 czerwca 1930 r. w sprawie wyrobów złotych i srebrnych przeznaczonych na złom.

Poz. 400. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 30 maja 1930 r. o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 16 lutego 1928 r. w sprawie wymiany niezdatnych do użytku znaczków pocztowych.

Poz. 401. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 10 czerwca 1930 r. o wprowadzeniu w obieg znaczków pocztowych opłaty 75 gr. oraz dopłaty 5 gr.

Poz. 402. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 23 czerwca 1930 r. w sprawie zmian rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 23 lipca 1925 roku o warunkach funkcjonowania oraz organizacji wzajemnych zakładów (totalizatora) na torach wyścigowych towarzystw wyścigów konnych oraz o sposobie prowadzenia rachunkowości tych zakładów.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 512) zarządzam co następuje:

§ 1. Do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 23-go lipca 1925 r. o warunkach funkcjonowania oraz organizacji wzajemnych zakładów (totalizatora) na torach wyścigowych towarzystw wyścigów konnych oraz o sposobie prowadzenia rachunkowości tych zakładów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 556) wprowadza się zmiany następujące:

1) Po § 6 dodaje się nowy paragraf treści następującej:

„§ 6 a. Towarzystwa urządzające wyścigi konne mogą otwierać specjalne kasy, przyjmujące stawki na dwa lub więcej koni w różnych wyścigach tego samego dnia (zakład łączny). Przy zakładzie łącznym całkowita suma, uzyskana z wygranej w danym wyścigu, przechodzi jako dalsza stawka na następnego wskazanego konia. Przegrana któregokolwiek ze wskazanych do gry koni powoduje przegranie zakładu łącznego.

Jeżeli jeden z koni wskazanych do gry w zakładzie łącznym zostanie z wyścigu wycofany, zakład odnośnie do tego wyścigu staje się nieważny i cała suma, uzyskana z poprzedzających wyścigów, stanowi stawkę na następnego wskazanego konia, w wypadku zaś, gdy koń wskazany w zakładzie łącznym, jako ostatni, zostanie z wyścigu wycofany, suma ta stanowi ostateczną wygraną podlegającą wypłacie.

Kasa zakładów łącznych winna przed każdym wyścigiem uskutecznić obrachunek sum, jakie w wyniku zakładów łącznych mają być postawione na konie, biorące udział w wyścigu. Jeżeliby ogólna suma stawek na któregokolwiek z koni nie stanowiła wielokrotności sumy 10 zł, towarzystwo urządzające wyścigi konne uzupełnia tę sumę z własnych funduszów i na własne ryzyko do najbliższej wielokrotności sumy 10 zł i uczestniczy w ewentualnej wygranej w danym wyścigu proporcjonalnie do wniesionego uzupełnienia.

Obliczoną w ten sposób ilość stawek 10-cio złotowych na poszczególne konie kasa zakładów łącznych podaje niezwłocznie do ogólnego obrachunku danego wyścigu, dokonywanego stosownie do § 11, 12 i 13.

Wygrane w zakładzie łącznym oblicza się proporcjonalnie do wygranej odpowiadającej stawce zasadniczej.

Wnoszący stawkę w zakładzie łącznym składa w kasie zakładów łącznych deklarację z wykazem wyścigów i koni, na które robi zakład i otrzymuje jako dowód kopję deklaracji, poświadczoną przez kasę. Kopja tej deklaracji jest biletem w rozumieniu § 2.

Z chwilą, gdy stawka w zakładzie łącznym została zrobiona, żadne zmiany w wykazie wyścigów i koni, zawartym w deklaracji, nie mogą być czynione".

2) § 7 otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie wygrania wyścigu przez jednego z kilku koni tego samego właściciela, biorących udział w tym samym wyścigu—w grupie stawek zrobionych na konia wygrywającego wyścig (§ 6 pkt. a) wygrywają również stawki zrobio-

ne na wszystkie inne konie tegoż właściciela, o ile konie te wzięły udział w wyścigu".

3) § 10 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli do tego samego wyścigu zapisanych zostało kilka koni tego samego właściciela i niektóre z nich nie stawią się do startu albo zostaną pozbawione nagrody lub pozostaną na starcie, to podlegają zwrotowi jedynie stawki zrobione na te konie, które sie nie stawiły do startu lub zostały pozbawione nagrody albo pozostały na starcie".

4) Punkt a ust. 2 § 12 otrzymuje brzmienie następujące:

„a) w zakładach na konia wygrywającego (§ 6 pkt a) — sumę przeznaczoną na wygraną (§ 11) należy podzielić przez liczbę stawek zasadniczych zrobionych na konia, który wygrał wyścig, w wypadku zaś, gdy wyścig wygrał jeden z kilku koni tego samego właściciela, biorących udział w tym samym wyścigu (§ 7) przez liczbę stawek zasadniczych, zrobionych na wszystkie konie tego samego właściciela; otrzymany iloraz stanowi wygraną, odpowiadającą stawce zasadniczej".

5) W § 13 po ustępie pierwszym umieszcza się nowy ustęp treści następującej:

„W zakładach łącznych postanowienia ustępu poprzedniego mają zastosowanie przy obliczeniu ostatecznej wygranej, podlegającej wypłacie".

6) Ustęp 1 § 14 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wypłata wygranych dokonana będzie — o ile co do wygranych w zakładach łącznych nie nastąpi stosownie do § 15 odroczenie ich wypłaty—niezwłocznie po zakończeniu i sprawdzeniu obliczeń i po otrzymaniu od sędziego u celownika powiadomienia, iż na wypłacenie wygranych zezwala".

7) W § 15 skreśla się ustęp końcowy i zamiast niego dodaje się nowe ustępy treści następującej:

„Wypłata wygranych dokonywana będzie na torze w kasach wzajemnych zakładów w dniu wyścigu do chwili zamknięcia kas. Wypłata wygranych w zakładach łącznych może być dokonywana również w lokalu zarządu towarzystwa.

Rozpoczęcie terminu wypłaty w zakładach łącznych może być przez towarzystwo odroczone do 48 godzin od chwili oznaczonej w programie dla rozpoczęcia wyścigów danego dnia; wypłata jednak musi być uskuteczniona w ciągu następnych 48 godzin.

Nieodebrane wygrane mogą być reklamowane w specjalnej kasie na torze w czasie wyścigów lub w zarządzie towarzystwa w ciągu siedmiu dni, wygrane zaś w zakładach łącznych w ciągu jedenastu dni, po których upływie bilety jako przedawnione nie będą opłacone.

Czasokresy te liczy się od dnia następnego po dniu, w którym odbył się dany wyścig".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie trzech dni od dnia ogłoszenia.

Poz. 403. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1930 r. o odpowiedzialności dyscyplinarnej komorników sądów powiatowych (grodzkich) w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

z 30 czerwca Nr. 48 Rok 1930

Poz. 404. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1930 r. zmieniające rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 września 1927 r. w sprawie zmiany przepisów, dotyczących ulg podatkowych dla instytucyj drobnego kredytu w dziedzinie niektórych danin publicznych.

Poz. 405. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 24 czerwca 1930 r. o ulgach celnych.

Poz. 406. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1930 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Hajnówka w powiecie bielskim, województwie białostockiem.

Poz. 407. Oświadczenie Rządowe z dnia 17 czerwca 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Danję konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 408. Oświadczenie Rządowe z dnia 20 czerwca 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Danję konwencji międzynarodowej, dotyczącej opjum, podpisanej w Genewie dnia 19 lutego 1925 r.

Poz. 409. Oświadczenie Rządowe z dnia 20 czerwca 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Jugosławję konwencji i statutu o ustroju międzynarodowym kolei żelaznych wraz z protokółem podpisania, podpisanych w Genewie dnia 9 grudnia 1923 r.

---

z 14 lipca Nr. 49 Rok 1930

Poz. 410. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 26 kwietnia 1930 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, dotyczące zmiany załącznika do rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 26 marca 1929 r. wydanego

w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o wykonaniu art. 61 ustęp ostatni ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym z dnia 23 maja 1924 r.

Na mocy art. 61 ustęp ostatni, ustawy z dnia 23 maja 1924 r. w brzmieniu załącznika do obwieszczenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 8 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 458) zarządza się co następuje.

§ 1. Załącznik do rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 26 marca 1929 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315) otrzymuje brzmienie podane w załączniku do niniejszego rozporządzenia. *)

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 411. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17 czerwca 1930 r. w sprawie taryf telefonicznych obowiązujących na sieciach eksploatowanych przez Polską Akcyjną Spółkę Telefoniczną.

Poz. 412. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 11 czerwca 1930 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dn. 9 sierpnia 1920 r. w sprawie zmian do ustaw probierczych, obowiązujących na terenie b. zaboru rosyjskiego.

Poz. 413. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zaliczenia poszczególnych miast do II klasy miejscowości pod względem wymiaru akcyzowych opłat patentowych.

Poz. 414. Oświadczenie Rządowe z dnia 20 czerwcza 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Jugosławję Konwencji i Statutu o wolności tranzytu, podpisanych w Barcelonie dnia 20 kwietnia 1921 r

Poz. 415. Oświadczenie Rządowe z dnia 21 czerwca 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Jugosławję Deklaracji w sprawie uznania prawa do bandery państw, pozbawionych wybrzeża morskiego, podpisanej dnia 20 kwietnia 1921 r. w Barcelonie.

*) Załącznika nie podaje się.

Poz. 416. Oświadczenie Rządowe z dnia 24 czerwca 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Danję Konwencji Międzynarodowej w sprawie zwalczania obiegu i handlu wydawnictwami pornograficznemi, podpisanej w Genewie dnia 12 września 1923 r.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 14 czerwca Nr. 136 Rok 1930

z 16 czerwca Nr. 137 Rok 1930

Poz. 200. Zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1930 r. w sprawie podpisywania dokumentów przez Polską Agencję Telegraficzną.

Poz. 201. Zarządzenie Urzędu Emigracyjnego z dnia 7 czerwca 1930 r. w sprawie zmiany „Przepisów o formie, treści i sposobie zawierania umów przewozowych z emigrantami z dnia 5 stycznia 1928 r.".

z 17 czerwca Nr. 138 Rok 1930

Poz. 202. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 maja 1930 r. w sprawie instrukcji morsko-celnej dla Urzędu Celnego w Gdyni.

z 18 czerwca Nr. 139 Rok 1930

Poz. 203. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie odroczenia sesji nadzwyczajnej Senatu.

Poz. 204. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 205. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 maja 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji w sprawie ekspozytur celnych, otwieranych w siedzibach przedsiębiorstw przemysłowych.

Poz. 206. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 stycznia 1930 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie zwinięcia Urzędu Celnego w Pucku.

z 20 czerwca Nr. 140 Rok 1930

Poz. 207. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 208. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 209. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 210. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 211. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 212. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 21 czerwca Nr. 141 Rok 1930

Poz. 213. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 czerwca 1930 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa pod budowę bocznicy normalnotorowej na stacji Wilno-Towarowa do składów Intendentury Wilno przy ul. Legjonowej.

Poz. 214. Obwieszczenie Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. ros. osób prawnych.

z 23 czerwca Nr. 142 Rok 1930

Poz. 215. Zarządzenie P. Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zamknięcia Sesji Nadzwyczajnej Sejmu.

z 24 czerwca Nr. 143 Rok 1930

Poz. 216. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej w Warszawie z dnia 16 czerwca 1930 r., M. dz. 2552/30.

Poz. 217. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 218. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 219. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 220. Przepisy Rachunkowe, wydane przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli o przeprowadzaniu rozrachunku pomiędzy Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej a Ubezpieczalnią Krajową w Poznaniu, Kasą Emerytalną dla robotników Kolei Państwowych b. dzielnicy pruskiej w Poznaniu oraz Zakładem ubezpieczeń od wypadków w Rolnictwie w Poznaniu z wydatków na dopłaty do ubezpieczeń społecznych.

z 25 czerwca Nr. 144 Rok 1930

Poz. 221. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 27 maja 1930 r. w przedmiocie wykupu krajowego surowca tytoniowego ze zbioru w r. 1930.

z 26 czerwca Nr. 145 Rok 1930

z 27 czerwca Nr. 146 Rok 1930

Poz. 222. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 28 czerwca Nr. 147 Rok 1930

z 30 czerwca Nr. 148 Rok 1930

Poz. 223. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 czerwca 1930 roku o wartości jednego grama czystego złota.

z 1 lipca Nr. 149 Rok 1930

Poz. 224. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 225. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

Poz. 226. Okólnik Nr. 95, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 czerwca 1930 r. w sprawie nowego wzoru kart porad państwowej pomocy lekarskiej.

z 2 lipca Nr. 150 Rok 1930

Poz. 227. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie odroczenia sesji Sejmu Śląskiego.

z 3 lipca Nr. 151 Rok 1930

Poz. 228. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1930 r. w sprawie czasowego przymusowego zajęcia gruntu pod strzelnicę i plac ćwiczeń garnizonu Pułtusk.

Poz. 229. Okólnik Ministerstwa Skarbu. L. D. IV. 919-3-30 z dnia 20 czerwca 1930 r. w sprawie wykazu zakładów francuskich, uprawnionych do wystawiania certyfikatów na stal szlachetną.

z 4 lipca Nr. 152 Rok 1930

Poz. 230. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 czerwca 1930 r. o przepisach wykonawczych do rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 1930 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu trzepanego i pakuł lnianych trzepanych.

Poz. 231. Okólnik Nr. 17 Ministerstwa Skarbu z dnia 30 maja 1930 r. w sprawie sposobu wystawiania asygnacji.

Do wszystkich władz centralnych izb i kas skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, oraz Centralnej Kasy Państwowej.

Celem zabezpieczenia Skarbu Państwa przed ewentualnemi stratami, jakie mogłyby być spowodowane dokonaniem przez kasy skarbowe wypłat do rąk osób niewłaściwych w wypadkach gdy asygnowane są sumy na nazwę firm. Ministerstwo Skarbu, w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli zarządza co następuje:

Brzmienie § 29 przepisów rachunkowo-kasowych („Monitor Polski" Nr. 285 z r. 1921, Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45, poz. 564 z r.1921), oraz § 78 Instrukcji dla kas skarbowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45, poz. 565 z r. 1921) uzupełnia się, wstawiając jako zakończenie zdania pierwszego w § 29 Przep. rach.-kas., po zastąpieniu kropki przecinkiem, wyrazów „lub też na imię osoby upoważnionej przez wierzyciela Skarbu Państwa", jakoteż dodając jako zdania drugie w tym samym paragrafie oraz jako ustęp drugi w § 78 Instr. dla kas skarb., co następuje:

„W wypadkach zarządzenia wypłaty należności, przypadających firmie, mogą być wystawiane asygnacje bezpośrednio na nazwę firmy tylko w razie bezgotówkowego przelewu tych należności na rachunek firmy w instytucji bankowej bądź na inne rachunki w kasie skarbowej; natomiast, gdy wypłata ma nastąpić w gotówce, powinny być wystawiane asygnacje na imię osoby, upoważnionej do odbioru przez firmę".

W związku z powyższem przy zarządzaniu wypłaty do rąk osób upoważnionych należy wystawiać asygnacje w formie następującej np.:

„Kasa Skarbowa Grodzka w Warszawie wypłaci kwotę 300 zł. słownie trzysta złotych Edmundowi Brodzińskiemu tytułem należności firmy „Polhurt" za dostarczone materjały piśarskie..........".

W tym celu władze asygnujące powinny żądać od firm, przedkładających rachunki, wyszczególnienia na rachunek imion i nazwisk osób, do rąk których należność ma być wypłacona, i na imię tych osób wystawiać asygnację.

Obowiązek badania, czy rachunki firm, zawierające zarazem upoważnienia do odbioru należności, zostały wystawione przez osoby do tego powołane, ciąży na władzach asygnujących w myśl § 30 Przepisów rachunkowo-kasowych.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Za Kierownika Ministerstwa Skarbu:

(—) Grodyński
Podsekretarz Stanu.

---

z 5 lipca Nr. 153 Rok 1930

Poz. 232. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 233. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

z 7 lipca Nr. 154 Rok 1930

Poz. 234. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 czerwca 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków na zasadzie ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Poz. 235. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 lipca 1930 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia płac za roboty akordowe przy zbiorze zbóż dla województw: poznańskiego i pomorskiego na rok służbowy 1930 r.

---

z 8 lipca Nr. 155 Rok 1930

Poz. 236. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1930 r. w sprawie zmiany zarządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 14 sierpnia 1919 roku, zawierającego regulamin wyborczy.

Na podstawie art. 41 rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wchodnich o ustawie miejskiej z dnia 14 sierpnia 1919 roku (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 12, p. 99) zarządza się co następuje:

§ 1.

Dotychczasowy art. 7 zarządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wchodnich, zawierającego regulamin wyborczy, wydany na podstawie art. 41 rozporządzenia o ustawie miejskiej z dnia 14 sierpnia 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 12, poz. 100) uchyla się i nadaje się temu artykułowi brzmienie następujące:

„Jeżeli przy pierwszem głosowaniu nikt nie otrzymał absolutnej większości głosów, należy przedsięwziąć powtórne głosowanie. Jeżeli i przy tem powtórnem głosowaniu absolutna większość nie zostanie osiągnięta, należy przystąpić do trzeciego i ostatniego głosowania między dwoma kandydatami, którzy przy powtórnem głosowaniu otrzymali największą ilość głosów.

Gdyby więcej niż dwóch kandydatów otrzymało przy powtórnem głosowaniu tę samą największą ilość głosów, wówczas rozstrzyga los, którzy z nich mają podlegać wyborowi w trzeciem głosowaniu.

Za wybranego przy trzeciem głosowaniu uważa się kandydata, który uzyskał absolutną większość głosów.

Głos oddany przy trzeciem głosowaniu nie na jednego w dwóch kandydatów podlegających głosowaniu jest nieważny".

§ 2.

Roporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

z 9 lipca Nr. 156 Rok 1930

Poz. 237. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lipca 1930 r. o przekazaniu starostom powiatowym województw nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego, wołyńskiego oraz białostockiego, w odniesieniu do powiatów grodzieńskiego, wołkowyskiego i bielskiego prawa zarządzenia wyborów do zebrań i rad gminnych.

Na podstawie art. 118 rozporządzenia Prezydenta Rzyczypospolitej z dn. 19 stycznia 1928 roku o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza sią co następuje:

§ 1.

Przewidziane w § 1 p. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 117) wykonywanie przez Wojewodów w ostatniej instancji nadzoru nad działalnością gmin wiejskich w województwach: nowogródzkiem, poleskiem, wileńskiem, wołyńskiem i białostockiem w stosunku do powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i bielskiego w odniesieniu do prawa zarządzania wyborów wynikającego w art. 1 Rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 25 czerwca 1919 r. o tymczasowej ordynacji wyborczej do zebrań i rad gminnych (D. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 7, poz. 45) przekazuje się starostom powiatowym.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 238. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1930 roku w sprawie zmiany nazwy gminy Dzbanki w powiecie łaskim, województwie łódzkiem.

Poz. 239. Instrukcja Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 2 czerwca 1930 r. wydana w porozumieniu w Ministrem Spraw Wewnętrznych o prawach i obowiązkach Konserwatorów, jako fachowych organów wojewódzkich władz administracji ogólnej.

Na zasadzie art. 6 ustęp trzeci rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 265) w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych zarządzam co następuje:

§ 1. Konserwator jest funkcjonarjuszem fachowym Urzędu Wojewódzkiego do spraw opieki nad zabytkami, w rozumieniu art. 34 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 19-go stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), pozostaje na etacie Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i jest mianowany przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 2. Jeżeli konserwator, w myśl art. 6 ustęp drugi rozporządzenia o opiece nad zabytkami, pełni obowiązki w kilku Województwach, Minister W. R. i O. P. oznacza jego siedzibę urzędową przy jednym z tych Urzędów Wojewódzkich.

Konserwator należy w takim razie do składu tego Urzędu Wojewódzkiego, w którym ma siedzibę urzędową, i podlega pod względem personalnym odnośnemu Wojewodzie, pod względem służbowym zaś każdemu Wojewodzie w jego zakresie działania.

Okoliczność, że w pewnym Urzędzie Wojewódzkim niema osobnego konserwatora, nie przeszkadza ustanawianiu tam, zależnie od potrzeby, urzędnika (lub urzędników), do pomocy konserwatora.

§ 3. Do obowiązków konserwatora należy inicjatywa w sprawie wszelkich zarządzeń, wynikających z przepisów o opiece nad zabytkami, przyczem te pisma, które dotyczą stwierdzania wartości artystycznej, kulturalnej lub historycznej, oraz okoliczności, czy przedmiot zasługuje z tych powodów na zachowanie, jak również sprawy, dotyczące konserwacji i inwentaryzacji zabytków, z reguły załatwia i podpisuje konserwator, oraz ponosi za nie całkowitą odpowiedzialność; wszelkie pisma zaś, dotyczące prawa i obowiązków ludności albo zawierające zarządzenia treści ogólnej, skierowane do podległych Wojewodzie władz i urzędów państwowych i samorządowych, podpisuje Wojewoda, inne natomiast pisma podpisuje konserwator z dodatkiem „za Wojewodę". Ważniejsze sprawy, które oznaczy Wojewoda, dotyczące opieki nad sztuką, konserwator referuje bezpośrednio Wojewodzie.

§ 4. W zakresie opieki nad zabytkami przedhistorycznemi, archeologicznemi, archiwalnemi, paleontologicznemi i bibljotecznemi (art. 2 p. p. 1, 12, 14, 15 i 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o opiece nad zabytkami) konserwator przed wydaniem zarządzeń w myśl przepisów o opiece nad zabytkami obowiązany jest zasięgać opinji:

a) w sprawach zabytków przedhistorycznych i archeologicznych (art. 2 p. p. 1 i 14 rozporządzenia) — Dyrektora Państwowego Muzeum Archeologicznego,

b) w sprawach zabytków archiwalnych (art. 2 p. 12 rozporządzenie) — Dyrektora jednego z archiwów państwowych, w tym celu przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego dla danego obszaru wyznaczonego, a jeżeli to nie nastąpi — Wydziału Archiwów Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

c) w sprawach zabytków paleontologicznych (art. 2 p. 15 rozporządzenia) — Dyrektora Państwowego Muzeum Zoologicznego.

d) w sprawach bibljotek (art. 2 p. 16 rozporządzenia) — Dyrektora jednej z bibljotek państwowych, w tym celu przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego dla danego obszaru wyznaczonego, a jeżeli to nie nastąpi—Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Otrzymane opinje i wnioski konserwator winien uwzględnić lub, gdyby zdaniem konserwatora przeciw uwzględnieniu tych wniosków istniały przeszkody natury formalnej lub rzeczowej — zawiadomić o tem wydającego opinję i przedstawić sprawę za pośrednictwem Wojewody Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego do rozstrzygnięcia.

O ile chodzi o stwierdzenie cech charakterystycznych dla pewnej epoki, wartości kulturalnej lub historycznej, zabytków wymienionych kategoryj, oraz okoliczności, czy przedmiot zasługuje z tych powodów na zachowanie, orzeczenie właściwych wyżej wymienionych organów jest dla konserwatora miarodajne.

Jeżeli dla nagłości sprawy niema możności uprzedniego zasięgnięcia opinji właściwego organu, konserwator obowiązany jest zawiadomić właściwy organ fachowy równocześnie z wydaniem zarządzenia.

Dla badania przedmiotów w celu stwierdzenia ich wartości zabytkowej (art. 11 rozporządzenia) konserwator winien zwrócić się do właściwych organów fachowych, wymienionych wyżej pod a, b, c i d, o wyznaczenie do tego podległego im urzędnika. Urzędnika tego Urząd Wojewódzki deleguje na badania.

§ 5. Jeżeli dla wykonywania opieki nad zabytkami przedhistorycznemi, archiwalnemi, paleontologicznemi lub nad bibljotekami jest mianowany specjalny konserwator, wówczas postanowienia § 4 nie mają zastosowania do specjalnego konserwatora.

Dodatkowe prawa i obowiązki takiego konserwatora określi osobna instrukcja.

§ 6. Konserwator jest kierownikiem Oddziału Sztuki Urzędu Wojewódzkiego, o ile taki Oddział istnieje; ponadto pełni on obowiązki referendarza w Oddziale.

Oprócz opieki nad zabytkami, konserwator współdziała z innemi działami Urzędu Wojewódzkiego w sprawach wymagających oceny z punktu widzenia artystycznego, w szczególności wynikających z przepisów o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli,—i załatwia wszelkie sprawy z administracji spraw sztuki i kultury, które należą do zakresu działania Wojewody. Konserwator nie może być z reguły używany do innych czynności prócz tych, dla spełniania których został przydzielony do Urzędu Wojewódzkiego.

§ 7. Urząd Wojewódzki dostarcza konserwatorowi (kierownikowi Odziału Sztuki) z pomiędzy urzędników będących na etacie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych pomocy kancelaryjnej,

§ 8. Jeżeli konserwator pełni obowiązki na obszarze dwu lub więcej Województw, urzędowanie odbywa się w trybie ustalonym drogą porozumienia pomiędzy zainteresowanymi Wojewodami.

UWAGA: Przez „Wojewodę" i „Urząd Wojewódzki" należy rozumieć w niniejszej instrukcji także „Komisarza Rządu m. st. Warszawy" i „Komisarjat Rządu m. st. Warszawy".

---

z 10 lipca Nr. 157 Rok 1930

Poz. 240. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1930 r. w sprawie wywłaszczenia gruntów pod budowę drogi od stacji kolejowej w Jastarni do portu w gm. Bór oraz drogi od stacji kolejowej Kolibki — Orłowo do kąpieliska Orłowo w powiecie morskim, w województwie pomorskiem.

z 11 lipca Nr. 158 Rok 1930

Poz. 241. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV/597/3/30 z dnia 26 czerwca 1930 r. w sprawie odprawy próbek handlowych kóniczyny, lucerny, przelotu, nostrzyku, komonicy i tymotki.

z 12 lipca Nr. 159 Rok 1930

Poz. 242. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1930 r. w sprawie rozwiązania Rady Miejskiej miasta Chodzieży.

Poz. 243. Zarządzenie Ministra Róbót Publicznych z dnia 30 czerwca 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie uzupełnienia listy mieszkań służbowych dla urzędników i funkcjonarjuszów Ministerstwa Robót Publicznych, oraz podległych mu urzędów.

z 14 lipca Nr. 160 Rok 1930

Poz. 244. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 lipca 1930 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy straży leśnej na terenie woj. warszawskiego, lubelskiego, kieleckiego, łódzkiego i białostockiego na rok służbowy 1930/31.

z 15 lipca Nr. 161 Rok 1930

Poz. 245. Okólnik Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 24 czerwca 1930 r. Nr. III. A. 5131/30.

III.

Przedruki z innych wydawnictw urzędowych.

DZIENNIK ROZKAZÓW MINISTERSTWA SPRAW WOJSKOWYCH

z 4 lipca Nr. 20 Rok 1930

247.

B. Og. Org. 3813 Org.

Szeregowcy i st. szeregowcy piechoty — ustanowienie nazwy.

Ustanawiam nazwę strzelców dla szeregowców w piechocie, nazwę starszych strzelców — dla starszych szeregowców w piechocie.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z 10 lipca Nr. 4 Rok 1930

45

G. M. O. 3373.

AKT

USTANAWIAJĄCY KONSULAT HONOROWY RZ. P. W REYKJAVIKU.

1) Niniejszym ustanawia się Konsulat Honorowy Rz. P. w Reykjaviku.

2) Okrąg Konsulatu Honorowego Rz. P. w Reykjaviku obejmuje wyspę Islandję.

3) Konsulat Honorowy Rz. P. w Reykjaviku podlega służbowo Wydziałowi Konsularnemu przy Poselstwie Rz. P. w Kopenhadze.

4) Konsulat Honorowy Rz. P. w Reykjaviku zaliczony zostaje do Konsulatów Honorowych, nie posiadających pełnego uprawnienia, i zakres jego działania określony zostaje zgodnie z okólnikiem Nr. K.I.14743 z 10 grudnia 1923 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 16, poz. 196).

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU

z 5 lipca Nr. 19 Rok 1930

360.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

287. *(art. 142 i 152).* Podanie, od którego opłaty stemplowej nie uiszczono, ma być mimo to załatwione, jeżeli urząd, do którego zostało wniesione, jest zdania, iż załatwienie jest konieczne w interesie publicznym, t. j. jeżeli urząd upatruje w załatwieniu podania korzyść powszechną.

Jeżeli w przypadku powyższym załatwienie podania ma jednocześnie znaczenie dla petenta ze względu na jego interes indywidualny, ujawniony w sprawie konkretnej, jeszcze nierozstrzygniętej, to należy jednocześnie z załatwieniem zażądać dodatkowego uiszczenia opłaty stemplowej (art. 152, punkt „a" oraz ustęp drugi u. o. s. i § 170 r. w. s.).

Jeżeli natomiast w przypadku, określonym w ustępie pierwszym niniejszej wykładni podanie nie ujawnia sprawy konkretnej, z którą wiąże się indywidualny interes petenta, a jeszcze nierozstrzygniętej, to podanie jest wogóle wolne od opłaty, a mianowicie na mocy art. 142 p. 1 u. o. s.: nie należy więc żądać opłaty ani przed załatwieniem podania ani po załatwieniu. (L. D. V. 8278/6/28).

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO.

z 30 czerwca Nr. 6 Rok 1930

79.

ZARZĄDZENIE

Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 24 maja 1930 r. w sprawie tekstu dyplomu lekarskiego.

W związku z ustępem pierwszym § 26 zarządzenia z dnia 16 marca 1928 r. Nr. IV. SW. 2500/28 w sprawie organizacji studjów lekarskich w uniwersytetach państwowych (Dz. Urz. Ministerstwa W. R. i O. P. Nr. 8 póz. 132) ustalam następujący tekst dyplomu lekarskiego:

L.................

DYPLOM LEKARZA.

My,

Rektor Uniwersytetu .... i Dziekan Wydziału Lekarskiego tegoż Uniwersytetu oświadczamy co następuje:

Pan ....
rodem z.............................. obywatel ....
po odbyciu ustawą przepisanych studjów lekarskich w Uniwersytecie ....
w latach od..................do..................i pomyślnem złożeniu przepisanych egzaminów otrzymał w myśl art. 95 ustawy o szkołach akademickich z dn. 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 494) i zarządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 16 marca 1928 r. (Dz. Urz. Min. W. R. i O. P. Nr. 8, poz. 132) stopień

LEKARZA,

stanowiący dowód ukończenia uniwersyteckich studjów lekarskich i uprawniający do ubiegania się o stopień doktorski, a nadto dający prawo do wykonywania praktyki lekarskiej w granicach ustaw, obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej.

W..............................dnia..............................19......

Rektor Uniwersytetu.................... Dziekan Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu....................

Pieczęć.

IV.

Orzecznictwo.

Przedruki ze „Zbioru wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego“, rocznik VI rok 1928.

Nr. 1437.

Wywłaszczenie nieruchomości na zasadzie dekretu z 7 lutego 1919 poz. 162 Dz. Pr. nie może być uważane za dokonane, dopóki nie zapadła decyzja powołanej władzy o wynagrodzeniu w myśl art. 13 wskazanego dekretu.

(Wyrok z dn. 18 kwietnia 1928, l. rej. 1987/27).

Nr. 1438.

Szkoły podchorążych i oficerskie nie mogą być uważane za naukowe zakłady państwowe w rozumieniu art. 72 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 poz. 46 Dz. Ust. z r. 1924, uprawniające do dalszego, po ukończeniu 18 roku życia, pobierania pensji sierocej, natomiast za takie zakłady winny być uważane Korpusy Kadetów.

(Wyrok z dn. 19 kwietnia 1928, l. rej. 1183/26).

Nr. 1444.

Wyprowadzenie nowych wniosków z wiadomego władzy orzekającej przy wydaniu orzeczenia stanu rzeczy jak również nadanie przepisom ustawowym nowego rozumienia, nie stanowią dostatecznej podstawy prawnej do zmiany przez władzę orzekającą zapadłego i już prawomocnego orzeczenia.

(Wyrok z 26 kwietnia 1928, l. rej. 1143/26).

Nr. 1445.

Na obszarze b. Król. Kongr. w myśl art. 243, 265, 266 i 276 kod. cyw. oraz art. 4 ustawy o uposażeniu z 9 października 1923 poz. 924 Dz. Ust. prawo do dodatku ekon. przew. w art. 20 ustawy emeryt. z 11 grudnia 1923 poz. 46/24 Dz. Ust. przysługuje nietylko na żony emerytów, pozostające w związku małżeńskim, lecz na separowane oraz rozwiedzione, o ile obowiązek alimentowania ciąży na b. małżonku.

(Wyrok z 30 kwietnia 1928, l. rej. 1529/26)

Nr. 1450.

Postanowienia art. 98 ustawy z 9 października 1923 o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska poz. 924 Dz. Ust. o ile mówią o oznaczaniu szczebla uposażenia na podstawie czasu, zaliczonego do dnia wejścia w życie tej ustawy do wysługi lat, nie dotyczą urzędników prowizorycznych.

(Wyrok z 4 maja 1928, l. rej 2715/26).

Nr. 1453.

1) Członkom Tymczasowego kolegjalnego Zarządu gminy, ustanowionego na zasadzie § 112 gal. ustawy gminnej z 13 marca 1889 Nr. 24 Dz. Ust. Kr. nie przysługuje środek prawny przeciw uchwałom tegoż Zarządu, powziętym przepisaną większością głosów.

2) Członkom gminy miejskiej, podlegającej ustawie z 13 marca 1889 Nr. 24 Dz. Ust. Kraj. przysługuje środek prawny przeciw uchwale Rady miejskiej względnie uchwale kolegjalnego Zarządu Tymczasowego gminy, istniejącego na zasadzie § 112 tej ustawy tylko o tyle — o ile wykażą, że dana uchwała narusza ich prawa indywidualne.

(Wyrok z 10 maja 1928, l. rej. 2211/25).

Nr, 1454.

Postanowienie, zawarte w art. 11 (ustęp ostatni) ustawy z 20 stycznia 1920 poz. 44 Dz. Ust., o utracie obywatelstwa polskiego przez osoby, obowiązane do służby wojskowej, zostało odnośnie do nabycia obywatelstwa rosyjskiego względnie ukraińskiego z mocy Traktatu Ryskiego (poz. 300 Dz. Ust. z r. 1921) uchylone pośrednio tym Traktatem, jako prawem późniejszem.

(Wyrok z 11 maja 1928, l. rej. 836/26).

Nr. 1455.

Funkcjonarjuszowi b. państwa zaborczego, który zgłosił się do służby w Państwie Polskiem i nie został do niej przyjęty dla braku etatu, a który odpowiada pozostałym warunkom art. 95 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 poz. 46/24 Dz. Ust. prawo do pobierania uposażenia emerytalnego przysługuje od dnia pierwszego miesiąca, następującego po zgłoszeniu się o zaopatrzenie emerytalne, a nie po zgłoszeniu się o przyjęcie do służby.

(Wyrok z 14 maja 1928, l. rej. 2468/26).

Nr. 1458.

1) Uznanie urzędu za nadany stale w rozumieniu art. 5 rozporządzenia wykonawczego z 7 czerwca 1920 poz. 320 Dz. Ust. do ustawy o obywatelstwie nie jest uzależnione od nabycia przez daną osobę prawa nieusuwalności w myśl art. 24 tymczasowych przepisów służbowych dla urzędników państwowych poz. 13 Dz. Pr. z r. 1918.

2) Urząd Wojewódzki, ustalając w toku instancyj, czy w poszczególnym wypadku zostało obywatelstwo polskie nabyte z tytułu objęcia urzędu w polskiej cywilnej służbie państwowej, jest—w braku decyzji władzy służbowej o ważności odnośnej nominacji—powołany do samoistnego zdecydowania, czy dana nominacja nastąpiła z zachowaniem wymogów, przewidzianych w art. 4 tymczasowych przepisów służbowych dla urzędników państwowych z r. 1918 poz. 13 Dz. Pr. i czy w konsekwencji nominacja ta mogła spowodować nabycie obywatelstwa polskiego.

(Wyrok z 16 maja 1928, l. rej. 4065/27).

Nr. 1464.

Z postanowień, zawartych w art. 23 przepisów tymczasowych o stowarzyszeniach i związkach z 4/17 marca 1906 (Dz. Praw Państwa Polskiego poz. 88 z r. 1919), wynika, że prawo władzy do odmowy przewidzianego w tym artykule wciągnięcia stowarzyszenia do rejestru pozostawione jest swobodnemu uznaniu władzy.

(Wyrok z 23 maja 1928, l. rej. 934/25).

Nr. 1465.

Za przewidziane w art. 25 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 poz. 46/24 Dz. Ust. uposażenie, przywiązane do tego szczebla grupy, do którego emeryt został zaliczony ostatnio w służbie czynnej, i stanowiące maksymalną granicę przewidzianego w tym artykule uposażenia emerytalnego, należy uważać jedynie uposażenie w służbie czynnej państwowej.

(Wyrok z 23 maja 1928, l. rej 3883/26).

Nr. 1466.

Suma preliminowana w budżecie gminnym na utworzenie kapitału zakładowego kasy pożyczkowo - oszczędnościowej, nie może być uważana za tego rodzaju wydatek, który mógłby być pokryty w sposób, przewidziany ustawą z 13 maja 1925 poz. 414 Dz. Ust. o samoistnym podatku wyrównawczym dla pokrycia deficytów budżetowych gmin wiejskich b. zaboru rosyjskiego w roku 1925.

(Wyrok z 24 maja 1928, l. rej. 844/26).

Nr. 1467.

Umotywowana odmowa nadania obywatelstwa polskiego nie jest bezwzględnie wyłączona z pod rozpoznania przez N. T. A.

(Wyrok z 25 maja 1928, l. rej. 2286/26)

Władza pozwana podniosła w odpowiedzi na skargę m. i., że sprawa ze względu na postanowienie, zawarte w art. 3 p. b) ustawy o N. T. A. poz. 400/26 Dz. Ust., wyłączona jest z pod orzecznictwa Trybunału.

N. T. A. rozważył, co następuje:

W art. 8 i 9 wspomnianej wyżej ustawy z 20 stycznia 1920 określono warunki, wymagane do nadania obywatelstwa. Z postanowień tych wynika, że nawet w wypadkach, w których warunki te są spełnione, władza może, a więc nie musi nadać obywatelstwo, a w konsekwencji tego, że odmowa tego nadania pozostawiona jest niczem nieograniczonemu swobodnemu uznaniu władzy i że władza nie jest obowiązana do jej motywowania. Nie umotywowana odmowa nadania obywatelstwa nie podlega w następstwie tego wogóle rozpoznaniu przez Trybunał.

Ten brak kompetencji Trybunału nie ma jednak miejsca w razie, gdy władza zrzekła się prawa niemotywowania i odmowne orzeczenie uzasadniła. W tym bowiem razie przyjąć przedewszystkiem należy, że odmowa nastąpiła tylko ze względu na motywy, przytoczone przez władzę i, że wobec tego mają one znaczenie istotne. Gdy zaś okoliczności faktyczne przytoczone w uzasadnieniu, nie mogą—rzecz jasna—polegać na dowolnych twierdzeniach władzy, a wobec tego winny być ustalone według ogólnych zasad postępowania dowodowego, zaś wnioski prawne, wysnute z ustaleń faktycznych, nie mogą być sprzeczne z prawem, przeto władzy w umotywowaniu swej decyzji w obu powyższych kierunkach nie wolno postępować według niczem nieograniczonego swobodnego uznania a w następstwie tego umotywowana odmowa nadania obywatelstwa nie może być uważaną na zasadzie art. 3 p. b) ustawy o N. T. A. za wyłączoną wogóle z pod rozpoznania przez Trybunał, gdyż według tego przepisu sprawy, w których władze administracyjne uprawnione są do rozstrzygania według swobodnego uznania, wyłączone są z pod orzecznictwa Trybunału tylko w granicach, pozostawionych temu uznaniu.

Nr. 1468.

Wynikające z przepisów art. 36 i 37 ustawy o państwowej służbie cywilnej prawo do urlopu wypoczynkowego nie stoi na przeszkodzie do zwolnienia urzędnika ze służby przed wykorzystaniem przez niego tegoż urlopu.

(Wyrok z 25 maja 1928, l. rej. 3933/27).

Nr. 1469.

Zwrot kosztów przewozu koniecznego osobistego bagażu podróżnego przy podróżach służbowych według § 12 rozporządzenia Rady Min. z 16 lipca 1924, poz. 703 Dz. Ust. uzależniony jest od faktycznego poniesienia tego wydatku.

(Wyrok z 29 maja 1928, l. rej 2701/27).

V.

Obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

191.

OBWIESZCZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 30 czerwca 1930 r.

w sprawie zmiany nazwy gminy Dzbanki w powiecie łaskim, województwie łódzkiem.

Niniejszem zmieniam nazwę gminy Dzbanki w powiecie łaskim, województwie łódzkiem na „Szczerców".

(—) *Sławoj-Składkowski*
Minister Spraw Wewnętrznych

192.

OBWIESZCZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 9 lipca 1930 r.

w sprawie zmiany nazwy gminy Dąbrowa Widawska w powiecie łódzkim, województwie łódzkiem na Widawa.

Niniejszem zmieniam nazwę gminy Dąbrowa Widawska, w powiecie łódzkiem, województwie łódzkiem na „Widawa".

(—) *Sławoj-Składkowski*
Minister Spraw Wewnętrznych

VI.

Okólniki
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

193.

Okólnik Nr. 94.

z dnia 12 czerwca 1930 r.

(Z. Z. 3247/30) w sprawie zgłaszania zachorowań na jaglicę.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Zgłoszenia zachorowań na jaglicę, do uskuteczniania których są w myśl art. 1 i 2 rozporządzenia o zwalczaniu jaglicy (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 36 poz. 333) zobowiązani lekarze, którzy chorobę tę stwierdzili, nie są przez wszystkich lekarzy dokonywane oraz regestracja tych zgłoszeń we właściwych urzędach nie jest jeszcze należycie prowadzona, wskutek czego urzędowa statystyka zachorowań na jaglicę nie odpowiada rzeczywistości. Dowodem tego jest naprzykład fakt, że przychodnie przeciwjaglicze zaregestrowały w ciągu roku 1928 o 241 przypadków zachorowań na jaglicę więcej (14,182), niż wogóle w ciągu tego roku zostało urzędowo zgłoszonych (13,941).

Wobec takiego stanu rzeczy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o pouczenie wszystkich lekarzy urzędowych i praktykujących o obowiązku zgłaszania zachorowań na jaglicę do właściwych urzędów za pośrednictwem urzędowych kart zgłoszenia (Nr. 23 niebieska), wolnych od opłaty pocztowej. Karty te winny być przez starostwa (lekarzy powiatowych) dostarczone darmo lekarzom, kierownikom instytucyj leczniczych ogólnych (szpitali, lecznic, przychodni i t. p.), i ocznych (kliniki oczne, przychodnie oczne i przeciwjaglicze), dalej lekarzom-higjenistom, sprawującym nadzór nad szkołami, zakładami opiekuńczemi i t. p., wreszcie lekarzom-praktykom, zwłaszcza okulistom, w celu umożliwienia im dopełniania tego obowiązku.

Karty te należy także dostarczyć Powiatowej Komisji Uzupełnień w celu zgłaszania wszystkich przypadków jaglicy, stwierdzonej przy poborze rekruta, a niewziętych do wojska lub też zwolnionych z wojska z powodu jaglicy.

Również należy żądać od lekarzy więziennych nadsyłania zgłoszeń o chorych na jaglicę w chwili zwalniania ich z więzienia. Władze administracji ogólnej (lekarz powiatowy) obowiązane są czuwać nad należytem wykonywaniem tych zgłoszeń oraz winnych zaniedbywania pociągać do odpowiedzialności karnej (art. 15 rozporządzenia o zwalczaniu jaglicy).

Otrzymywane przez władze administracji ogólnej zgłoszenia winny być należycie regestrowane, po uprzednim sprawdzeniu, czy nie zostały już wcześniej zaregestrowane, aby uniknąć wielokrotnego regestrowania jednych i tych samych przypadków, i służyć za podstawę do wydawania zarządzeń o nadzorze nad chorymi na jaglicę w myśl art. art. 3 i 5 rozporządzenia o zwalczaniu jaglicy, co do których instrukcja będzie wydana później.

Kartki na doniesienia należy zapotrzebować w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych (Departamencie V Służby Zdrowia).

W załączeniu przesyła się 1,000 sztuk kart zgłoszeń jaglicy; w razie potrzeby większej liczby tych kart należy zgłosić dodatkowe zapotrzebowanie.

194.

Okólnik Nr. 95

z dnia 12 czerwca 1930 r.

(Z. O. 1993/30) w sprawie nowego wzoru kart porad.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Komisarza Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, iż na skutek porozumienia się z Najwyższą Izbą Kontroli wprowadza w życie z dniem 20 czerwca 1930 r. nowy wzór kart porad.

Sposób użytkowania oraz wypełniania kart porad ustala się jak następuje:

Karty porad będą wydawane urzędom w bloczkach po 50 sztuk.

Każda karta porady ma trzy odcinki, z których jeden będzie pozostawał w urzędzie, wydającym kartę porady, przy grzbiecie bloczka, dwa zaś pozostałe odcinki będą przez powyższy urząd wydawane zgłaszającemu się o pomoc lekarską.

Lekarz, udzielający pomocy, będzie zaznaczał na obu odcinkach rodzaj choroby, datę każdorazowej porady oraz w odnośnych rubrykach swoje uwagi, zatrzymując u siebie „odcinek dla lekarza", a pozostawiając leczącemu się „odcinek dla pracownika".

Po ukończeniu leczenia pracownik obowiązany będzie zwrócić swój odcinek temu urzędowi który mu go wydał.

Urząd zaś będzie musiał wpisać w odcinku grzbietowym liczbę udzielonych porad, odnotowanych w zwróconym odcinku.

Grzbiety bloczków zużytych łącznie z odpowiedniemi „odcinkami dla pracowników" właściwy Urząd winien zwrócić powiatowej władzy administracji ogólnej przy zapotrzebowaniu na nowe bloczki, urząd zaś powiatowy przekazuje je wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

Powyższe zechce Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu) podać do wiadomości wszystkim P. P. Starostom swego Województwa (m. st. Warszawy) celem zapoznania się oraz pouczenia urzędów co do ścisłego stosowania się do niniejszych przepisów.

195.

Okólnik Nr. 96

z dnia 14 czerwca 1930 r.

(SG 1148/1) w sprawie działalności Komitetów Rozbudowy.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem wojewody śląskiego).

Jak przekonałem się na konferencji u Prezesa Banku Gospodarstwa Krajowego w dniu 5 czerwca r. b. działalność Komitetów Rozbudowy (Magistratu) w zakresie popierania budownictwa mieszkaniowego nie stoi dotychczas na należytym poziomie.

Przedewszystkiem więc w szeregu wypadków, mimo dokonania rozdziału kontyngentu i powiadomienia o wysokości przyznanych dla poszczególnych gmin miejskich kredytów z Państwowego Funduszu Budowlanego zwlekano ze zwołaniem posiedzeń Komitetów Rozbudowy, co spowodowało opóźnienie w napływie wniosków Komitetów Rozbudowy (Magistratu) do Banku Gospodarstwa Krajowego.

Aby zapobiec fatalnym dla rynku pracy i całokształtu życia gospodarczego następstwom tej opieszałości zechce Pan Wojewoda zarządzić, by pod osobistą odpowiedzialnością przewodniczącego Komitetu Rozbudowy (Magistratu) praca Komitetu była w ten sposób rozłożona, aby najpóźniej w ciągu miesiąca, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wysokości przypadającego na dane miasto kontyngentu, wnioski Komitetu Rozbudowy (Magistratu) co do rozdziału kredytów były przesłane do Banku Gospodarstwa Krajowego.

W dalszym ciągu niektóre z Komitetów Rozbudowy (Magistratu) kierują do Banku Gospodarstwa Krajowego wnioski na sumę przekraczającą ustanowiony dla danego miasta kontyngent, opierając swe rachuby na przyszłym domniemanym przydziale.

Takiem postępowaniem Komitety Rozbudowy (Magistraty) powodują zwłokę w załatwianiu spraw przez Bank Gospodarstwa Krajowego, który zmuszony jest żądać ponownej repartycji kredytów w granicach przypadającego na dane miasto kontyngentu. Przytem tego rodzaju system pracy Komitetów Rozbudowy (Magistratów) naraża obywateli, którzy posiadając wniosek Komitetu Rozbudowy (Magistratu) rozpoczynają budowlę, a następnie nie otrzymają spodziewanych kredytów, na dotkliwe straty, a ponadto w znacznym stopniu opóźnia wykorzystanie kredytów budowlanych. Z uwagi na powyższe zechce Pan Wojewoda zarządzić, by suma wniosków, uchwalonych przez Komitety Rozbudowy (Magistraty), nie przekraczała granic przyznanego dla danego miasta kontyngentu kredytowego.

Równocześnie Komitety Rozbudowy (Magistraty), pragnąc zaspokoić możliwie znaczną liczbę zgłoszeń o kredyty rozdrabniają je, redukują w sposób dowolny te zgłoszenia, co uniemożliwia kredytobiorcy wykończenie budowli, przedłuża znacznie okres budowy, powodując straty dla budującego, jak i dla gospodarstwa społecznego. Dlatego też Komitety Rozbudowy (Magistraty) z zachowaniem postanowień artykułu 18 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372), paragrafu 11 rozp. Ministra Skarbu w sprawie wykonania rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz U. R. P. Nr. 106, poz. 913) winny stawiać wnioski o przyznanie kredytów dla poszczególnych petentów w wysokości odpowiadającej uzasadnionej potrzebie.

Wady funkcjonowania Komitetów Rozbudowy (Magistratów) są w znacznej mierze rezultatem niedostosowania się wielu rad miejskich do postanowień okólnika Ministra Spraw Wewnętrznych Nr. 77 (SG. 221/14) z dnia 5 kwietnia 1929 r., skutkiem czego działalność Komitetów Rozbudowy (Magistratów) albo nie jest unormowana przez obowiązujący regulamin, lub też nie stosuje się do niego.

Dlatego też zechce Pan Wojewoda wydać zarządzenia niezbędne dla szybkiego wprowadzenia w życie postanowień wspomnianego okólnika.

Ponadto proszę Pana Wojewodę otoczyć szczególną opieką działalność Komitetów Rozbudowy (Magistratów). Na posiedzenia Komitetów Rozbudowy (Magistratów) winni być delegowani wyżsi urzędnicy, posiadający dostateczny autorytet osobisty, w miarę możności stale ci sami — dobrze zorjentowani w stosunkach miejscowych.

Ogromny wysiłek jaki czyni Rząd w roku bieżącym celem wydatniejszego niż kiedykolwiek dotychczas poparcia rozwoju ruchu budo-

wianego, posiadającego dla złagodzenia obecnych trudności gospodarczych pierwszorzędne znaczenie wkłada na wszystkie kompetentne organa administracji państwowej najwyższą odpowiedzialność za sprawność i celowość ich w tym zakresie działań.

Podkreślam przeto, że do sprawnej działalności Komitetów Rozbudowy (Magistratów) przywiązuję wielką wagę i będę się nadal nią osobiście interesował — oczekując takiegoż do tej sprawy ustosunkowania się ze strony Panów Wojewodów.

196.

Okólnik Nr. 97

z dnia 12 czerwca 1930 r.

(AC. 4895/3) w sprawie należytego przestrzegania przepisów o pobycie cudzoziemców.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Przy rozpatrywaniu poszczególnych spraw wchodzących w zakres działania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych stwierdzono, że władze administracji ogólnej, załatwiając sprawy cudzoziemców, w niedostatecznej mierze zwracają uwagę na to, czy cudzoziemcy, których sprawy są załatwiane, uczynili zadość wszystkim wymaganiom przepisów prawnych, regulujących ich pobyt na obszarze Rzeczypospolitej.

Stwierdzono mianowicie, że władze administracji ogólnej sprawą legalności pobytu cudzoziemca zajmują się tylko wówczas, gdy cudzoziemiec, *przebywający w Rzeczypospolitej*, prosi o zezwolenie na pobyt, natomiast nie zwracają na nią należytej uwagi, ilekroć załatwiają sprawy, które nie łączą się bezpośrednio z pobytem, a więc w wypadkach, gdy chodzi o udzielenie przez Radę Ministrów zezwolenia na nabycie nieruchomości (ustawa z dn. 24.III.1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców — Dz. U. R, P. Nr. 31, poz. 178 — lub rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 23.XII.1927 r. o granicach państwa — Dz. U. R. R. Nr 117, poz. 996 i Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr, 32, poz. 306), następnie w wypadkach, gdy chodzi o dopuszczenie cudzoziemca do nabycia uprawnienia przemysłowego i prowadzenia przemysłu w myśl art. 4 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypspolitej z dn. 7.VI.1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), w wypadkach rozpatrywania podań cudzoziemców o nadanie obywatelstwa polskiego i wielu innych.

Postępowanie takie nie może być uznane za właściwe, ponieważ w ten sposób władze administracji ogólnej same pozbawiają się możności należytego kontrolowania cudzoziemców z punktu widzenia przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13.VIII.1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465) oraz przepisów wykonawczych, zawartych w Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 107, poz. 917 — Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 88, poz. 779, Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 76, poz. 575 i Nr. 82, poz. 612, a nadto przechodzą do porządku nad powszechnie w stosunkach międzynarodowych przyjętą zasadą, że cudzoziemiec, przebywający w pewnym obcym kraju, o tyle tylko może korzystać z dostępnych dla cudzoziemców praw tego kraju, o ile jest „admis", to znaczy, o ile posiada wymagane zezwolenie na pobyt, czyli o ile przebywa legalnie.

Ponieważ niema żadnej przyczyny, aby zasada stosowana w stosunkach międzynarodowych, a zwłaszcza w państwach zachodnich, nie miała być stosowaną w Rzeczypospolitej, władze administracji ogólnej winny zawsze, przystępując do załatwienia konkretnej sprawy cudzoziemca, zbadać przedewszystkiem, czy uczynił on zadość przepisom rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 13.VIII.1926 r. o cudzoziemcach i przepisom rozporządzeń wykonawczych do wymienionego rozporządzenia i tak długo danej sprawy nie załatwiać, jak długo cudzoziemiec nie wykaże, że uregulował swój pobyt stosownie do wspomnianych wyżej przepisów. Odmowne zatem ustosunkowanie się władz do sprawy konkretnej cudzoziemca winno następować wówczas, gdy petent nie może uzyskać zezwolenia na pobyt albo gdy w przekonnniu władzy prośba nie zasługuje na uwzględnienie, chociażby pobyt petenta był legalny.

W związku z powyższem władze administracji ogólnej przy załatwianiu wszystkich spraw cudzoziemców winny stwierdzić:

1) jakie obywatelstwo posiada cudzoziemiec, a w wypadku, gdy nie posiada żadnego, wyjaśnić, jaką przynależność państwową posiadał ostatnio;

2) w którym dniu upływa ważność dowodu osobistego (paszportu), który posiada cudzoziemiec;

3) gdzie i kiedy został dokonany obowiązek rejestracji, przewidziany w dawniej obowiązującem rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 15.XII.1928 r. o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 5, poz. 49) oraz w obecnie obowiązującem rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 8.XI.1929 o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 575);

4) jakiego rodzaju zezwolenie na pobyt cudzoziemiec posiada (karta pobytu czasowego, wyszczególniona na samym końcu w punkcie 4 załącznika, dotyczy dokumentu, którego wzór został podany w załączniku Nr. 15 do rozporządzenia o ruchu cudzoziemców, ogłoszonego w Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 5, poz. 49);

5) w jakim terminie (w którym dniu) wygasa prawo cudzoziemca do pobytu czasowego (jeżeli cudzoziemiec posiada zezwolenie na pobyt czasowy do odwołania, dniem tym będzie,

stosownie do §7 rozporządzenia o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. z 1929 Nr. 76, poz. 575) dzień, w którym wygasa ważność dowodu osobistego (paszportu), chyba, że cudzoziemiec zdołał wcześniej osiągnąć cel pobytu;

6) czy cel pobytu jest zarobkowy lub niezarobkowy oraz jaki to jest mianowicie cel (należy przepisać stosowną informację z tekstu zezwolenia na pobyt posiadanego przez cudzoziemca, a jeżeli cel pobytu nie jest uwidoczniony w takiem zezwoleniu, należy zaznaczyć to wyrazami: „cel pobytu nieoznaczony);

7) w wypadku, gdy cudzoziemiec posiada kartę osiedlenia, należy wskazać, w której miejscowości cudzoziemiec uprawniony jest osiedlić się. (Punkt ten stanie się aktualnym dopiero wówczas, gdy władze przystąpią do wystawiania kart osiedlenia, narazie zatem jest on nieaktualny).

Celem ułatwienia i ujednostajnienia pracy oraz dla uniknięcia zbędnej korespondencj Ministerstwo Spraw Wewnętrznych załącza wzón według którego powinny być przygotowaed formularze dla wypełniania ich, stosownieori wskazówek podanych w punktach 1—7, przez władze powołane do przestrzegania lub wykonywania przepisów o pobycie cudzoziemców. Formularze te odpowiednio wypełnione winny być dołączane do każdej sprawy cudzoziemca tak, aby władza, która daną sprawę będzie załatwiała, mogła bez uzupełniającej korespondencji nabrać przekonania, że petent znajduje się w Rzeczypospolitej legalnie i zgodnie z obowiązującemi przepisami.

Ponieważ okólnik niniejszy zastanie szereg spraw w toku załatwiania, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że zasady w nim wyłuszczone powinny być w całej rozciągłości do nich zastosowane.

1 zał.

Nazwa urzędu
(wypełniającego formularz)

Załącznik do okólnika Nr. 97 z dn. 12 VI.1930 r

DANE DOTYCZĄCE POBYTU

....
(wypisać nazwisko i imię (imiona) cudzoziemca)

1. a) Obywatelstwo ....
   b) Obywatelstwo nieustalone, ostatnio..................................
2. Ważność dowodu osobistego wygasa w dn. ....
3. Obowiązek rejestracji został dopełniony w dn.............................
   w..
   (wymienić urząd, w którym została dokonana rejestracja).
4. Wymieniony posiada wizę pobytową terminową, wizę pobytową do odwołania, wizę uzupełniającą terminową, wizę uzupełniającą do odwołania, wizę zbiorową wizę przejazdową, zbiorową wizę przejazdową, kartę osiedlenia, administracyjną wizę pobytową, kartę pobytu czasowego.
5. Prawo do pobytu czasowego wygasa w dn...................................
6. Cel pobytu zarobkowy, niezarobkowy, nieoznaczony
   ....
   (jeżeli jest wyszczególniony w zezwoleniu na pobyt, wskazać ten cel)
7. Karta osiedlenia wystawiona przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych — Wojewodę w..................................w dn...............................za Nr................ uprawnia do osiedlenia w miejscowości...................................... powiatu..............................

UWAGA: Niepotrzebne wyrazy skreślać.

Podpis urzędnika, który ustalił
powyższe dane

197.

Okólnik Nr. 98

z dnia 18 czerwca 1930 r.

(Nr. OB. 3974) o przepisach obowiązujących przy sprzedaży, wymianie lub odstąpieniu przedmiotów zbędnych oraz odpisaniu z ksiąg inwentarzowych przedmiotów zniszczonych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z ustaleniem przez Min. Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli i Prezydjum Rady Ministrów „Przepisów obowiązujących przy sprzedaży, wymianie lub odstąpieniu przedmiotów zbędnych oraz odpisaniu z ksiąg inwentarzowych przedmiotów zniszczonych" zarządza się na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 19 maja 1930 r. Nr. D. I. 8461/3/29 ściste stosowanie tych przepisów we wszystkich wypadkach zawartych poszczególnemi postanowieniami tych przepisów.

W załączeniu przesyła się tekst wymienionych przepisów.

1 zał.

PRZEPISY

obowiązujące przy sprzedaży, wymianie lub odstąpieniu przedmiotów zbędnych oraz odpisaniu z ksiąg inwentarzowych przedmiotów zniszczonych.

Inwentarz ruchomy stanowiący własność Skarbu Państwa, znajdujący się w użytku władz, urzędów i instytucyj państwowych, o ile stał się zbędnym, może być sprzedany, wymieniony lub odstąpiony, lub też o ile uległ zniszczeniu odpisany z ksiąg inwentarzowych, przy przestrzeganiu następujących przepisów:

Par. 1.

Zakwalifikowanie przedmiotów inwentarza jako zniszczonych lub zbędnych oraz oszacowanie ich, odbywa się w każdym wypadku komisyjne, na wniosek zwierzchnika urzędu lub zarządzenia władzy wyższej.

Par. 2.

W skład Komisji, o której mowa w par. 1 wchodzi jako przewodniczący zwierzchnik urzędu lub jego zastępca, dwóch członków z pośród personelu urzędu, oraz zaproszony rzeczoznawca.

W razie szczupłości personelu danego urzędu należy do Komisji zaprosić przedstawiciela miejscowej władzy skarbowej.

Komisja winna oznaczyć protokólarnie wartość kwalifikowanych przedmiotów.

Jeżeli zbędne lub zniszczone ruchomości stanowią przedmioty sztuki lub zabytku i mogą mieć wartość muzealną lub bibljograficzną, to w tym wypadku w Komisji Kwalifikacyjnej winien brać udział przedstawiciel Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Par. 3.

O mającem się odbyć posiedzeniu Komisji, należy na 14 dni przed posiedzeniem zawiadomić Najwyższą (Okręgową) Izbę Kontroli, a w poszczególnych wypadkach w tym terminie zwrócić się również do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o delegowanie przedstawiciela.

Par. 4.

Nieprzybycie przedstawiciela Kontroli nie powstrzymuje odbycia się Komisji, natomiast Komisja nie może się odbyć w razie nieprzybycia przedstawiciela Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, o ile jego obecność wymaganą jest przepisem par. 2 ustęp 4 niniejszego zarządzenia.

Par. 5.

Nieznacznej wartości przedmioty codziennego użytku lub zwykłego biurowego urządzenia, które wskutek zupełnego zniszczenia nie przedstawiają żadnej wartości sprzedażnej, zostają bez udziału Komisji Kwalifikacyjnej odpisane księgi inwentarzowej na podstawie protokółu, stwierdzającego zniszczenie danego przedmiotu, a sporządzonego przez Zwierzchnika Urzędu ewent. Naczelnika Wydziału Gospodarczego i dwóch członków urzędu, wyznaczonych w tym celu przez Zwierzchnika Urzędu.

Par. 6.

Odstąpienie lub wymiana zbędnych przedmiotów na inne może mieć miejsce jedynie między instytucjami państwowemi, przyczem odstąpienie to lub wymiana winny być uskutecznione każdorazowo w formie aktu zdawczo-odbiorczego, niedozwolone jest natomiast odstąpienie lub wymiana z osobami lub instytucjami prywatnemi.

Par. 7.

Protokóły Komisji, o której mowa w par. par. 1 i 2 zaopatrzone wnioskami, zostają przedstawione władzy zwierzchniej do zatwierdzenia ewent. wydania odnośnych zarządzeń w urzędach I instancji, o ile wartość ogólna szacowanego inwentarza zbędnego lub zniszczonego przekracza wartość 300 zł.

Władze i urzędy II instancji zatwierdzają wnioski ewent. wydają decyzje w wypadkach,

gdy wartość inwentarza, będącego przedmiotem protokółu Komisji Kwalifikacyjnej nie przekracza 5.000 zł.

W wypadkach, gdy szacunek przekracza 5.000 zł., wnioski i protokóły winny być przedłożone Władzy Centralnej do zatwierdzenia.

Par. 8.

Inwentarz zbędny lub zniszczony, stanowiący przedmioty sztuki i zabytku i zakwalifikowany przez Komisję jako taki winien być przekazany do dyspozycji Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Par. 9.

Zakwalifikowany do sprzedaży inwentarz może być sprzedany wyłącznie w drodze przetargu.

Członkowie Komisji pod żadnym warunkiem nie mogą nabywać przedmiotów zakwalifikowanych przez siebie do sprzedaży i przez nią oszacowanych.

Par. 10.

O ile przetarg nie dał wyniku z powodu wysokiego szacunku, przedmioty zakwalifikowane do sprzedaży podlegają ponownemu oszacowaniu przez Komisję celem odpowiedniego obniżenia ceny sprzedażnej.

Sprzedaż z wolnej ręki dozwolona być może jedynie w tym wypadku, gdy przetarg nie dał wyniku lub gdy wartość przedmiotu jest niższą od kosztów ogłoszenia przetargu.

Par. 11.

Do wysokości szacunku nie przekraczającego 5.000 zł. sprzedaż zbędnych przedmiotów inwentarza winna się odbywać w drodze przetargu ofertowego.

Par. 12.

W razie, gdy wartość przedmiotów poszczególnych, zakwalifikowanych do sprzedaży lub razem wziętych, przekracza 5.000 zł., winna być zarządzona sprzedaż przez publiczną licytację, o której należy umieścić ogłoszenie w Monitorze Polskim" (ewent. w miejscowym Dzienniku Urzędowym) i dwóch poczytnych miejscowych pismach.

Par. 13.

O mającym się odbyć przetargu względnie publicznej licytacji winna być każdorazowo zawiadamiana Najwyższa (Okręgowa) Izba Kontroli.

Kwota osiągnięta ze sprzedaży winna być zarachowana na dochód Ministerstwa Skarbu, względnie na dochód właściwego Ministerstwa, o ile w budżecie tego Ministerstwa znajdują się odpowiednie pozycje dochodowe (sprzedaż inwentarza, inne dochody i t. p.).

Par. 14.

Przepisy niniejsze nie odnoszą się do przedsiębiorstw oraz instytucyj państwowych, posiadających własny statut i odrębną osobowość prawną, oraz do ruchomego majątku państwowego, stanowiącego przedmioty uzbrojenia, materjałów wojennych, umundurowania, taborów kolejowych i innych, zapasów materjałów i urządzeń technicznych znajdujących się w administracji Ministerstwa Spraw Wojskowych, Ministerstwa Komunikacji, Ministerstwa Poczt i Telegrafów, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Korpus Ochrony Pogranicza i Policja Państwowa) oraz Ministerstwa Skarbu (Komendanta Straży Granicznej).

Par. 15.

Przepisy niniejsze obowiązują od dnia 1 czerwca 1930 r.

(—) Ignacy Matuszewski
Kierownik Ministerstwa Skarbu.

198

Okólnik Nr. 99

z dnia 17 czerwca 1930 r.

(OB 3937/21) o przerachowaniu zysków z wydawanych dzienników wojewódzkich.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na zapytanie jednego z Panów Wojewodów, czy zyski osiągnięte z dzienników wojewódzkich należy przeleweć z rachunku bieżącego Administracji Dziennika Wojewódzkiego na dochód budżetu dochodów Min. Spraw Wewnętrznych Dz. II. § 7 „wydawnictwa", Ministerstwo wyjaśnia, że całkowity zapas gotówki, zbędny na dalsze prowadzenie wydawnictwa, należy każdorazowo przelewać na dochód budżetu Ministerstwa (Dz. II § 7).

199.

Okólnik Nr. 100

z dnia 23 czerwca 1930 r.

(ZF. 2097/30) w sprawie skonfiskowanych przez sądy środków leczniczych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Celem uniknięcia tego, aby skonfiskowane przez sądy, a niedozwolone do obrotu środki

lecznicze w razie sprzedaży ich na ogólnych zasadach w drodze przetargu nie dostawały się znów do obiegu, Ministerstwo Sprawiedliwości poleciło sądom i prokuratorom, aby wszystkie skonfiskowane środki lecznicze przekazywali Wydziałom Zdrowia Publicznego właściwego Województwa.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza co następuje:

1) w przypadku przekazania przez władze sądowe środków, dozwolonych do obrotu, zaproponować nabycie ich 3 5 firmom, uprawnionym do handlu środkami leczniczemi, i sprzedać najwięcej dającemu. Kwoty, uzyskane za środki sprzedane, należy przesłać tej władzy sądowej, która je nadesłała. O ileby jednak przypuszczalna wartość rynkowa nadesłanych leków nie przenosiła 20 zł., należy je przekazać szpitalowi publicznemu (w rozumieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz.U. R. P. Nr. 38 poz. 382). Formalne ocenienie wartości leku przez biegłego zarządza się tylko w miarę nieodzownej potrzeby;

2) w przypadku otrzymania środków, niedozwolonych do obrotu, a mających wartość leczniczą, należy je przekazać szpitalowi publicznemu bez względu na ich wartość;

3) o ileby wśród skonfiskowanych środków znajdowały się środki odurzające, należy je przesłać do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, dołączając odpis pisma, przy którem otrzymano te środki;

4) o ileby nadesłane środki tak dozwolone, jak niedozwolone do obrotu nie nadawały się do użytku, należy je zniszczyć w obecności urzędników i spisać o tem protokół, w którym należy taksatywnie wyszczególnić nazwy i ilości zniszczonych środków oraz powody, dla których uznano za konieczne poddać je zniszczeniu.

W każdym przypadku władze sądowe, przekazujące wyżej wymienione skonfiskowane środki lecznicze, winny być zawiadomione, co z temi środkami uczyniono.

200.

Okólnik Nr. 101.

z dnia 20 czerwca 1930 r.

(OB. 4035) o sposobie wystawiania asygnacyj.

P. P. Wojewodom, P, Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, Korpusowi Ochrony Pogranicza, Departamentowi V Służby Zdrowia, Głównej Komendzie Policji Państwowej, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Urzędowi do Spraw Mniejszości w Katowicach

do wiadomości i użytku służbowego.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 107/2/30.
Warszawa,
dnia 30 maja 1930 r.

W sprawie sposobu wystawiania asygnacji.

Okólnik Nr. 17.

Do

wszystkich władz centralnych, izb i kas skarbowych Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, oraz Centralnej Kasy Państwowej.

Celem zabezpieczenia Skarbu Państwa przed ewentualnemi stratami, jakie mogłyby być spowodowane dokonaniem przez kasy skarbowe wypłat do rąk osób niewłaściwych w wypadkach, gdy asygnowane są sumy na nazwę firm, Ministerstwo Skarbu, w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli zarządza, co następuje:

Brzmienie § 29 Przepisów rachunkowo-kasowych (Monitor Polski Nr. 285 z r. 1921, Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45, poz. 564 z r. 1921) oraz § 78 Instrukcji dla kas skarbowych (Dz Urz. Min. Skarbu Nr. 45, poz. 565 z r. 1921) uzupełnia się, wstawiając jako zakończenie zdania pierwszego w § 29 Przep. rach.-kas. po zastąpieniu kropki przecinkiem, wyrazów: „lub też na imię osoby upoważnionej przez wierzyciela Skarbu Państwa", jako też dodając jako zdanie drugie w tym samym paragrafie oraz jako ustęp drugi w § 78 instr. dla kas skarb., co następuje:

„W wypadkach zarządzania wypłaty należności, przypadających firmie, mogą być wystawiane asygnacje bezpośrednio na nazwę firmy tylko w razie bezgotówkowego przelewu tych należności na rachunek firmy w instytucji bankowej bądź na inne rachunki w kasie skarbowej, natomiast, gdy wypłata ma nastąpić w gotówce: powinny być wystawiane asygnacje na imię osoby, upoważnionej do odbioru przez firmę".

W związku z powyższem przy zarządzaniu wypłaty do rąk osób upoważnionych należy wystawiać asygnacje w formie następującej np.:

„Kasa Skarbowa Grodzka w Warszawie wypłaci kwotę 300 zł. słownie trzysta złotych Edmundowi Brodzińskiemu tytułem należności firmy „Polhurt" za dostarczone materjały piarskie....".

W tym celu władze asygnujące powinny żądać od firm, przedkładających rachunki, wyszczególnienia na rachunkach imion i nazwisk osób, do rąk których należność ma być wypłacona, i na imię tych osób wystawiać asygnacje.

Obowiązek badania, czy rachunki firm, zawierające zarazem upoważnienia do odbioru należności, zostały wystawione przez osoby do tego powołane, ciąży na władzach asygnują-

cych w myśl § 30 Przepisów rachunkowo-kasowych.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Za Kierownika Ministersta Skarbu
Grodyński
Podsekretarz Stanu.

201.

Okólnik Nr. 102

z dnia 25 czerwca 1930 r.

(Z. l. 393/29) w sprawie dezynfekcji i kontroli wody.

Do

P. P. Wojewodów (oprócz Wojewody lwowskiego), Komisarza Rządu m. st Warszawy i Prezydenta m. st. Warszawy.

Na zasadzie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 310) o zaopatrywaniu ludności w wodę Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przystąpi do opracowania rozporządzenia wykonawczego, dotyczącego kontroli wody, do picia i do użytku gospodarstwa domowego. Narazie, w ślad za tutejszym okólnikiem Nr. 166 z dnia 9 sierpnia 1929 r. w sprawie walki z durem brzusznym oraz pismem Nr. Z. l. 379/29 z dnia 21 listopada 1929 r. o tymczasowych normach wody do picia, wydaje się następujące zarządzenie, dotyczące kontroli i odkażenia wody zanieczyszczonej.

Wodociągi i studnie publiczne obowiązkowo powinny być poddane stałej i jak najczęstszej kontroli bakterjologicznej.

1) O ile woda, zaopatrująca wodociąg lub studnię, odpowiada w zupełności wymaganiom higjeny, okresowe badanie bakterjologiczne wody jest wystarczające dla kontroli, czy w budowie sieci wodociągowej względnie studni nie zaszły jakiekolwiek usterki.

2) Co do studzien, służących do użytku publicznego, lekarz urzędowy lub jego zastępca dwa razy do roku winien pobrać próbki wody i przesłać do badania bakterjologicznego.

3) Zakłady wodociągowe, używające wody powierzchniowej (rzecznej, stawowej), oczyszczanej zapomocą filtrów powolnych, filtrów szybkobieżnych, lub innym sposobem z ewentualnem zastosowaniem dalszej dezynfekcji, wykonywać powinny zasadniczo codziennie, a conajmniej dwa razy tygodniowo kontrolę wody we własnych laboratorjach. Próby winny być pobrane w miejscach, wskazanych w art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 310).

4) Wodę podejrzaną, zanieczyszczoną od zewnątrz przypadkowo lub z powodu wadliwej budowy, względnie popsucia się studni lub wodociągu, należy po dokonaniu naprawy odkazić, najlepiej zapomocą podchlorynu wapnia ($CaCl_2o$) w następujący sposób: z zanieczyszczonej studni kopanej wyczerpać wodę w całej ilości, cembrowinę mechanicznie oczyścić z porostów i grzybków, z dna usunąć muł zanieczyszczony, a na jego miejsce nasypać przepłókany piasek lub żwir; następnie cembrowinę dokładnie zlać rozczynem podchlorynu wapnia w stężeniu 120 mgr. na 1 litr. wody. Po wypełnieniu się studni wodą do stałego poziomu i obliczeniu jej pojemności przygotować w stosunku 60—120 grm. podchlorynu wapnia na 1 m.^{3} wody (zależnie od stopnia zanieczyszczenia) rozczyn w kilku litrach wody i wlać do studni, nastepnie dokładnie zmieszać z wodą studzienną. Po 24 godzinach wodę wyczerpać. Jeśli po ponownem wypełnieniu się studni woda posiada zapach chloru, należy ją powtórnie wyczerpać aż do zniknięcie śladu chloru. Do odkażania metalowych rur pompowych lub wodociągowych używa się rozczynu podchlorynu wapnia o silniejszem stężeniu (300 mgr. na litr pojemności rury). Po kilku godzinach przepłókać rurociąg aż do uzyskania wody czystej bez domieszki chloru. Obecność chloru łatwo jest sprawdzić drogą chemiczną, dodając do szklanki wody kilka kropel rozcieńczonego kwasu siarkowego, kilka kropel rozczynu jodku potasu i krochmalu. W razie obecności wolnego chloru woda zabarwi się na niebiesko. Do użytku nadaje się tylko świeży i dobrze przechowany podchloryn wapnia. Na świetle i w środowisku cieplejszem środek ten ulega rozkładowi, wskutek czego opada procentowa zawartość czynnego chloru.

5) W kilka dni po odkażeniu należy zawsze pobrać próbkę wody i przesłać do kontrolnego badania bakterjologicznego. Jeśli w próbce wody odpowiednio pobrane, pochodzącej ze studni odpowiednio zbudowanej i dokładnie odkażonej, stwierdzi się w dalszym ciągu obecność bakteryj Coli, przyczyny zanieczyszczenia wody należy szukać w samych już złożach gruntowych, przepuszczających wodę zaskórną. Studnie takie mogą być w każdej chwili źródłem zakażenia i bezwarunkowo nie nadają się do użytku.

6) W gminach, nieposiadających jeszcze własnych laboratorjów przy zakładach wodociągowych, kontrola wodociągów wchodzi w zakres działania Państwowego Zakładu Higjeny i jego filij i Państwowych Zakładów badania żywności; co trzy miesiące gmina winna się zwracać do odnośnego zakładu pisemnie o wydelegowanie na miejsce fachowego funkcjonarjusza, który winien pobrać próbki wody i częściowe badanie wykonać na miejscu w myśl okólnika Nr. Z. H. 34672/3122/21 z dnia 30 listopada 1921 r.

7) W myśl obowiązujących przepisów koszty bakterjologicznego badania ponosi właściciel wodociągu lub studni na dochód Skarbu Państwa. Wysokość taksy określa rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 listopada 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78 poz. 584). Badanie wody, pozostające w etjologicznym związku z wybuchem ostrej choroby zakaźnej, a także na użytek władz dozoru, a więc powiatowych i wojewódzkich władz administracji ogólnej, podobnie jak wszelkie badania przy ostrych schorzeniach zakaźnych. Państwowy Zakład Higjeny i jego filje oraz Zakłady badania żywności wykonywują bezpłatnie w myśl okólnika Nr. Org. 3148/2668/22 z dnia 16 października 1922 r.

W myśl powyższych wskazań zechce Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu, Pan Prezydent m. Warszawy) wydać odpowiednie zarządzenia i nadsyłać co pół roku w terminie najdalej do 15 kwietnia i 15 października każdego roku odpowiednie sprawozdania do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Departamentu Służby Zdrowia). Sprawozdania te winny być sporządzane zgodnie z wymaganiami Komisji Państwowego Zakładu Higjeny, której pracę załącza się.

202.

Okólnik Nr. 103

z dnia 24 czerwca 1930 r.

(OL. 1356/4) o dokonywaniu rewizyj w sprawach karno-skarbowych w mieszkaniach prywatnych funkcjonarjuszy państwowych.

Do

wszystkich P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec notowanych niejednokrotnie wypadków, że przy prowadzeniu dochodzeń w sprawach karno-skarbowych powołane do tego organy dokonywały rewizyj w lokalach prywatnych funkcjonarjuszy państwowych bez zawiadomienia uprzednio ich władzy przełożonej, względnie w sposób powodujący bez istotnej potrzeby rozgłos w otoczeniu sąsiedzkiem danego funkcjonarjusza, zarządzam po porozumieniu się z Ministerstwem Skarbu, co następuje:

W razie konieczności dokonania w toku dochodzeń karno-skarbowych, prowadzonych przez organy pol. państwowej samodzielnie, względnie z organami skarbowemi rewizji w mieszkaniu prywatnem funkcjonarjusza państwowego należy zawiadomić uprzednio jego przełożonego.

W razie, gdyby okoliczności sprawy nakazywały specjalny pośpiech w prowadzeniu dochodzenia, a powiadomienie o konieczności dokonania rewizji spowodowaćby mogło zatarcie śladów przestępstwa—przepisany powyżej tryb postępowania może być pominięty, przyczem zaznaczam, że dla zachowania autorytetu danego funkcjonarjusza wobec ludności przed ostatecznem wyjaśnieniem sprawy i stawianych zarzutów, organy przeprowadzające rewizję winny w każdym razie dokonać jej w sposób możliwie dyskretny z zastosowaniem środków, mających na celu uniknięcie rozgłosu wśród najbliższego otoczenia i sąsiadów, zaś po dokonaniu rewizji zawiadomić przełożonego zainteresowanego funkcjonarjusza państwowego.

203.

Okólnik Nr. 104

z dnia 23 czerwca 1930 r.

(OB. 3169/31) o zmianach niektórych postanowień o rachunkach bieżących.

Wszystkim P. P. Wojewodom, Departamentowi V Służby Zdrowia, P. Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, Komendzie Głównej Policji Państwowej, Korpusowi Ochrony Pogranicza, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Urzędowi do Spraw Mniejszości w Katowicach.

Do wiadomości i użytku służbowego wślad za okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 222 z 1922 r.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 94/2/30
Warszawa,
dnia 26 kwietnia 1930 r.

ZARZĄDZENIE

Ministerstwa Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie zmiany niektórych postanowień Przepisów o rachunkach bieżących.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli zmienia częściowo Przepisy z dnia 29 lipca 1929 r. L. D. VII. 949/2/29 o rachunkach bieżących (Monitor Polski Nr. 240 z 17.X. 1929 r. poz. 550) w sposób następujący:

1) § 1 p. e. otrzymuje brzmienie następujące:

„Związkom komunalnym, innym jednostkom prawa publicznego oraz instytucjom społecznym, tudzież zakładom im podległym".

2) § 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Otwarcie rachunku bieżącego następuje na pisemne żądanie uprawnionej instytucji (§ 1),

skierowane do Centralnej Kasy Państwowej względnie kasy skarbowej.

Władze, urzędy i instytucje państwowe oraz organa wojskowe, nie posiadające prawa asygnowania w kasach skarbowych, przesyłają odnośne pisma za pośrednictwem właściwej władzy asygnującej, a zakłady, podległe związkom komunalnym, innym jednostkom prawa publicznego i instytucjom społecznym, za pośrednictwem tychże.

Instytucje społeczne mają do pism w sprawie otwarcia rachunków bieżących do ich własnej dyspozycji lub do dyspozycji podległych im zakładów dołączać zaświadczenie organów administracji ogólnej, stwierdzające fakt zalegalizowania tych instytucyj społecznych.

W piśmie, dotyczącem otwarcia rachunku bieżącego, ma być oznaczony typ rachunku (§ 4).

O otwarciu rachunku kasa zawiadamia właściwą instytucję, podając jej numer, jakim oznaczyła otwarty rachunek.

W wypadku braku uprawnienia do posiadania rachunku bieżącego otwarcie jego może nastąpić jedynie za zgodą Ministerstwa Skarbu".

3) W § 3 dodaje się nowy ustęp, jako czwarty, treści następującej.

„Posiadanie przez tę samą instytucję rachunków bieżących w dwóch lub kilku kasach skarbowych jest dopuszczalne tylko w wyjątkowych wypadkach za zgodą Ministerstwa Skarbu:

W razie otwarcia rachunku bieżącego nietylko w kasie właściwej, lecz nadto w innej kasie skarbowej, władza administrująca podaje tej innej kasie numery posiadanych blankietów zleceń wypłaty".

4) *§ 11 otrzymuje brzmienie następujące:*

„Związki komunalne, inne jednostki prawa publicznego oraz instytucje społeczne, tudzież zakłady im podległe (§ 1, p. e) mogą przechowywać na rachunkach bieżących wszystkie swoje fundusze gotówkowe i rozporządzać niemi bez żadnych ograniczeń".

5) § 14 ustęp trzeci otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie zwinięcia rachunku bieżącego instytucja, która nim administrowała, unieważnia protokólarnie niezużyte blankiety zleceń wypłaty zapomocą przekreślenia na krzyż lub przedziurkowania i czyni o tem adnotację w księdze kontroli tych blankietów".

6) W § 15 skreśla się ustęp trzeci.

7) W § 17 skreśla się ustęp trzeci

8) W § 26 zastępuje się dotychczasowy wzór Nr. 3 księgi rachunków bieżących nowym wzorem według załączonego układu.

9) W § 29 ustępowi pierwszemu nadaje się brzmienie następujące:

„Władze i urzędy oraz organa wojskowe i zakłady państwowe (§ 1 p. a, b i d) prowadzą dla obrotów na rachunkach bieżących specjalną księgę (wz. Nr. 4), w której przychody zapisują na podstawie otrzymywanych od kas dowodów przychodowych, wydatki zaś na podstawie wystawianych zleceń wypłaty".

Nadto dodaje się w tym paragrafie nowy ustęp, jako drugi, treści następującej:

„Księgę tę prowadzi się i zamyka w sposób, wskazany na wzorze tej księgi".

W paragrafie tym zastępuje się dotychczasowy wzór Nr. 4 księgi rachunków bieżących nowym wzorem według załączonago układu.

10) § 32 ustęp ostatni otrzymuje brzmienie następujące:

„Związki komunalne, inne jednostki prawa publicznego oraz instytucje społeczne, tudzież zakłady im podległe nie są obowiązane do składania powyższych sprawozdań".

11) W § 39 słowa „wspólne konta dla związków samorządowych, jak również instytucyj o charakterze społecznym" zastępuje się słowami następującemi: „wspólne konta dla związków komunalnych, innych jednostek prawa publicznego oraz instytucyj społecznych, tudzież zakładów im podległych".

12) Powyższe postanowienia wchodzą w życie z dniem ogłoszenia, a nowe wzory ksiąg rachunków bieżących obowiązują od 1 kwietnia 1930 roku.

Za Kierownika Ministerstwa Skarbu

Grodyński

Podsekretarz Stanu.

Zał.

Załącznik do L.D.VII.94/2/30.

Wzór Nr. 4 do § 29 Przepisów o rachunkach bieżących.

KSIĘGA

rachunków bieżących

otwartych w Centralnej Kasie Państwowej / Kasie Skarbowej w ....

na rok 19..........

II

Rachunek bieżący typu ....

Nazwa funduszu ....

Liczba porządkowa przychodu	Liczba porządkowa rozchodu	Data wpływu lub zlecenia wypłaty	Oznaczona przez kasę pozycja dziennika przychodu	Kto wpłacił lub komu wypłacono	Tytuł wpłaty lub wypłaty
1	2	3	4	5	6
	Kwiecień				Pozostałość z ubiegłego okresu budż.
					Niezrealizowane zlecenia wypłaty z ub. okresu budż.
					poz. 968 z 30/3
					„ 969 „
					„ 970 „
1		1/4	37		
	1	3/4	—		
2		7/4	93		
3		10/4	205		
	2	25/4			
	3	30/4			
	4	"			Niezrealizowane zlecenia wypłaty
	Maj				Pozostałość z poprzedniego m-ca
					Niezrealizowane zlecenia wypłaty z poprzedniego m-ca
					poz. 3 z 30/4
					„ 4 „
	5	4/5			
	6	6/5			
4		7/5	2014		
	7	30/5			
	8	31/5			
					Niezrealizowane zlecenia wypłaty
					Od początku roku do m-ca sprawozdawczego
					Razem od początku roku do końca m-ca sprawozdawczego

Nr........................., otwarty w ....

....

Serja i Nr. zlecenia wypłaty	Przychód	Rozchód	Pozostałość	Adnotacja o zrealizowaniu zleceń wypłaty: Data	Adnotacja o zrealizowaniu zleceń wypłaty: Oznaczona przez kasę pozycja dziennika rozchodu	Niezrealizowane zlecenia wypłaty	Uwagi
7	8	9	10	11	12	13	14
			12.455 —				
A. 604		25 —		5/4	79		
A. 605		407 —		„	93		
A. 606		268 —	11.755	„	132		
—	75 —	—	11.830 —	„			
A. 607		46 —	11.784 —	6/4	208		
—	185 —	—	11.969 —				
—	395 —	—	12.264 —				
A. 608	—	1.285 —	11.079	27/4	825		
A. 609		1.200 —				1.200 —	
A. 610	—	2.500 —	7.379 —			2.500 —	
	655 —	5.731 —	7.379 —			3.700	
		—3.700 —	+3.700 —				
	655 —	2.031 —	11.079 —				
			11.079 —				
A. 609		1.200 —		2/5	902		
A. 610		2.500 —	7.379 —	3/5	1004		
A. 611		940 —	6.439 —	6/5	1207		
A. 612		1.005 —	5.434 —	8/5	1303		
	985 —		6.419 —				
A. 613		840 —	5.579 —			840 —	
A. 614		250 —	5.329 —			250 —	
	985 —	6.735 —	5.329 —			1.090 —	
		—1.090 —	+1.090 —				
	985 —	5.645 —	6.419 —				
	655 —	2.031 —					
	1.640 —	7.676 —	6.419 —				

Załącznik do L.D.VII. 94/2/30.

NAZWA KASY
(stempel)

Wz. Nr. 3 do § 26 Przepisów o rachunkach bieżących.

KSIĘGA

rachunków bieżących

na rok 19.........

Rachunek bieżący typu.................... Nr....................

Urząd dysponujący..
posiada zlecenia wypłaty serji ....
od Nr.......................................do Nr...

Pozycja bieżąca		Data	Pozycja dziennika przychodu lub rozchodu	Serja i Nr. zlecenia wypłaty	Kto wpłacił lub komu wypłacono	Przychód	Rozchód	Pozostałość	UWAGI
przychodu	rozchodu								

204.

Okólnik Nr. 105

z dnia 26 czerwca 1930 r.

(Wojsk. 787/2) opłata stemplowa od duplikatu dowodu tożsamości koni.

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na zapytanie jednego z Panów Wojewodów Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, że duplikat dowodu tożsamości konia podlega w myśl art. 157 (ustępu pierwszego) ustawy z dn. 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) oraz zgodnie z wyjaśnieniem zawartem w piśmie Ministerstwa Skarbu z dn. 9.III.1928 r. L. D. V. 2003/6 opłacie w wysokości 4 zł. także w przypadku, gdy pierwopis dowodu tożsamości (lub duplikat, poprzednio wydany) został zatrzymany w aktach postępowania karno-sądowego mimo, iż postępowanie zostało umorzone z powodu stwierdzenia braku winy względnie braku dowodów winy oskarżonego.

205.

Okólnik Nr. 106

z dnia 23 czerwca 1930 r.

(AP. 2502/5) w sprawie roztoczenia opieki nad ociemniałymi inwalidami wojennymi.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 24 maja r. b. Nr. AP. 2502/1 udzieliło zezwolenia Związkowi Stowarzyszeń Ociemniałych Żołnierzy R. P. na noszenie w klapie ubrania przez ociemniałych inwalidów wojennych — członków powyższych stowarzyszeń — oznaki z napisem „Ociemniały Inwalida Wojenny", wzór której przy niniejszym załącza się.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu), aby wydał podległym władzom i organom zarządzenie otaczania szczególną opieką ociemniałych inwalidów wojennych, którzy ze względu na swe kalectwo, nabyte w służbie dla kraju zasługują na możliwie najżyczliwsze traktowanie i pomoc władz.

Opieka winna się wyrażać między innemi w życzliwem i szybkiem załatwianiu próśb zgłaszanych osobiście w urzędach przez inwalidów ociemniałych, w zapewnieniu im miejsc siedzących, w udzielaniu informacyj, w ułatwianiu przejść przez ulicę, w szczególności w miastach o wielkim ruchu kołowym, jak również w okazywaniu pomocy we wszystkich innych podobnych wypadkach.

Opieka ta, oczywiście, może przybrać większe rozmiary, o ile do tej akcji przez należyte uświadomienie zostanie wciągnięte miejscowe społeczeństwo, które również winno uważać okazywanie pomocy inwalidzie wojennemu za swój obowiązek obywatelski.

Pożądane jest, aby P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) także w tym kierunku podjęli odpowiednią propagandę.

206.

Okólnik Nr. 107

z dnia 26 czerwca 1930 r.

(OL. 2869/4) o zapobieganiu pożarom.

Do

P. P. Wojewodów.

W związku z nadesłanemi uwagami PP. Wojewodów i po ponownem rozpatrzeniu sprawy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przyszło do przekonania, że uregulowanie sprawy zapobiegania pożarom okólnikiem Nr. 185 z dnia 27 sierpnia 1929 r. nie jest całkowicie zadawalające i że zalecony nim wzór rozporządzenia porządkowego winien ulec odpowiednim zmianom.

W związku z powyższem Ministerstwo po dokonaniu odpowiednich zmian w tekście rozporządzenia porządkowego o zapobieganiu pożarom, przesyła w załączeniu wzór tego rozporządzenia w nowej redakcji, w celu zużytkowania go przez p. p. Wojewodów. Jednocześnie Ministerstwo zaznacza, że w wypadkach, w których rozporządzenie wydane już zostało według wzoru zawartego w okólniku Nr. 185 wskazane jest wydać nowe rozporządzenie, a uchylić w całości poprzednie.

Rozporządzenie porządkowe.

Wojewody..

z dnia..**1930 r.**

o zapobieganiu pożarom.

Na podstawie art. 108 pkt. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycz-

nia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządzam, co następuje:

I. Zapobieganie pożarom.

§ 1.

Zabrania się:

a) przenoszenia ognia odkrytego w obrębie budynków mieszkalnych i gospodarskich oraz wyrzucania gorącego popiołu na miejsca otwarte, niezabezpieczone odpowiednio;

b) palenia tytoniu w stodołach, gumnach, stajniach, oborach, chlewach, na strychach i poddaszach oraz warsztatach, obrabiających drzewo, składach materjałów łatwopalnych, garażach i t. p.;

c) używania w pomieszczeniach w punkcie b) wymienionych światła o płomieniu odkrytym za wyjątkiem specjalnych, osłoniętych ze wszystkich stron latarni gospodarskich, uniemożliwiających styczność płomienia z materjałami palnemi;

d) młócenia lokomobilą parową, niezaopatrzoną w iskrochron lub odpowiedni ochraniacz, w obrębie budynków, krytych materjałami łatwopalnemi;

e) strzelania w obrębie budynków z ładunków zawierających palne przybytki;

f) pozostawiania dzieci w budynkach przy rozpalonych ogniskach bez dozoru osób odpowiedzialnych, względnie w okolicznościach, umożliwiających dzieciom wzniecenia ognia, zabawę zapałkami, zapalniczkami i t. p.;

g) używanie nafty, benzyny i innych łatwopalnych płynów do rozpalania ognia w paleniskach pieców i kuchni;

h) gromadzenia w miejscach wykonywania robót stolarskich, kołodziejskich i t. p. wiórów i trocin ponad produkcję dzienną;

i) suszenie przędzy, lnu i konopi na piecach lub w pobliżu tychże;

k) urządzania ołtarzy w czasie procesji Bożego Ciała w pobliżu łatwopalnych budynków, t. j. krytych materjałem łatwopalnym w szczególności słomą;

l) przechowywania łatwopalnych materjałów, jak drzewo, węgiel, siano, słoma, meble i t. p. na strychach domów mieszkalnych.

§ 2.

Palenie ognisk, spalanie śmieci, odpadków oraz wypalanie beczek w obrębie zabudowań lub w sąsiedztwie stogów i stert jest bezwzględnie wzbronione. Powyższe czynności dozwolone są nie bliżej niż w odległości 100 metrów od budynków lub stert, zaś wypalanie sitowia, łąk i t. p. tylko po uprzedniem zawiadomieniu władzy gminnej lub posterunku policji, albo najbliższej straży pożarnej winno się odbywać zawsze w warunkach, uniemożliwiających przeniesienia się ognia na zabudowania lub lasy.

O ile chodzi o rozgrzewanie dziegciu, smoły, asfaltu, to czynności te mogą być uskuteczniane w odległości co najmniej 6 metrów od zabudowań i łatwozapalnych przedmiotów. Podczas tych czynności kocioł winien być nakryty pokrywą, a obok winna być przygotowana dostateczna ilość piasku dla zasypania w razie potrzeby płomienia.

§ 3.

Rozpalanie ognisk w lasach w odległości 100 metrów od lasów w czasie od 1 kwietnia do 1 listopada jest wzbronione. Wyjątek stanowią ogniska, konieczne do ugotowania strawy dla osób pracujących w lasach. Ogniska te można rozpalać przy zachowaniu następujących ostrożności:

a) przed rozpaleniem ogniska winna być zgrabiona ściółka w promieniu 1 metra od ogniska;

b) ogniska należy nieustannie pilnować;

c) przed opuszczeniem ogniska należy je zagasić i zasypać ziemią.

Palenie kory, gałęzi i odpadków, pozostałych po wyrębie i obróbce drzewa, dozwolone jest tylko pod nadzorem administracji leśnej z zachowaniem warunków, przewidzianych w § 2 dla wypalania łąk.

Palenie tytoniu w lasach przez osoby niezatrudnione w nim jest w czasie od 1 kwietnia do 1 listopada wzbronione.

§ 4.

Palenie ogni sztucznych, puszczanie rakiet, fajerwerków w pobliżu osiedli wiejskich dozwolone jest za uprzedniem zezwoleniem zarządu gminy i w każdym razie nie bliżej niż w odległości 200 metrów od najbliższych budynków, stert, lasów, zagajników i t. p.

W miastach i osadach powyższe czynności mogą być uskuteczniane za zezwoleniem zarządu gminy w warunkach uzależnionych od okoliczności miejscowych.

II. Obowiązki ludności ze względu na niebezpieczeństwo pożaru.

§ 5.

Każda osoba w razie zauważenia pożaru lub powzięcia wiadomości o wybuchu pożaru obowiązana jest natychmiast zaalarmować o tem mieszkańców odnośnego osiedla lub zawiadomić o tem najbliższą władzę gminną (bumistrza, wójta, sołtysa), posterunek policji państwowej albo straż ogniową. Do celów alarmu należy użyć najbliższych będących do rozporządzenia urządzeń alarmowych.

§ 6.

Jeżeli chociażby jedno z zabudowań nieruchomości pokryte jest materjałem łatwopalnym, właściciel jej obowiązany jest posiadać stale po jednem wiadrze, siekierze, łopacie,

tłumnicy oraz beczkę napełnioną wodą, o ile w pobliżu budynków t. j. w odległości co najwyżej 30 m. niema innego zbiornika wody (rzeka, staw, sadzawka lub inny sztuczny zbiornik). Beczkę można opróżnić z wody dopiero z nastaniem mrozów.

Przedmioty te winny być przeznaczone wyłącznie do celów przeciwpożarowych i znajdować się stale w miejscach dla każdego łatwo dostępnych.

Niezależnie od rodzaju pokrycia dachów właściciele każdych 10 sąsiadujących z sobą budynków mieszkalnych, oznaczonych w poszczególnych osiedlach przez władzę gminną, obowiązani są utrzymywać stale w miejscach dostępnych cztery bosaki, cztery wiadra, jeden topór i jedną trąbkę (bekadło), przeznaczone wyłącznie do celów przeciwpożarowych.

W miejscowościach, w których istnieje należycie zorganizowana straż ogniowa, może wojewódzka władza administracji ogólnej na wniosek właściwego zarządu gminnego zwolnić mieszkańców od obowiązku, przewidzianego w ustępie poprzednim.

§ 7.

W warsztatach, w których się obrabia łatwozapalne materjały (stolarskich kołodziejskich, stelmachowskich, tokarskich, bednarskich, powroźniczych, przędzalnianych, tkackich i t. p.) winny się znajdować stale kadzie z wodą oraz 2 wiadra ewent. gaśnice.

§ 8.

Sprawę czasowego użycia wód publicznych i prywatnych w wypadku pożaru reguluje art. 130 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 62, poz. 574).

§ 9.

Na wezwanie właściwych władz (§ 13), każdy mieszkaniec osiedli w promieniu 15 km. od miejsca pożaru posiadający konie, wozy lub samochód (y), obowiązany jest w razie alarmu dostarczyć konie wraz z uprzężą, a w razie potrzeby z wozem, względnie samochód z obsługą na miejsce wskazane. Konie i samochody ciężarowe mają być użyte do przewiezienia strażaków, sikawek, beczek i innych narzędzi pożarnych oraz dla wożenia wody na miejsce pożaru, samochody zaś osobowe jedynie do przewożenia poparzonych i rannych.

Obowiązkowi powyższemu nie podlegają konie i samochody, których właściciele z mocy innych przepisów zwolnieni są od świadczeń.

Pozatem każdy mieszkaniec na żądanie właściwych władz lub organów obowiązany jest:

a) dostarczyć wszelki sprzęt ratunkowy, stanowiący jego własność, a więc: beczki, wiadra, drabiny, bosaki, łopaty, siekiery, tłumnice i t. p.;

b) zezwolić na przejście lub przejazd przez jego terytorjum strażakom, śpieszącym do pożaru;

c) przyjąć na przechowanie mienie pogorzelców, części ubrania i ekwipunku strażackiego, złożone u niego przez władze gminne, policję lub straż pożarną.

§ 10.

Wszyscy mieszkańcy, a w pierwszej linji bezpośredni sąsiedzi objętej pożarem nieruchomości obowiązani są na wezwanie właściwych władz lub organów wziąć udział osobiście pod kierownictwem osób, uprawnionych do prowadzenia akcji ratunkowej w gaszeniu pożaru przez:

a) dostarczenie i podawanie wody w naczyniach;

b) pracę przy sikawkach i innych narzędziach strażackich;

c) usuwanie przedmiotów zagrożonych przez ogień.

Przed ugaszeniem pożaru, nikt przy nim zatrudniony nie może się oddalać bez zezwolenia kierownika akcji obronnej.

Od wyszczególnionych w niniejszym paragrafie obowiązków zwolnione są osoby chore dotknięte ułomnością fizyczną, kobiety, starcy i dzieci do lat 16, oraz pełniący w danej chwili obowiązki służbowe urzędnicy państwowi i komunalni, oraz osoby duchowne.

§ 11.

W wypadku pożaru lasu wszyscy okoliczni mieszkańcy wolni od pracy mają stawić się na wezwanie właściwych władz lub organów na miejsce pożaru.

Wezwani do gaszenia pożaru lasu winni stawić się z siekierami, łopatami, motykami i innemi narzędziami, potrzebnemi do gaszenia pożaru.

Jeżeli pożar lasu trwa dłużej niż połowę doby, powiatowe władze administracji ogólnej mają prawo wyznaczyć zmiany grup ratowniczych z pośród mieszkańców gmin okolicznych, położonych w promieniu do 15 kilometrów.

III. Organizacja akcji ratowniczej.

§ 12.

Stróże nocni winni być zaopatrzeni w trąbki (bekadła) i zwracać bacznie uwagę na powstające pożary, alarmując o tem niezwłocznie.

W każdej wsi przed domem sołtysa, względnie urzędem gminnym, a w miastach w miejscu przez Magistrat wyznaczonem winien się znajdować dzwon lub inny przyrząd alarmowy. Przepis ten nie obowiązuje, o ile w danej miejscowości znajduje się straż pożarna posiadająca przyrządy alarmowe.

Przyrządy alarmowe można używać jedynie w wypadku pożaru lub na skutek alarmu, zarządzonego przez właściwe władze lub organa względnie przez naczelnika lub instruktora straży pożarnej.

Osoby, instytucje, posiadające syreny fabryczne, telefony, dzwony i t. p. obowiązane są na żądanie osób powołanych umożliwić dokonanie alarmu zapomocą tych przyrządów.

§ 13.

Właściwemi władzami i organami, powołanemi do wydania zarządzeń przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu są władze gminne (burmistrz, wójt, sołtys) a w razie ich nieobecności komendant miejscowego oddziału policji państwowej wzgl. w jego zastępstwie każdy inny funkcjonarjusz P. P.

Kierownictwo akcją ratowniczą należy do wymienionych w ustępie poprzednim władz i organów do czasu przybycia na miejsce pożaru straży pożarnej, której naczelnik obejmuje następnie kierownictwo.

Wszystkie osoby, biorące udział w akcji obronej pogorzelcy i mieszkańcy domów zagrożonych winni się bezwarunkowo podporządkować zarządzeniom kierownika akcji ratowniczej, zmierzającym do opanowania i niedopuszczenia ognia do innych zabudowań.

§ 14.

Władze gminne (burmistrz, wójt, sołtys) dokonywują przynajmniej raz na rok, a zwłaszcza w porze letniej, wraz z przedstawicielem miejscowej straży pożarnej przeglądu wszystkich narzędzi i urządzeń, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu, oraz sprawdzają jak najczęściej, czy ludność przestrzega zawartych w niem przepisów.

Każdy mieszkaniec osiedla obowiązany jest wskazanym wyżej osobom umożliwić przeprowadzenie kontroli przeciwpożarowej w obrębie swej posiadłości.

Wyżej wymienione władze ustalą corocznie kolejność dostarczania zaprzęgów i samochodów w obrębie każdej miejscowości, aby o ile możności unikać dorywczej rekwizycji. Również winno być ustalone zgóry dopuszczalne obciążenie ładunkowe na każdą parę koni i na każdy samochód na wypadek pożaru, z uwzględnieniem miejscowych warunków drogowych.

IV. Przepisy końcowe.

§ 15.

Przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia podlega karze grzywny do 500 złotych lub karze aresztu do dni 14, albo obu tym karom łącznie.

Odpowiedzialność za przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia przez niepełnoletnich lub bezwłasnowolnych ciąży na rodzicach lub osobach sprawujących opiekę, w wypadkach stwierdzenia braku dozoru z ich strony.

§ 16.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi z życie z dniem ....193.....r.

Wojewoda:

207.

Okólnik Nr. 108

z dnia 28 czerwca 1930 r.

(Z. U. 2240/30) w sprawie kosztów leczenia obywateli polskich zagranicą i cudzoziemców w Polsce. Przesyłanie ściągniętych sum zagranicę.

Do

wszystkich Panów Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Uzupełniając część I ust. 5 okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 92 z dnia 14.IX.1925 Nr. Z. U. 6384/25 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 5/25 poz, 399) oraz zmieniając za zgodą Ministerstwa Skarbu część I ust. 3 okólnika Nr. 99 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28.VIII.1923 Pr. 6708 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 6/23 poz. 135), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, iż wojewódzkie władze administracji ogólnej winny przesyłać bezpośrednio do placówek konsularnych R. P. zagranicą sumy wpłacone na skutek interwencji powyższych władz przez osoby, zobowiązane do ponoszenia kosztów leczenia obywateli polskich zagranicą, lub ściągnięte od tych osób za zgodą Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w myśl ustępu 4 pkt. „b" cytowanego okólnika Nr. 92 z dn. 14.IX.1925.

Wysłanie powyższych sum zagranicę następuje zasadniczo w walucie obcej.

Należy zatem zaniechać dalszego przesyłania sum wpłaconych lub ściągniętych z powyższego tytułu Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w myśl części I ust. 3 okólnika Nr. 99 z dn. 28.VIII.1923 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 6/23 poz. 135).

Przypomina się przytem, iż w myśl tut. pisma okólnego z dnia 30. I. 1928 Nr. Z. U. 438/28 kosztów leczenia obywateli polskich zagranicą nie pokrywa się ze Skarbu Państwa, ani też z innych funduszów publicznych (samorządowych), a władze polskie udzielają tylko państwom obcym pomocy w ściągnięciu należności publicznego zagranicznego szpitala od sa-

mego leczonego lub innych osób, obowiązanych do pokrycia kosztów jego leczenia.

Zarządzenie niniejsze należy zastosować analogicznie do korespondencji z placówkami konsularnemi państw obcych w Polsce, przeprowadzonej w myśl tutejszego pisma okólnego z dnia 22.II.1926 Nr. Z. U. 965/26.

208.

Okólnik Nr. 109

z dnia 30 czerwca 1930 r.

(OP. 9935/1) w sprawie używania państwowych funkcjonarjuszów niższych do posług prywatnych.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Naczelnika Urzędu do Spraw Mniejszości w Katowicach i Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

W sferach niższych funkcjonarjuszów państwowych podnoszone są skargi, że niektórzy zwierzchnicy używają ich do osobistych posług prywatnych, nie mających związku ze służbą publiczną, do której zostali powołani.

Wobec tego wyjaśniam, że w myśl art. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r., (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), niżsi funkcjonarjusze państwowi są funkcjonarjuszami państwowej służby cywilnej i ich powinności służbowe nie mogą obejmować czynności, wykraczających poza zakres, przewidziany w art. 96 — 98 powołanej ustawy.

Wprawdzie funkcjonarjusz niższy obowiązany jest wykonać każde zlecenie przełożonego władzy lub urzędu oraz zajętych w urzędzie urzędników i wogóle tych funkcjonarjuszów, do których pozostaje w stosunku podwładności; przełożeni ci jednak mają obowiązek pamiętać, że wolno im wydawać tylko zlecenia o charakterze służbowym (art. 98 ust. o państwowej służbie cywilnej) a więc tylko będące w związku z działalnością lub obsługą urzędu, w którym funkcjonarjusz niższy pełni służbę.

209.

Okólnik Nr. 110

z dnia 24 czerwca 1930 r.

(SS. 1255/1) w sprawie pomocy dla młodzieży akademickiej.

Do

wszystkich Panów Wojewodów.

Związki komunalne niejednokrotnie umieszczają w swych preliminarzach budżetowych pozycje na zasiłki dla młodzieży akademickiej i zasiłki te często wypłacają stowarzyszeniom i organizacjom, które fundusze stąd uzyskane obracają na prowadzenie prac niezwiązanych z pomocą materjalną dla młodzieży akademickiej. Dzieje się to skutkiem braku orjentacji co do organizacji akcji pomocy młodzieży, a ponadto skutkiem najrozmaitszych wpływów lokalnych, które powodują, że fundusze samorządowe są rozpraszane i nie przyczyniają się do osiągnięcia celu ostatecznego, jakim jest pomoc akademikowi.

Rada Naczelna do spraw pomocy młodzieży akademickiej, w skład której wchodzą przedstawiciele Senatów Szkół Akademickich, Komitetów Wojewódzkich pomocy młodzieży akademickiej, przedstawiciele 4 Ministerstw (Oświata, Praca i Opieka Społeczna, Spraw Wewn., Skarb), organizacyj samorządowych i młodzieży, której zadaniem jest koordynowanie akcji pomocy dla młodzieży akademickiej zarówno ze strony władz rządowych i samorządowych, jak i społeczeństwa, zwróciła się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o poddanie uwadze Panów Wojewodów i Przewodniczących Wydziałów powiatowych, a za ich pośrednictwem i zarządom podległych ich nadzorowi związków komunalnych, że najbardziej celowe użycie funduszów, przeznaczonych na pomoc młodzieży akademickiej jest:

1. *Stypendja akademickie.* Jest to najodpowiedniejsza forma pomocy indywidualnej dla akademików. Ustawa o stypendjach (Dz. U. R. P. Nr. 118/1923) przewiduje dla fundatora stypendjum czynienie zastrzeżeń co do osoby i kierunku studjów stypendysty o ile stypendjum wynosi połowę stypendjum państwowego (1.500 zł. rocznie). A zatem jeżeli dane ciało samorządowe pragnie okazać pomoc akademikowi pochodzącemu z określonego miasta, gminy, czy też powiatu — to wypłacając rocznie 750 zł. funduje stypendjum dla danego akademika. Stypendja są zwrotne po ukończeniu studjów i dlatego też pożądanem jest, ażeby stypendja były przesyłane do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego (Departament Szkół Wyższych), gdyż

stypendysta tą drogą otrzymujący stypendjum podpisuje zobowiązanie wobec Skarbu Państwa, a tem samem zagwarantowany jest zwrot stypendjum. Stypendja natomiast udzielane bezpośrednio przez ciała samorządowe, kwitowane są przez stypendystów w formie zwyklych pokwitowań i w większości wypadków czy przez zapomnienie czy też przez dłuższy upływ czasu nie są zwracane, gdyż zaniedbuje się żądania zwrotu.

2. *Subsydja na pomoc dla młodzieży akademickiej,* umieszczane doraźnie w budżetach samorządów, należałoby wypłacać Komitetom Wojewódzkim pomocy młodzieży akademickiej istniejącym w każdem województwie, a subsydja na cele ogólne, jak kolonje letnie, sanatorjum w Zakopanen—przekazywać do Rady Naczelnej. Należy tu zaznaczyć, że cała akcja pomocy młodzieży akademickiej została ujęta w ramy organizacyjne Rady Naczelnej, Komitetów Wojewódzkich i Kół Przyjaciół Akademika i kierowanie zasiłków samorządowych do tych organizacyj gwarantuje skoncentrowanie wszystkich funduszów przeznaczonych na pomoc dla młodzieży akademickiej.

Zechce Pan Wojewoda podać powyższe podległym jego nadzorowi związkom komunalnym do wiadomości wraz z zaleceniem zastosowania się do tych wskazówek przy opracowywaniu preliminarzy budżetowych.

210.

Okólnik Nr. 111

z dnia 1 lipca 1930 r.

(Z. H. 2478/30) o apteczkach autobusowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia niniejszem, że pismem z dnia 1 lipca r. b. L. Z. H. 2478/30 zatwierdziło typ autobusowej aptaczki (skrzynki) ratowniczej, według załączonego spisu zawartych w niej środków ratowniczych, na wypadek katastrof autobusowych.

Uprasza się Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu) o wydanie zarządzenia, ażeby lekarze powiatowi przy nadającej się sposobności (regestracja, przegląd autobusów i pozatem) kontrolowali zawartość apteczki (skrzynki) co do kompletu i stanu używalności środków ratowniczych, oraz ażeby stwierdzali, czy kierowca posiada dostateczne wiadomości stosowania rzeczonych środków i potrzebnych zabiegów.

Załącznik do okólnika Nr. 111.

Nr. Wozu..............................

Apteka (skrzynka) ratownicza autobusowa

Polskiego Czerwonego Krzyża, zatwierdzona przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Wykaz środków i sposób użycia.

Dział I. Zranienia (skaleczenia).

Nazwa lekarstwa	Wskazania	Sposób stosowania.
Płyn Burowa 200 gr.	Skaleczenia i obrzmienia	Do $1/2$ szklanki wody wlać 1 łyżkę stołową płynu Burowa do kompresu z watą na miejsce skaleczone lub obrzęknięte, poczem nałożyć opaskę.
Jodyna 50 gr.	Przy skaleczeniach	Na miejsce skaleczone napuścić zlekka wacikiem, owiniętym na zapałce.
Kolodium 50 gr.	Lekkie zranienia i zadraśnięcia	Przy małych opatrunkach na odkrytych częściach ciała parę kropli nasmarować na brzeg opatrunku i otoczenia.

Dział II. Omdlenia i osłabienia.

Amonjak 100 gr.	Omdlenia, mdłości	Z butelki dawać do wąchania w ciągu kilkunastu sekund.
Krople walerjanowe 50 gr.	Ataki nerwowe, podniecenia, uczucie osłabienia	Od 15—20 kropli na łyżce stołowej wody, lub na kawałku cukru.

Dział III. Oparzenia i odmrożenia.

Olej lniany 100 gr. Wazelina borna jedna tubka	Łagodzi ból w miejscach poparzonych i goi	Zmaczać gazę w oleju lnianym lub posmarować wazeliną, położyć na miejsce oparzone, wata, opaska.

Dział IV. Ochrona rąk.

Gliceryna		

Dział V. Zaburzenia żołądkowe.

Krople miętowe	Przy mdłościach, wymiotach, bólach żołądka	12—15 kropli na kawałek cukru lub łyżkę stołową wody zażyć do wewnątrz.

Dział VI. Opatrunki i utensylja.

Ręcznik i mydło	Do mycia i wycierania rąk	Przed przystąpieniem do opatrunku ręce porządnie umyć i wytrzeć do sucha.
Wąż gumowy	Dla zapobiegania bardzo silnym krwotokom	Otoczyć kończynę mocno wężem powyżej rany, zacisnąć i natychmiast skierować do dalszej pomocy lekarskiej.
2 pary szyn	Przy złamaniach dla unieruchomienia kończyn	Przyłożyć szyny po bokach złamanych kończyn i przymocować. Uwaga: złamane miejsce powinno znajdować się pośrodku długości szyn.
Leukoplast w blaszanem pudełku 2 pudełka	Dla przymocowania małego opatrunku	Miejsce skaleczone opatrzyć gazą i przymocować ją dwoma wąskiemi paskami plastra, złożonemi na krzyż.
Gaza sterylizowana 1/8 metra	Do opatrunków	Do opatrunków,
Bandaże (opaski) 12	Do opatrunków	Miejsce skaleczone obłożyć watą lub gazą, umocować bandażem (opaską).
Pakiet opatrunkowy osobisty	Do większych ran i skaleczeń	Wskazówki użycia wydrukowane na pakiecie.
Temblak 2	Przy złamaniu lub zwichnięciu ręki (górnej kończyny)	Temblak zawiązać na szyi i wsunąć w niego rękę.
Wata hygroskopijna 2 paczki po 25 gr., lignina 50 gr.	Do opatrunków	Do opatrunków.
Agrafki (tuzin)	Do spinania opatrunków	
Kubek 1	Do przyjmowania leków, picia wody i t. p.	
Mydło 1		

Cała zawartość apteczki służy wyłącznie do celów ratowniczych w czasie nieszczęśliwych wypadków. Do innych celów użycie jej jest stanowczo wzbronione.

211.

Okólnik Nr. 112

z dnia 1 lipca 1930 r.

(Nr. OB. 4057) w sprawie podróży urzędników odwołanych z urlopu.

Do

wszystkich P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Wskutek zapytania jednej z władz w sprawie wykładni art. 37 ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) a w szczególności, jakie koszty podróży należy zwracać odwołanemu z urlopu urzędnikowi, oraz czy należy mu przyznawać również diety, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów okólnikiem z 17. VI. 1930 r. Nr. D. III. 630/1/29 wyjaśniło, co następuje:

Art. 37 wymienionej ustawy, dając możność odwołania urzędnika z urlopu wypoczynkowego, postanawia w drugim ustępie, że „skoro jednak następnie służba na to pozwoli, należy urzędnikowi umożliwić wykorzystanie udzielonego urlopu, a nadto zwrócić mu koszty podróży tam i zpowrotem, spowodowane nieprzewidzianem odwołaniem z urlopu, według norm ustalonych dla podróży służbowych."

Urzędnik, wyjeżdżając na czas urlopu wypoczynkowego, liczy się zgóry z koniecznością poniesienia kosztów podróży tam i zpowrotem wobec czego odwołanie go z urlopu nie powoduje tych kosztów, lecz co najwyżej przyśpiesza koszty podróży powrotnej. Ponieważ cytowany przepis mówi o zwrocie *kosztów podróży tam i zpowrotem*, spowodowanych odwołaniem, może to mieć znaczenie w wypadku, gdy urzędnik, otrzymawszy możność dokończenia przerwanego urlopu, wyjeżdza *ponownie* do tej samej lub innej miejscowości i tylko te koszty ponownej podróży winny mu być zwrócone, jednakże tylko najwyżej do wysokości kosztów poniesionych przez funkcjonarjusza państwowego przy pierwszym wyjeździe tam i z powrotem. Takie stanowisko, że należy zwracać dopiero koszty *ponownego* wyjazdu, wynika, także z faktu połączenia w cytowanym ustępie sprawy umożliwienia wykorzystania urlopu ze sprawą zwrotu kosztów podróży, spowodowanych odwołaniem.

O ile chodzi o rozmiar zwrotu tych kosztów podróży, należy je zwracać według norm ustalonych dla zwrotu kosztów przejazdu przy podróżach służbowych, z zaznaczeniem jednak, że diety nie należą się. Przez słowa bowiem „..........koszty podróży......................według norm ustalonych dla podróży służbowych" rozumie się koszty dojazdu do dworca, koszty biletu kolejowego, koszty przewozu koleją bagażu osobistego, koszty podróży kołowej i t. p., t. j. wyłącznie te koszty podróży, które są wymienione w art. 1 pkt. 1 lit. b. i art. 5 *ówcześnie* obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie diet i kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 507 zmiana: Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 347/1922) względnie w § 2 pkt. 1, 2 i § 9 *obecnie* obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826).

Powyższe podaje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do wiadomości i stosowania, uchylając równocześnie okólnik swój Nr. 3 z 19 stycznia 1923 (Nr. Pr. B. 257), wydany w tej samej materji.

212.

Okólnik Nr. 113

z dnia 3 lipca 1930 r.

(OP. 2470/40) o ewidencji zastępców starostów.

Do

wszystkich P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ze względu na to, że niektórzy P. P. Wojewodowie zbyt późno zawiadamiają Ministerstwo Spraw Wewnętrznych o zmianach na stanowiskach zastępców starostów stosownie do okólnika Nr. 160 z dnia 13. IX, 1927 r. Nr. OP. 1054/27 (Dz. Urzęd. Min. Spr. Wewn. Nr. 3/4 poz. 40), zarządzam, aby wyznaczanie urzędników na zastępców starostów w myśl art. 68 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 19 stycznia 1928 roku o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) dokonywane było na piśmie w formie reskryptów imiennych, których podpisy mają być równocześnie przesyłane do wiadomości Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (Wydział Osobowy), i właściwemu staroście.

213.

Okólnik Nr. 114

z dnia 1 lipca 1930 r.

(SF. 2390/1) o rachunkowości komunalnego funduszu emerytalnego.

Do

P. P. Wojewodów: w Warszawie, Łodzi, Kielcach, Lublinie, Białymstoku, Wilnie, Nowogródku, Brześciu n/B i Łucku.

Nawiązując do okólnika Nr. 148/SS. 2823/9 z dnia 18 lipca 1929 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn.

Nr. 10, poz. 210), zmienionego częściowo okólnikiem Nr. 87/SS. 113/29 z dnia 4 czerwca 1930 r., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu wzór przepisów o rachunkowości funduszu emerytalnego, który należy zalecić do przyjęcia zainteresowanym związkom komunalnym.

Uporządkowanie rachunkowości funduszów emerytalnych dla pracowników związków komunalnych uważa Ministerstwo za rzecz konieczną.

Wprowadzenie w życie przepisów o rachunkowości funduszu emerytalnego według załączonego wzoru nastąpić winno w drodze uchwały organu zarządzającego związku komunalnego; uchwała ta nie wymaga zatwierdzenia władzy nadzorczej, a jedynie winna być przesłaną tejże władzy do wiadomości.

PRZEPISY

o rachunkowości funduszu emerytalnego powiatu (miasta) ....

I. Przepisy ogólne.

§ 1.

Fundusz emerytalny jest odrębny od funduszów związku komunalnego i powinien być osobno administrowany.

§ 2.

Funduszem emerytalnym zarządza zarząd związku komunalnego, przy którym istnieje fundusz emerytalny. Zarząd ten jest odpowiedzialny za całość funduszu emerytalnego przed związkami komunalnemi, które przystąpiły do funduszu. Czynności związane z zarządem funduszu zarząd związku komunalnego wykonywa za pośrednictwem swych organów.

II. Przyjmowanie wpłat i uskutecznianie wypłat.

§ 3.

Zarząd związku komunalnego, adminstrujący (zarządzający) funduszem emerytalnym, przyjmuje na rzecz tego funduszu wpłaty, przynagla związki (zakłady, przedsiębiorstwa) komunalne, zalegające w płaceniu opłat i dopłat emerytalnych, wymierza odsetki zwłoki i wogóle troszczy się, aby wpłaty, przewidziane w § 3 statutu o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników komunalnych i ich rodzin, zostały na fundusz emerytalny wniesione.

Wypłaty z funduszu emerytalnego dokonują się wyłącznie na zarządzenie zarządu związku komunalnego, administrującego funduszem emerytalnym, wydane na skutek orzeczeń komisyj, przewidzianych w §§ 20 i 21 statutu o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników komunalnych i ich rodzin, względnie wydane na podstawie § 5 tegoż statutu.

§ 4.

Fundusz emerytalny nie ma własnej kasowości.

Do przyjmowania wpłat i uskuteczniania wypłat z tego funduszu należy otworzyć rachunek bieżący (czekowy) w..............................(K. K. O., P. K. O. i t. p.); przechowywanie tych sum w kasach związków komunalnych, jako nie posiadające charakteru lokaty z bezpieczeństwem pupilarnem, jest niedopuszczalne. Sumy wniesione na rachunek bieżący należy przelewać na rachunek oszczędnościowy lub lokować w innej formie, dopuszczalnej dla lokat z bezpieczeństwem pupilarnem w myśl przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 141), lub w przyszłości w ich miejsce wstąpić mających przepisów, przyczem na rachunku bieżącym może być pozostawiona jedynie kwota niezbędna dla bieżących potrzeb.

§ 5.

Pokrycie wypłat, dokonywanych w imieniu funduszu emerytalnego przez kasy związków (zakładów, przedsiębiorstw) komunalnych następuje bądź w drodze rozrachunku, bądź w drodze przekazania danemu związkowi (zakładowi, przedsiębiorstwu) komunalnemu odpowiedniej kwoty z sum znajdujących się na rachunku funduszu emerytalnego. Związki komunalne należące do funduszu emerytalnego mogą uskuteczniać wypłaty na ciężar rachunku tegoż funduszu tylko na podstawie pisemnego polecenia zarządu związku komunalnego, administrującego funduszem emerytalnym.

§ 6.

Z pośród wpłat i wypłat, uskutecznionych na rachunek funduszu emerytalnego za pośrednictwem kas związków komunalnych (zakładów, przedsiębiorstw), te tylko będą uznane przez fundusz emerytalny, które zostaną potwierdzone załączonym dokumentem, np. odpisem listy płac, poświadczonym przez kierownika zarządu komunalnego, odpisem pokwitowania odbiorcy, odpisem polecenia pisemnego związku administrującego funduszem emerytalnym i t. p.

§ 7.

Przypadające funduszowi emerytalnemu należności z tytułu opłat i dopłat emerytalnych mogą się znajdować w kasie związku komunalnego tylko przejściowo jako sumy przechodnie (obce).

Od zaległych opłat i dopłat emerytalnych niepobranych lub niewpłaconych na rachunek

funduszu emerytalnego w terminie wskazanym w § 9 niniejszych przepisów należą się odsetki zwłoki, obliczane według każdorazowej stopy dyskontowej Komunalnej Kasy Oszczędności pow. (miasta)...

Odsetki te ponosi związek (przedsiębiorstwo, zakład) komunalny, zatrudniający pracownika.

§ 8.

Dla kontroli pobieranych opłat i dopłat emerytalnych związki komunalne, należące do funduszu emerytalnego winny nadsyłać szczegółowe dane (odpis listy płacy, ewent. wykaz potrąceń etc.) co do potrącanych opłat i dopłat emerytalnych, przypadających zarówno od poborów każdego pracownika, jak i od poborów wszystkich pracowników, podlegających komunalnemu zaopatrzeniu emerytalnemu.

Na odpisie listy płac, względnie na dołączonym wykazie należy odnotować nazwiska i imiona pracowników, którzy w ciągu ubiegłego miesiąca zostali zwolnieni, sami opuścili pracę lub zmarli — z podaniem dat.

Jednocześnie należy zawiadomić o zaszłych w ciągu ubiegłego miesiąca zmianach w uposażeniu, stosunkach służbowych i osobistych pracowników komunalnych, podlegających komunalnemu zaopatrzeniu emerytalnemu.

§ 9.

Ogólna suma opłat i dopłat emerytalnych, przypadająca od ostatnio wypłaconych miesięcznych poborów pracowników komunalnych, winna być najpóźniej w ciągu dni dziesięciu od dnia dokonania wypłaty poborów wniesiona na konto funduszu emerytalnego w instytucji finansowej, wskazanej w § 4 niniejszych przepisów.

W tym samym terminie należy przesłać zarządowi związku komunalnego, administrującemu funduszem emerytalnym, poświadczony przez kierownika zarządu związku (zakładu, przedsiębiorstwa) komunalnego odpis listy płac pracowników komunalnych wraz z danemi, wskazanemi w § 8 niniejszych przepisów.

III. Rachunkowość.

§ 10.

Okres obrachunkowy funduszu emerytalnego równy jest okresowi obrachunkowemu, przepisanemu dla związków komunalnych.

§ 11.

Rachunkowość funduszu emerytalnego prowadzi zarząd związku komunalnego, administrujący funduszem emerytalnym, według zasad podwójnych zapisów, względnie z zastosowaniem systemu przebitkowej buchalterji, za pośrednictwem swych organów odrębnie od rachunkowości związku komunalnego.

§ 12.

Zarząd związku komunalnego, administrujący funduszem emerytalnym, może powierzyć prowadzenie rachunkowości funduszu emerytalnego Komunalnej Kasie Oszczędności.

§ 13.

Rachunkowość funduszu emerytalnego obejmuje prowadzenie: 1) dziennika-księgi głównej, 2) ksiąg pomocniczych, zakładanych w miarę potrzeby. Pozatem prowadzone są dwie ewidencyjne księgi: 1) księga ubezpieczonych, 2) księga emerytów.

§ 14.

Dziennik-księga główna i księgi pomocnicze winny być zakładane na każdy rok obrachunkowy. Księgi ubezpieczonych i księgi emerytów zakładane są na wieczne czasy.

§ 15.

Wszystkie obroty, przeprowadzane przez księgi rachunkowe funduszu emerytalnego, są obrotami memorjałowemi.

§ 16.

Obroty należy zapisywać do dziennika-księgi głównej tylko na podstawie dowodów pisemnych.

Dowodu nie może wystawić pracownik prowadzący rachunkowość funduszu emerytalnego.

§ 17.

W dzienniku—księdze głównej należy prowadzić następujące rachunki:

1) rachunki związków (zakładów, przedsiębiorstw) komunalnych, które przystąpiły do funduszu emerytalnego,

2) rachunki instytucyj finansowych,

3) rachunek kapitału emerytalnego,

4) rachunek świadczeń emerytalnych,

5) rachunek odsetek,

6) rachunek kosztów urzędowania, komisyj, przewidzianych w §§ 20 i 21 statutu,

7) rachunek sum przechodnich,

8) inne rachunki, otwierane w miarę potrzeby,

9) rachunek niedoborów i nadwyżek,

10) rachunek bilansu zamknięcia

§ 18.

Rachunki związków (zakładów, przedsiębiorstw) komunalnych oraz rachunki instytucyj finansowych służą do zapisywania rozrachunków z tytułu dokonywanych z temi instytucjami obrotów.

§ 19.

Rachunki odsetek zwłoki, świadczeń emerytalnych i kosztów urzędowania komisyj zamyka się rachunkiem niedoborów i nadwyżek, który zkolei zamyka się rachunkiem kapitału emerytalnego.

Rachunki związków (zakładów, przedsiębiorstw) komunalnych, instytucyj finansowych, sum przechodnich wzgl. innych rachunków i rachunek kapitału emerytalnego zamyka się rachunkiem bilansu zamknięcia.

§ 20.

Rachunek kapitału emerytalnego

uznaje się sumami opłat i dopłat, wpłaconemi przez kasy związków (zakładów, przedsiębiorstw) komunalnych, sumami jednorazowych darów i zapisów, sumą ewentualnej ostatecznej nadwyżki, jaką w końcu roku wykaże rachunek niedoborów i nadwyżek, oraz sumami wpłacanemi przez związki (zakłady, przedsiębiorstwa) w wypadku niewystarczalności kapitału emerytalnego,

obciąża się sumami przekazywanemi w myśl § 5 statutu o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników komunalnych i ich rodzin wrazie przejścia pracownika do innej służby, sumami wypłacanemi występującym z funduszu emerytalnego związkom (zakładom, przedsiębiorstwom) komunalnym, oraz sumą ewentualnego niedoboru, jaki w końcu roku wykaże rachunek niedoborów i nadwyżek.

§ 21.

Sumy opłat i dopłat emerytalnych należy wykazywać łącznie.

§ 22.

Rachunek świadczeń emerytalnych

obciąża się sumami wypłacanych na ciężar funduszu emerytalnego emerytur, pensyj wdowich i sierocych, odpraw i pośmiertnego,

uznaje się sumami zwrotów, wzgl. potrąceń z tytułu kwot nadpłaconych.

§ 23.

Księgowania w księgach szczegółowych należy prowadzić na podstawie dziennika— księgi głównej oraz dowodów pisemnych.

IV. Księgi ewidencyjne.

§ 24.

Każdy związek (przedsiębiorstwo, zakład) komunalny, który należy do funduszu emerytalnego jest obowiązany zgłaszać do biura zarządu związku administrującego funduszem emerytalnym każdego nowoprzyjętego pracownika komunalnego, podlegającego ubezpieczeniu w myśl § 1 statutu o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników komunalnych i ich rodzin. Każdego pracownika należy zgłosić w ciągu miesiąca, w którym nastąpiło przyjęcie pracownika do służby.

Na podstawie otrzymanych zgłoszeń winna być założona księga ubezpieczonych pracowników komunalnych, zawierająca dane służbowe i osobiste, posiadające znaczenie dla zaopatrzenia emerytalnego, a w szczególności przebieg ubezpieczenia i liczbę lat, zaliczonych do wysługi emerytalnej.

§ 25.

Każdemu pracownikowi, zgłoszonemu do funduszu emerytalnego zarząd związku komunalnego, administrujący funduszem emerytalnym winien wydać legitymację - ubezpieczeniową, stwierdzającą przynależność do funduszu emerytalnego, datę od której rozpoczęto potrącanie opłat emerytalnych i przyznane lata wysługi emerytalnej z poprzedniej służby.

§ 26.

W księdze emerytów należy otworzyć osobne konto dla każdego emeryta (wdowy, sieroty).

Na kontach tych należy odnotowywać sumy wypłaconych emerytur (pensyj wdowich, sierocych).

§ 27.

Wpisy do księgi ubezpieczonych i księgi emerytów uskutecznia się na podstawie miesięcznych list płac i dołączonych wykazów

§ 28.

W księdze ubezpieczonych należy uwidocznić podstawy wymiaru opłaty i dopłaty każdego ubezpieczonego, a w księdze emerytów podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego każdego emeryta (wdowy, sieroty).

W księdze emerytów winny być wskazane dane osobiste i rodzinne każdego emeryta, posiadające znaczenie dla zaopatrzenia emerytalnego.

V. Sprawozdania roczne.

§ 29.

Jednocześnie ze sprawozdaniem rocznem związku komunalnego winno być przedstawione

organowi uchwalającemu związku komunalnego, przy którym istnieje fundusz emerytalny, roczne sprawozdanie rachunkowe tego funduszu.

§ 30.

Roczne sprawozdanie rachunkowe funduszu emerytalnego powinno się składać:

1) z bilansu brutto, obejmującego:
   a) salda początkowe,
   b) całoroczne obroty, bez sald początkowych,
   c) salda końcowe;
2) z rachunku niedoborów i nadwyżek,
3) z bilansu zamknięcia.

Do sprawozdania rachunkowego należy dołączyć sprawozdanie statystyczne-administracyjne, zawierające dane co do liczby ubezpieczonych, emerytów, związków należących do funduszu i t. p.

§ 31.

Sprawozdanie roczne, zanim zostanie rozpatrzone przez organ uchwalający związku komunalnego, administrującego funduszem emerytalnym, powinno być sprawdzone przez komisję rewizyjną, powołaną i urzędującą w myśl §§ 48 i 52 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 345).

§ 32.

O przyjęciu sprawozdania rocznego i uznaniu go za rzetelne organ uchwalający związku komunalnego, przy którym istnieje fundusz emerytalny, powinien powziąć odpowiednią uchwałę Przyjęte przez ten organ sprawozdanie roczne wraz z odpowiednią uchwałą tego organu należy najdalej w ciągu 3-ch miesięcy po upływie roku obrachunkowego przedstawić do wiadomości władzy nadzorczej i związkom (zakładom, przedsiębiorstwom) komunalnym, które przystąpiły do funduszu emerytalnego.

VI. Kontrola finansowo-rachunkowa.

§ 33.

Kontrolę rachunkowości i operacji funduszu emerytalnego sprawują organ zarządzający i organ uchwalający związku komunalnego, administrującego funduszem emerytalnym za pośrednictwem komisji rewizyjnej, wymienionej w § 29 niniejszych przepisów, oraz władze nadzorcze.

§ 34.

W szczególności jest obowiązkiem organów wymienionych w § 33, zwracać baczną uwagę na stan finansowy funduszu emerytalnego i w wypadku ujawnienia się niewystarczalności tego funduszu na pokrycie świadczeń najbliższego okresu obrachunkowego zawczasu poczynić kroki celem pomieszczenia kredytów na uzupełnienie funduszu emerytalnego w budżetach odnośnych związków (zakładów, przedsiębiorstw) komunalnych.

VII. Przepis końcowy.

§ 35.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie po ich uchwaleniu przez organ zarządzający związku, administrującego funduszem emerytalnym.

Uchwalone przepisy o rachunkowości funduszu emerytalnego winny być podane do wiadomości organowi uchwalającemu związku komunalnego (Komisji Rewizyjnej).

214.

Okólnik Nr. 115

z dnia 2 lipca 1930 r.

(OP. 14263/1) o formie nazwisk rodowych żeńskich w pismach nominacyjnych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Naczelnika Urzędu dla Spraw Mniejszości w Katowicach i Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważyło, że przy mianowaniu kobiet na stanowiska w państwowej służbie cywilnej forma ich nazwisk rodowych często ulega zniekształceniu z tego powodu, że władze bezkrytycznie powtarzają w nominacjach nazwisko w brzmieniu gramatycznie błędnem, jeżeli takie brzmienie podane im zostało przez kandydatkę do służby.

Tymczasem z postanowienia art. 1 ustawy z dn. 31 lipca 1924 r, o języku państwowym i języku urzędowania rządowych i samorządowych władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 724) wynika dla władz i urzędów obowiązek przestrzegania zasad gramatycznych języka polskiego, który co do formowania nazwisk żeńskich posiada ustalone reguły.

Reguły te są następujące:

1. Nazwiska rodowe w języku polskim mają osobną formę męską i osobną żeńską.

2. Nazwiska, kończące się w rodzaju męskim na *-ski (-cki)*, oraz inne nazwiska przymiotnikowe na *-y* lub *-i* tworzą rodzaj żeński z końcówką *-a*, np.: Dąbrowski — Dąbrowska; Nadolny — Nadolna.

3. Nazwiska męskie na *-a* przybierają w rodzaju żeńskim końcówkę *-ina* lub *-yna* dla żony i końcówkę *-anka* dla córki, np.: Sapieha—Sapieżyna—Sapieżanka, Zaremba—Zarembina—Zarembianka, Sroka—Sroczyna—Sroczanka, Duda—Dudzina Dudzianka.

4. Nazwiska męskie na *-g, ge, go,* tworzą rodzaj żeński na *-owa* dla żony i na *-anka* dla córki, np.: Goldberg — Goldbergowa — Goldberżanka.

5. Wszystkie inne nazwiska mają osobną formę dla kobiety zamężnej z końcówką *-owa* i dla panny z końcówką — *ówna*, np.: Pawłowicz—Pawłowiczowa — Pawłowiczówna, Domejko — Domejkowa — Domejkówna, Wieczorek — Wieczorkowa — Wieczorkówna, Bergman — Bergmanowa — Bergmanówna, Thieme — Thiemowa — Thiemówna, Nemetti—Nemmettowa—Nemmettówna.

6. Nazwiska żeńskie, zakończone na *-a* i *-owa*, odmieniają się przez przypadki według deklinacji *przymiotnikowej;* natomiast nazwiska na *-ina* (*-yna*), *-anka* i *ówna* odmieniają się jak rzeczowniki, np.: przenieść w stan spoczynku *Dąbrowską* i *Pawłowiczową* (przymiotniki), dopuścić do służby przygotowawczej *Domejkównę* (rzeczownik), podwyższyć zaopatrzenie *Zarembinie i Dudziance*, (rzeczowniki).

Powyższych zasad należy przestrzegać przy wystawianiu dekretów nominacyjnych, ustalone zaś w dekrecie poprawne brzmienie żeńskie nazwiska zachowywać konsekwentnie również we wszelkich innych dokumentach służbowych.

W wykazie stanu służby jednak ustanowionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 16 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 81), należy w rubryce I obok żeńskiej formy nazwiska podawać w nawiasie także formę męską np.: „Irena Goldberżanka (Goldberg)“.

Niniejsze zarządzenie wydaje się w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

215.

Okólnik Nr. 116

z dnia 2 lipca 1930 r.

(SF. 1779/2) w sprawie opłat, pobieranych przez gminy za stwierdzanie tożsamości osoby.

Do

wszystkich P. P. Wojewodów (z wyjątkiem p. p. Wojewodów: w Katowicach i Łucku).

Ministerstwo Poczt i Telegrafów otrzymuje zażalenia adresatów i nadawców przesyłek pocztowych, że niektóre urzędy gminne pobierają zbyt wygórowane opłaty za stwierdzanie tożsamości adresatów oraz ich podpisów na awizach względnie na dowodach odbioru na przesyłki pocztowe. Opłaty te sięgają sumy 10 zł., a bywają wypadki, iż są one określane procentowo od wartości przesyłki i np. w jednej z gmin wynoszą 1% od sumy, figurującej na dowodzie odbioru.

Ponieważ ludność wsi otrzymuje bardzo często przesyłki pieniężne od swych krewnych-emigrantów, którzy swoje oszczędności przesyłaja do kraju, przeto pobieranie tego rodzaju opłat wywołuje wśród tej ludności uzasadniony stan niezawodolenia i traktowanie tych opłat jako wyzyskiwanie sytuacji adresata, który bez stwierdzenia jego tożsamości, względnie bez należytego wylegitymowania się, nie może odebrać przesyłki z poczty. Pozatem bywają jeszcze wypadki, że przy tego rodzaju czynnościach urzędy gminne zmuszają adresatów przesyłek do wykupywania różnego rodzaju losów loteryjnych, znaczków dobroczynnych i t. p.

Sprawa powyższa przedstawia się nietylko jako rażąca niewłaściwość i niesprawiedliwość w stosunkach wewnętrznych, ale także jako czynnik szkodliwy dla naszych stosunków z zagranicą, czego dowodem są protesty nadawców przesyłek z zagranicy przeciw tym opłatom oraz nadsyłane do Ministerstwa Poczt i Telegrafów przez zagraniczne urzędy pocztowe żądania wyjaśnień, z jakiego tytułu przy odbiorze posyłek pobiera się tak wysokie opłaty.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia względnie zarządza, co następuje:

Opłaty za stwierdzanie tożsamości adresatów oraz ich podpisów na awizach względnie na dowodach odbioru przesyłek pocztowych mogą gminy pobierać na podstawie postanowień art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), który to artykuł daje podstawę do poboru opłat za czynności organów komunalnych (opłaty administracyjne). Uchwały w sprawie wysokości tych opłat nie podlegają wprawdzie zatwierdzeniu władz nadzorczych, jednakże władza nadzorcza może w każdym czasie żądać zmiany lub zniesienia uchwał, dotyczących pobierania tych opłat, gdyby się okazało, iż są one niewspółmiernie wysokie w stosunku do kosztów utrzymania tej gałęzi zarządu komunalnego, za której czynności opłaty są pobierane.

Zechcą przeto P. P. Wojewodowie polecić wydziałom powiatowym na obszarze podległych Panom Województw, aby zbadały w gminach wysokość opłat administracyjnych wogóle, opłat zaś, o których mowa wyżej w szczególności i uregulowały wysokość tych opłat w odpowiednim stosunku do kosztów czynności za które opłaty są pobierane, przyczem w drodze analogji mogą być stosowane odpowiednie przepisy ustawy z dn. 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz.U. R. P. Nr. 98, poz. 570).

Pozatem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa, że zgodnie z postanowieniem ustępu 1 art. 18 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16. III. 1928 r (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 309) — dla ułatwienia legitymowania się powinny urzędy gminne wydawać osobom, w tych gminach zamieszkałym i zameldowanym, na ich żądanie, dowody osobiste, za które pobiera się jedynie opłatę w wysokości 60 groszy tytułem zwrotu kosztów druku. Poza tą opłatą ani dowody osobiste, ani też podania o ich wydanie żadnym innym opłatom nie podlegają.

Posiadanie dowodu osobistego wystarcza w zupełności do stwierdzenia tożsamości osoby, bez uzyskiwania w tym celu każdorazowo specjalnego poświadczenia.

Na powyższe urzędy gminne powinny zwracać uwagę tym osobom, które się do nich zgłaszają z prośbą o stwierdzenie ich tożsamości.

Zechcą P. P. Wojewodowie podać powyższe do wiadomości wydziałów powiatowych oraz zarządów gmin miejskich i wiejskich i dopilnować wykonania niniejszego okólnika względnie zastosowania się do zawartych w nim wskazówek.

216.

Okólnik Nr. 117

z dnia 5 lipca 1930 r.

(Wojsk. 965/1) w sprawie prawa do ulgi wojskowej duchownych Polskiego Kościoła Narodowego Prawosławnego.

Do

wszystkich P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec wątpliwości, jakie się nasunęły przy rozpatrywaniu podań duchownych Polskiego Kościoła Narodowego o ulgi wojskowe określone w art. 55 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że ulga z powołanego wyżej artykułu przysługuje duchownym Polskiego Narodowego Kościoła Prawosławnego, jako wchodzącym w skład duchowieństwa prawosławnego.

Celem uzyskania tej ulgi duchowni ci powinni: przedstawiać zaświadczenia przełożonej władzy duchownej, przewidziane dla duchownych prawosławnych w § 235 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

Ulga z art. 55 powołanej ustawy duchownym Polskiego *Katolickiego* Kościoła Narodowego nie przysługuje.

217.

Okólnik Nr. 118

z dnia 7 lipca 1930 r.

(Apr. 326/1) rewizja cen mięsa wieprzowego i wędlin.

Do

Panów Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Zaobserwowany w maju r. b. spadek cen trzody żywej wagi trwał prawie w tym samym tempie i w m. czerwcu b. r.

Obecny poziom cen trzody nie osiąga naogół 2 zł. za klg. Spadek wyniósł w stosunku do cen notowanych w kwietniu ponad 17%, jeżeli brać pod uwagę ceny trzody przeciętne na najważniejszych rynkach.

Najsilniej spadły ceny trzody w wielkich ośrodkach jej produkcji: Poznaniu, Lwowie i Lublinie, dość silnie w Warszawie, słabiej w Krakowie, najsłabiej zaś na Śląsku.

Poza nieprzewidzianemi, małoznacznemi wahaniami lokalnemi, tendencja zniżkowa ma widoki utrzymania się w ciągu dłuższego okresu czasu.

Zwiększona ostatnio produkcja trzody, wywołana dobremi do niedawna cenami żywca przy długotrwałym kryzysie zbytu produktów roślinnych, pozwala oczekiwać wielkiej podaży trzody żywej, normalnie zdatnej do uboju. Podaż ta jednak, ze względu na grożący nieurodzaj pasz, oraz trudności, jakie zaistniały ostatnio przy wywozie zagranicę trzody żywej, przybrać może rozmiary anormalne, co w wyniku dać może cykl bardzo niskich cen żywca.

Mimo zaznaczonego wyraźnie spadku cen trzody żywej — ceny mięsa wieprzowego, tłuszczów, oraz wędlin w większości ośrodków konsumpcji nie wykazują odpowiedniego ruchu zniżkowego, wyjąwszy nieliczne większe miasta.

Wobec tego proszę Pana Wojewodę o zwrócenie bacznej uwagi na utrzymanie cen mięsa, tłuszczów i przetworów mięsnych na poziomie, usprawiedliwionym ceną surowca. Zniżka cen mięsa i jego przetworów musi następować niezwłocznie po stwierdzonej zniżce cen trzody.

Dotyczy to szczególnie cen mięsa surowego, tłuszczów oraz wędlin gatunków średnich i niższych, powszechnie spożywanych na danym terenie.

Przypominam jednak, że ceny żywca nie mogą podlegać żadnej interwencji zniżkowej ze strony władz administracji ogólnej; obniżanie cen mięsa i jego przetworów w rozmiarach odpowiednio do żywca lecz jedynie i wyłącznie zachowanie rozpięcia między temi cenami na poziomie usprawiedliwionym rzeczywistemi kosztami produkcji i wymiany.

Ze względu na specjalne warunki, jakie istnieć mogą na poszczególnych terenach

dla różnych gatunków trzody (słoninowej, mięsnej, bekonowej i. t. p.), zechce Pan Wojewoda podać materjały, dotyczące poziomu cen żywca ścisłej krytycznej ocenie, mając na względzie ustalenie cen dla tego gatunku żywca, który jest powszechnie używany przez miejscowy przemysł przetwórczo-mięsny, pracujący na rzecz wewnętrznego spożycia.

Rewizję obecnego poziomu cen mięsa, tłuszczów i wędlin przeprowadzić należy w oparciu o cenę tego żywca, przyczem wyroby specjalne oraz najwyższe gatunki wędlin (luksusowe) przy ustalaniu cen, można bądź zupełnie pominąć, bądź też traktować znacznie względniej, przyjmując w zasadzie propozycję przedstawicieli zainteresowanego przemysłu.

Zaznaczam, iż przy ustalaniu cen należy wyprowadzać oddzielnie ceny produktów surowych, oddzielnie zaś wędlin, bacząc by zarówno przy sprzedaży jatkowej mięsa, jak i prowadzeniu warsztatu masarskiego i sprzedaży wędlin odnośne przedsiębiorstwo mogło pracować bez strat, w oparciu o godziwy zysk.

Proszę Pana Wojewodę o komunikowanie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych każdorazowo o osiągniętych wynikach w dziedzinie uregulowania cen mięsa i jego przetworów.

O ile na terenie podległym Panu Wojewodzie już nastąpiła zniżka cen mięsa i jego przetworów, należy o tem podać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych krótkie informacje, niemniej jednak obecne ceny poddać ponownej rewizji, opartej na wyżej wymienionych przesłankach.

218.

Okólnik Nr. 119

z dnia 9 lipca 1930 r.

(OP. 14892/1) w sprawie zakładów naukowych wyższych i egzaminów, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego I kategorji w państwowej służbie cywilnej.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st Warszawy, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego.

P. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego pismem z dnia 24 czerwca 1930 r. Nr. III. A-5131/30 zakomunikował Ministerstwu Spraw Wewnętrznych co następuje:

Zdarzają się wypadki, że kompetentne władze nie traktują, jako posiadające wykształcenie wymagane od kandydatów na urzędników I kategorji te osoby, które ukończyły studja w Państwowej Akademji Rolniczej w Bydgoszczy, nazwanej później Państwową Szkołą Gospodarstwa Wiejskiego w Bydgoszczy, a po przeniesieniu do Cieszyna — Państwową Szkołą Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie.

Zakład ten naukowy nazywa się obecnie — „Państwowa Wyższa Szkoła Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie".

To samo odnosi się do „Wyższych Kursów Handlowych im. Zielińskiego w Warszawie", które obecnie nazywają się Wyższą Szkołą Handlową w Warszawie, oraz do Kursów Przemysłowo-Rolniczych w Warszawie, nazwanych później „Wyższa Szkoła Rolnicza w Warszawie" — który to zakład naukowy nazywa się obecnie „Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie".

W związku z powyższem Pan Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wyżej wymienionem pismem wyjaśnił, że te osoby, które po ukończeniu studjów w wyżej wymienionych zakładach naukowych otrzymały przepisane świadectwa względnie dyplomy, w myśl postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r., o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 663), winny być traktowane, jako posiadające wykształcenie wymagane od kandydatów na urzędników I kategorji w państwowej służbie cywilnej (art. 11 ustawy z 17.2 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164).

219.

Okólnik Nr. 120

z dnia 10 lipca 1930 r.

(SG. 69/2) w sprawie kompetencji co do zatwierdzania sprawozdań, bilansów oraz zamknięć rachunkowych komunalnych kas oszczędności i projektu podziału czystego zysku za rok ubiegły.

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich).

W związku z wątpliwościami, podniesionemi w piśmie jednego ze związków komunalnych kas oszczędności w sprawie kompetencji co do zatwierdzania sprawozdań, bilansów oraz zamknięć rachunkowych komunalnych kas oszczędności, tudzież projektu podziału czystego zysku za rok ubiegły — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, wyjaśnia, iż odnośne zagadnienie reguluje ustęp 1-szy i ostatni § 24-go rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 marca 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr, 44, poz. 424).

Ustęp 1-szy wymienionego paragrafu, mianowicie brzmi:

„Sprawozdanie z działalności kasy za bezpośrednio ubiegły rok obrachunkowy wraz z bilansem oraz zamknięciem rachunków należy po przyjęciu ich przez radę kasy przesłać organowi wykonawczemu związku poręczającego, *celem powzięcia co do nich uchwały* przez organ stanowiący tegoż związku“.

Ostatni zaś ustęp tegoż paragrafu postanawia:

„Sprawozdanie z działalności wraz z bilansem i projektem rozdziału zysków oraz zamknięcie rachunkowe powinny być przedkładane corocznie władzy nadzorczej w ciągu jednego miesiąca po uznaniu ich przez organ stanowiący związku poręczającego i t. d.“

Z wyżej przytoczonych ustępów § 24-go rozporządzenia wykonawczego wynika, że do zatwierdzania w mowie będących sprawozdań, bilansów oraz zamknięć rachunkowych wraz z projektem podziału czystego zysku za rok ubiegły jest powołany wyłącznie związek poręczający odnośnej komunalnej kasy oszczędności, ponadto, że wyżej określone operaty powinny być przedkładane tylko właściwym władzom nadzorczym do wiadomości, a to celem umożliwienia im wglądu w gospodarkę komunalnych kas oszczędności.

Natomiast z żadnego z wyżej podanych postanowień nie wynika, by powyższe operaty t. j. sprawozdania, bilanse, zamknięcia rachunkowe oraz projekt podziału czystych zysków za rok ubiegły miały podlegać zatwierdzeniu władz nadzorczych.

Wobec tego należy sprawozdania z działalności kas wraz z bilansami, zamknięciami rachunkowemi i projektami podziału czystych zysków za rok ubiegły, przedkładać na ręce organu wykonawczego (Wydziału Powiatowego, Magistratu) związku poręczającego do zatwierdzenia ich przez organ stanowiący (Sejmik Powiatowy, Radę miejską) tego związku, a następnie przesyłać je właściwej władzy nadzorczej do wglądu, co w zupełności nie przeszkadza wcześniejszemu wprowadzeniu ich w wykonanie.

Równocześnie, celem spowodowania ściślejszej współpracy komunalnych kas oszczędności z ich związkami rewizyjnemi oraz celem ułatwienia pracy władz nadzorczych II-ej instancji należy zarządzić, aby komunalne kasy oszczędności odpisy swych zamknięć rachunkowych wraz z podziałem czystych zysków za rok ubiegły, zatwierdzonym przez organy stanowiące, przesyłały również do wiadomości tego związku rewizyjnego, do którego odnośna komunalna kasa należy.

O powyższem zechce Pan Wojewoda zawiadomić zainteresowane komunalne kasy oszczędności oraz odnośne związki poręczające.

220.

Okólnik Nr. 121

z dnia 11 lipca 1930 r.

(SS. 1461/1) w sprawie wyborów do rad miejskich.

Do Pana Wojewody

w Warszawie, Łodzi, Kielcach, Lublinie, Białymstoku, Wilnie, Nowogródku, Brześciu n/B. i Łucku.

W związku z szeregiem zapytań ze strony P. P. Wojewodów co do interpretacji poszczególnych przepisów w sprawie wyborów do rad miejskich i magistratów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udziela poniżej wyjaśnień, względnie informacyj w kwestjach, które wysunęła w odnośnym zakresie dotychczasowa praktyka:

I. Wobec nieistnienia w dekrecie o wyborach do rad miejskich na terenie b. Królestwa Kongresowego z dnia 13 grudnia 1918 r. (Dz. Praw P. P. Nr. 20, poz. 58) żadnych zastrzeżeń co do posiadania przez wojskowych w służbie czynnej czynnego prawa wyborczego, Ministerstwo Spraw Wojskowych zezwoliło na korzystanie z tego prawa wszystkim oficerom służby czynnej, podoficerom zawodowym oraz szeregowym nadterminowym.

Listy zatem wyborców do rad miejskich na terenie b. Królestwa Kongresowego winny obejmować również wyżej wymienione kategorje wojskowych w służbie czynnej.

Natomiast na obszarze tych gmin miejskich, których rady są wybierane na podstawie rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 25 czerwca 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 7, poz. 44), wobec wyraźnego brzmienia art. 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia — wojskowi w służbie czynnej czynnego prawa wyborczego przy wyborach do rad miejskich nie posiadają.

II. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 maja 1927 r., zawierające regulamin wyborczy do rad miejskich na obszarze b. Królestwa Kongresowego („Monitor Polski“ Nr. 119, poz. 303), stosowany również zgodnie z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lutego 1929 r. („Monitor Polski“ Nr. 38 poz. 74) przy wyborach do rad miejskich, rządzących się rozporządzeniem Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich o ustawie miejskiej z dnia 14 sierpnia 1919 r., — w § 7 przewiduje, że członkowie komisyj wyborczych, względnie ich zastępcy pobierają z funduszów miejskich diety dzienne za dnie, w których są faktycznie czynni, — nie określa jednak bliżej czasu (ilości godzin), jaki należy uważać za „dzień“ faktycznego zajęcia.

W tym stanie rzeczy wypada przyjąć, że prawo do diety powstaje z chwilą dokonania

w pewnym dniu przez członka komisji wyborczej jednej z czynności urzędowych, przewidzianych we wspomnianym wyżej regulaminie, bez względu na to, ile godzin ta czynność trwała.

Tego rodzaju interpretację wspiera znakomicie rozważenie omawianej kwestji w świetle przepisów § 13 regulaminu. § ten głosi między innemi, że listy wyborców mają być wyłożone do przejrzenia w lokalu głównej, względnie w lokalach obwodowych komisyj wyborczych przez dni 6 najmniej przez 6 godzin dziennie, a w miastach, liczących do 6.000 mieszkańców, — przez dni 3 najmniej przez 4 godziny dziennie; — zatem czynność członków komisji, związana z aktem wyłożenia do przejrzenia list wyborców, a polegająca na dyżurowaniu w lokalu komisji, może również trwać tylko 6, względnie 4 godziny w jednym dniu. Nie ulega wątpliwości, że członkowie komisji wyborczej, dyżurując w lokalu komisji przez tak krótki stosunkowo czas, byli „faktycznie czynni“ w rozumieniu § 7 regulaminu i że wobec braku jakichkolwiek ograniczeń pod tym względem w regulaminie nabyte temsamem przez nich zostało prawo do otrzymania diet.

III. Według art. 43, ust. ostatni, dekretu o samorządzie miejskim z dnia 4 lutego 1919 r. (Dz. Praw P. P. Nr. 13, poz. 140) burmistrz, względnie prezydent i ich zastępcy wybierani są absolutną większością głosów, to zn. połową plus jeden ustawowej liczby radnych. Absolutnej większości głosów wymaga również przewidziany w art. 23 wymienionego dekretu wybór prezesa rady i jego zastępcy.

Jeżeli przy wyborach członków prezydjum magistratu, względnie rady miejskiej wymaganej absolutnej większości głosów nie daje się osiągnąć, natenczas należy przystąpić do wyboru ściślejszego między dwoma kandydatami, którzy w głosowaniach poprzednich otrzymali największą ilość głosów. Wybór ściślejszy ma na celu skoncentrowanie głosów i temsamem stworzenie większej możliwości osiągnięcia absolutnej większości głosów, a co zatem idzie — i pozytywnego wyniku wyboru.

Wybór prezydjum magistratu w miastach, rządzących się rozporządzeniem Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich o ustawie miejskiej z dnia 14 sierpnia 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 12, poz. 99), reguluje zarządzenie tegoż Komisarza Generalnego z dnia 14 sierpnia 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 12, poz. 100). Zarządzenie to ze względu na pewną jego sprzeczność z rozporządzeniem wpierw wymienionem Kom. Gen. Z. W. niebawem zostanie odpowiednio znowelizowane w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

(Odnośny projekt został już skierowany do ogłoszenia w Monitorze Polskim).

IV. Protesty przeciwko wyborom członków magistratu, które należy traktować jak zwykłe zażalenia na uchwały rady miejskiej, — rozstrzygają władze nadzorcze, a mianowicie: w stosunku do miast niewydzielonych—w I instancji Wydział Powiatowy, w II — Wojewoda, w stosunku zaś do miast wydzielonych—w I instancji Wojewoda, w II — Minister Spraw Wewnętrznych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych jednocześnie nadmienia, że w najbliższym czasie ogłoszone zostaną rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, zmieniające rozporządzenia tegoż Ministra: 1) z dnia 24 maja 1927 r., zawierające regulamin wyborczy do rad miejskich na obszarze b. Królestwa Kongresowego („Monitor Polski“ Nr. 119, poz. 303) i 2) z dnia 6 lutego 1929 r. w sprawie regulaminu wyborczego do rad miejskich w miastach, rządzących się rozporządzeniem Kom. Gen. Z. W. z dnia 14 sierpnia 1919 r. o ustawie miejskiej („Monitor Polski“ Nr. 38, poz. 74). Zmianie ulegną mianowicie postanowienia wspomnianych regulaminów, dotyczące rozstrzygania protestów przeciwko wyborom do rad miejskich, w związku z przepisem art. 82 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. Ust. R. P. Nr. 36, poz. 341).

221.

Okólnik Nr. 122

z dnia 9 lipca 1930 r.

(OP. 14976/1) w sprawie przyśpieszenia postępowania dyscyplinarnego w wypadkach w których komisje dyscyplinarne wyczekują na wyroki karne.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Komendanta Głównego Policji Państwowej i Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła poniższe do wiadomości i dalszego zarządzenia, wślad okólnika z dnia 3 listopada 1926 r. Nr. 128/I. OP. 8265/26 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 4, poz. 244 str. 52).

MINISTERSTWO
SPRAWIEDLIWOŚCI
Warszawa,
dnia 9 maja 1930 roku
Nr. II. A. 5812/29
w sprawie przyśpieszenia
postępowania dyscyplinarnego.

Do Pana

Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Lublinie, Wilnie, Lwowie, Krakowie, Poznaniu, Taruniu, Katowicach.

Państwowe władze administracyjne uskarżają się na powolny tok postępowania sądowego w sprawach karnych przeciwko funkcjonarjuszom publicznym, które niejednokrotnie przeciągają się przez kilka lat z poważną stratą

dla interesu służby, albowiem odnośni urzędnicy, prawie bez wyjątku zawieszeni w służbie, zajmują konieczne dla prawidłowej obsady danego urzędu etaty, pobierając przytem przez cały ten okres darmo część uposażenia.

Ministerstwo Sprawiedliwości, podkreślając raz jeszcze konieczność przyśpieszenia toku postępowania w tego rodzaju sprawach, zwraca ponadto uwagę na kwestje udzielania odnośnym władzom dyscyplinarnym na ich wniosek do przejrzenia akt sądowych danej sprawy karnej; w wielu bowiem wypadkach udzielenie do przejrzenia akt karnych jeszcze przed ostatecznem ukończeniem postępowania sądowego umożliwi władzom dyscyplinarnym powzięcie zasadniczej decyzji co do podjęcia na nowo zawieszonego postępowania dyscyplinarnego, a nawet wydanie stosownego orzeczenia, załatwiającego sprawę z punktu widzenia dyscypliny służbowej.

Władze administracyjne, w szczególności zaś komisje dyscyplinarne istniejące przy nich są niewątpliwie w stosunku do sądów „innemi władzami“ w rozumieniu art. 214 k. p. k., skutkiem czego przesłanie im akt nieskończonego jeszcze postępowania (po zamknięciu dochodzeń) zależy wyłącznie od uznania sądu, przyczem odmowa przesłania wymaga uzasadnienie (art. 49 k. p. k.). Z zasady wzajemnej pomocy, wynikającej z art. 8 k. p. k., należy w stosunkach z komisjami dyscyplinarnemi, w postępowaniu których przepis ten znajduje odpowiednie zastosowanie (art. 65 ustawy o postępowaniu dyscyplinarnem), unikać wzajemnie odmowy, o ile tylko ze względu na stadjum w jakiem postępowanie się znajduje lub inne szczególne okoliczności, które przy powzięciu odnośnej decyzji muszą być szczegółowo rozważone, przesłanie aktów może być uznane za dopuszczone bez uszczerbku dla wyniku sprawy.

Oczywiście w wypadku udzielenia zgody na przesłanie akt w toku nieukończonego jeszcze postępowania będzie rzeczą odnośnego przewodniczącego (prezesa) porozumieć się z wnioskującą instancją dyscyplinarną co do terminu zatrzymania przez nią akt i dopilnować otrzymanie tego terminu, by przez jego przekroczenie bieg sprawy nie doznał niepotrzebnej zwłoki.

Ministerstwo Sprawiedliwości, zaznaczając ponadto, że po ukończeniu postępowania decyzja o przesłaniu akt należy do kierownika sądu i z tego tytułu może być w razie potrzeby sprostowana w drodze nadzoru, prosi Pana Prezesa, aby zechciał powyższe zapatrywanie podać do wiadomości sądów podległego okręgu apelacyjnego i użył swego wpływu w tym kierunku, by w miarę możności, w wypadku uzasadnionych wniosków władz dyscyplinarnych, przesyłano im żądane akta.

Minister

w/z (—) Sieczkowski

Podsekretarz Stanu

PREZES
RADY MINISTRÓW
L. 38/Rd.
Warszawa
dnia 24 czerwca 1930 r.

w sprawie przyśpieszenia postępowania dyscyplinarnego w wypadkach, w których senaty dyscyplinarne wyczekują na wyroki karne.

*Do
wszystkich Panów Ministrów
w Warszawie.*

Wślad i w uzupełnieniu pisma z dnia 19 października 1926 r. Nr. 13305 przesyłam w załączeniu odpis rekskryptu p. Ministra Sprawiedliwości, wystosowanego do wszystkich prezesów Sądów Apelacyjnych w Państwie, regulującego wzajemny stosunek wszystkich sądów karnych i komisyj dyscyplinarnych, czynnych we wszystkich działach administracji państwowej.

Proszę Pana Ministra o śpieszne podanie treści powyższego reskryptu do wiadomości wszystkich przewodniczących komisyj dyscyplinarnych oraz rzeczników czynnych przy tych komisjach z równoczesnem poleceniem korzystania w najszerszym zakresie z jego postanowień. Równocześnie proszę o nałożenie na przewodniczących komisyj obowiązku dopilnowywania terminowego zwrotu akt karnych sądom udzielającym ich do wglądu, ażeby przez zbyteczne przetrzymywanie aktów w komisjach dyscyplinarnych nie narażać na opóźnienie toku postępowania karnego i nie dawać sądom podstaw do zażaleń, a w ich następstwie do odmawiania wydania. Dlatego byłoby bardzo wskazane polecenie przewodniczącym prowadzenie specjalnych terminatek dla aktów sądowych udzielanych komisjom dyscyplinarnym do wglądu.

Mam nadzieję, że ścisłe współdziałanie i kontakt komisyj dyscyplinarnych z sądami karnemi w sprawach, w których toczą się równolegle obydwa postępowania, wpłynie znakomicie na przyśpieszenie postępowanie dyscyplinarnego, dając możność zreasumowania wielu uchwał, zawieszających postępowanie dyscyplinarne aż do prawomocnego wyroku karnego, przez podjęcie tego postępowania, o ile akta karne wykażą, że sąd karny zebrał już tyle dowodów winy, że po sporządzeniu urzędowych odpisów protokółów zeznań lub jeszcze nieprawomocnych wyroków karnych, orzeczenie dyscyplinarne może być już wydane. Oczywiście, że inicjatywa w tych sprawach należy do rzeczników dyscyplinarnych, którzy powinni czuwać nad tem, by sprawa była jak najrychlej załatwiona orzeczeniem dyscyplinarnem. Rzecznikom nie wolno iść po linji najmniejszego oporu i przerzucać w swych wnioskach całego ciężaru dowodzenia winy na sąd karny, wyczekując ze spokojem po kilka lat aż proces kar-

ny przejdzie wszystkie instancje i wyrok uprawomocni się. Ten sposób postępowania powinien mieć zastosowanie tylko w sprawach wyjątkowo skomplikowanych, w których aparat dyscyplinarny jest niewystarczający do ustalenia winy.

Prezes Rady Ministrów
(—) W. Sławek

222.

Okólnik Nr. 123

z dnia 12 lipca 1930 r.

(OP. 14958/1) w sprawie kontroli etatu osobowego.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Naczelnika Urzędu do Spraw Mniejszości w Katowicach i Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Celem ułatwienia porozumienia się z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych przy obsadzie wakujących stanowisk zechcą P. P. zaprowadzić kontrolę będącego w dyspozycji P. P. etatu osobowego według załączonego wzoru.

System prowadzonej według tego wzoru kontroli polega na tem, że każda poszczególna posada przewidziana w etacie oznacza się dwiema cechami: 1) stopniem służbowym, do niej przywiązanym i 2) numerem odróżniającym ją od innych posad tego samego stopnia. Jeżeli pewne posady etatowe są rezerwowane dla stanowisk służbowych, których liczbę zgóry określają przepisy, znajduje to wyraz i w kontroli (rubryka 3). Jeżeli zaś żadne przepisy ani polecenia władz naczelnych nie określają liczby pewnych stanowisk (np. radców wojewódzkich, referendarzy, asesorów i t. d.), nazw tych stanowisk w kontroli się nie oznacza, co znaczy, że dysponowanie posadą nie jest ograniczone przepisem co do rodzaju stanowiska.

W miarę obsady przewidzianych etatem posad wpisuje się w rubryce 4 formularza nazwisko osoby, która posadę zajęła. Chcąc zatem przekonać się, czy i jakie posady są wolne w danej chwili, należy sprawdzić w kontroli, czy są w niej pozycje, nieopatrzone nazwiskami. Tak np. załączony wzór wykazuje:

1) że etat osobowy województwa składa się z jednej (rubr. 2) posady IV stopnia (rubr. 1), przeznaczonej dla wojewody (rubr. 3); z pięciu posad V stopnia, z których jedna, oznaczona obok numeru literą „z", przeznaczona jest dla urzędnika służby zdrowia; z 14 posad VI stopnia, z których dwie dla służby zdrowia; z 23 posad VII stopnia, z których pięć (NN. 19—23) dla służby zdrowia;

2) że wszystkie przewidziane etatem posady V stopnia są przeznaczone dla określonych liczbowo stanowisk służbowych, a mianowicie: jedna dla wicewojewody, jedna dla naczelnika wydziału zdrowia publicznego i trzy dla naczelników innych wydziałów wojewódzkich; z liczby posad VI stopnia jedna przeznaczona dla naczelnika wydziału, dwie dla inspektorów wojewódzkich, siedm (NN 4—10) dla starostów powiatowych, jedna dla inspektora lekarskiego i jedna dla inspektora farmaceutycznego; z liczby wreszcie 23 posad VII stopnia—jedna przeznaczona dla starosty powiatowego i pięć (NN 19z—23z) dla lekarzy powiatowych;

3) że wakują następujące posady: IV stopnia Nr. 1 (stanowisko wojewody), V stopnia Nr. 4 (stanowisko naczelnika wydziału), VI stopnia N. 11 (obsadzona przez urzędnika VIII stopnia) oraz VII stopnia Nr. 17 (obsadzona przez pracownika kontraktowego).

Zająwszy w kontroli pozycję opatrzoną danym numerem, urzędnik zatrzymuje *tę samą* pozycję tak długo, dopóki nie zaawansuje do wyższego stopnia lub nie obejmie innego stanowiska, wymienionego w rubryce 3, albo wreszcie nie wyjdzie ze składu personelu danego województwa. Gdy jeden z tych wypadków nastąpi, nazwisko urzędnika *wykreśla się*, a pozycję jego zajmuje urzędnik, świeżo zamianowany na stanowisko danego stopnia *bez względu na kolejność starszeństwa służbowego* (z którą kontrola etatów nie ma nic wspólnego).

Ministerstwo prosi o niezwłoczne założenie kontroli etatów według załączonego wzoru i o nadesłanie Ministerstwu *w terminie do 1 sierpnia 1930 r.* odpisu tej kontroli, przyczem o ile chodzi o etaty administracji spraw wewnętrznych *województw*, odpis powinien zawierać tylko posady od IV do VII stopnia włącznie. Pełne odpisy, zawierające wszystkie posady urzędników i funkcjonarjuszów niższych, potrzebne są Ministerstwu tylko co do: 1) Tymczasowego Wydziału Samorządowego w likwidacji, 2) Urzędu do Spraw Mniejszości i 3) Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Nadesłane odpisy będą utrzymywane przez Ministerstwo w ciągłej zgodności z oryginałem w ten sposób, że we wnioskach o wydanie zarządzeń, które spowodują zmianę w kontroli etatu będą PP. podawali zawsze NN. posad, których wnioski będą dotyczyły. Naprzykład, przedstawiając Ministerstwu wniosek o mianowanie danej osoby na daną wakującą posadę, należy w każdym wypadku podać Nr., pod którym posada ta jest zapisana w kontroli etatu. Ministerstwo zaś, dokonawszy mianowania, wpisze równocześnie nazwisko nominata pod właściwym numerem do posiadanego odpisu kontroli.

Załącznik do okóln. M. S. Wewn. Nr. 123.

Kontrola etatu osobowego administracji Spraw Wewnętrznych województwa...

rok budż. 1930/31

Stopień służbowy (grupa uposażenia)	Nr. uposażenia	Stanowisko:	Obsada:
1	2	3	4
IV	1	Wojewoda	
V	1	Wicewojewoda	Zieliński Adam
	2	Naczelnik Wydziału	Dąbrowski Stanisław
	3	„	Wolski Zenon
	4	„	
	5-z	„	Dr. Piotrowicz Jerzy
	....		
VI	1	Naczelnik Wydziału	Wieczorek Jan
	2	Inspektor wojew.	Zaremba Władysław
	3	„	
	4	Starosta powiat.	Kowalski Idzi
	5	„	Krzętowski Stefan
	6	„	Owsiany Zygmunt
	7	„	Pakuła Mikołaj
	8	„	Wierzbicki Bolesław
	9	„	Kamiński Józef
	10	„	Żelazowski Wacław
	11		Domejko Zdzisław (VIII)
	12		Pawłowicz Jan
	13-z	Inspektor lekarski	Dr. Zięba Maurycy
	14-z	Inspektor farmac.	Kostrzewa Michał
	....		
	....		
	....		
VII	1	Starosta powiat.	Sowiński Grzegorz
	2		Ignatowski Leonard
	3		Orski Emil
	4		Wyrwicz Feliks
	5		Siedlecki Seweryn
	6		Zaleski Stanisław
	7		Turowicz Jan
	8		Sosna Włodzimierz
	9		Rutkowski Zbigniew
	10		Rakowski Ignacy
	11		Kulesza Tomasz
	12		Szczucki Józef
	13		Jóźwik Roman
	14		Krawczyk Leon
	15		Bednarz Bolesław
	16		Przybyłowicz Czesław
	17		Jętka Konstanty (kontr.)
	18		Łopian August
	19-z	Lekarz powiatowy	Dr. Bilewicz Piotr
	20-z	„	Dr. Gawroński Stanisław
	21-z	„	Dr. Łęga Mieczysław
	22-z	„	Dr. Możejko Kazimierz
	23-z	„	Dr. Lange Marjan
	....		
	....		
	....		
VIII	i t. d.		

223.

Okólnik Nr. 124

z dnia 12 lipca 1930 r.

(OP. 11516/2) w sprawie bezpłatnej służby przygotowawczej.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Naczelnika Urzędu do Spraw Mniejszości w Katowicach i Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Wobec poruszonej przez jednego z PP. Wojewodów w kwestji dopuszczalności bezpłatnej służby przygotowawczej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że przyjmowanie na taką służbę należy uważać za niedopuszczalne, albowiem w ustawie z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej brak przepisu, któryby przewidywał bezpłatną służbę przygotowawczą.

224.

Okólnik Nr. 125

z dnia 14 lipca 1930 r.

(AP. 3058/1) w sprawie blankietów paszportów zagr. nowego wzoru.

Do

wszystkich PP. Wojewodów, Pana Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

I. Ministerstwo zawiadamia, że:

z dniem 15 b. m. zostaje wprowadzony nowy wzór paszportów na wzór paszportów na wyjazd zagranicę.

Zasadniczą zmianę we wzorze tym stanowi klauzula na str. 8 określająca, że paszport uprawnia do wielokrotnego przekraczania granicy.

Przy jednorazowych wyjazdach — należy zatem na stronie 7-ej umieszczać adnotację *„Paszport ważny na jednorazowy wyjazd zagranicę"*.

Ponadto zostały dodane nowe rubryki a mianowicie: na str. 1 „imię żony", str. 2 „stan", str. 5 i 6 „wznowienia" oraz została zmieniona rubryka kierunku podróży, którą należy wypełniać w jeden z podanych niżej sposobów:

a) „wszystkie kraje w Europie i poza Europą".

b) „wszystkie kraje europejskie",

c) „wszystkie kraje europejskie z wyjątkiem...",

d) ....
(wymienić kraj do którego wyjazd dozwolony).

W załączeniu Ministerstwo przesyła tekst francuski potrzebny do wypełniania rubryk paszportów zagranicznych.

II. Opłata za blankiet paszportowy nowego wzoru wynosi 1 zł. bez względu na cel wyjazdu zagranicę.

III. Jednocześnie Ministerstwo prosi o powiadomienie organów paszportowej kontroli granicznej o wprowadzaniu nowego wzoru paszportów oraz pouczenie ich o zmianach wprowadzonych w tych paszportach.

IV. Odnośnie zużytkowania blankietów paszportowych dawnego wzoru obowiązuje zarządzenie wydane pismem Nr. OB. 181/13/p z dnia 21.VI b. r.

Załącznik do okólnika Nr. 125.

Tekst francuski do wypełniania rubryk w paszportach zagranicznych.

Zamieszkały w	— domicilié à
miejsce urodzenia	— lieu de naissance

UWAGA: Tylko powszechnie przyjęte tłumaczenia nazw polskich podaje się w brzmieniu i pisowni francuskiej, np.: Varsovie, Cracovie, Leopol, Łódź—wszystkie inne w oryginalnej pisowni polskiej.

Stan	— *état civil*
nieżonaty	— célibataire
żonaty	— marié
wdowiec	— veuf
niezamężna	— celibataire
zamężna	— mariée
wdowa	— veuve
Zatrudnienie	— *profession*
literat szkoły powszechnej lub przedszkola	— homme de lettres
dziennikarz	— publiciste
artysta malarz	— artiste peintre
„ rzeźbiarz	— „ sculpteur
„ muzyk	— „ musicien
„ dramatyczny (aktor-aktorka)	— „ dramatique (acteur-actrice)
urzędnik państwowy	— fonctionnaire de l'Etat
„ komunalny	— „ municipal
„ prywatny	— employé civil
lekarz	— medecin

weterynarz	— vétérinaire
adwokat	— avocat
inżynier	— ingénieur
architekt	— architecte
przemysłowiec	— industriel
kupiec	— cemmeçant
subjekt	— employé de commerce
rzemieślnik	— artisan
robotnik	— ouvrier
aptekarz	— pharmacien
właściciel ziemski	— propriétaire foncier
dzierżawca	— fermier
rolnik	— agriculteur
student - entka	— ètudiant - ante
uczeń - ennica	— écolier - ere
kapitalista - listka	— rentier - ére
bez zajęcia	— sans profession
Rysopis	— *signalement*
wzrost:	— taille
niski	— petit
średni	— moyen
wysoki	— grand
twarz:	— visage
podłużna	— allongé
owalna	— ovale
szeroka	— large
włosy:	— cheveux
czarne	— noirs
szatyn	— chatains
ciemno-blond	— blond-foncés
jasno-blond	— blond-clairs
rude	— roux
szpakowate	— grisonnants
siwe	— gris
oczy:	— yeux
szare	— gris
niebieskie	— bleux
piwne	— bruns
czarne	— noirs
Znaki szczególne:	— *signes particuliers*
żadne	— nulles
utyka na (prawą, lewą) nogę	— boite de la jambe (droite, gauche)
brak oka (prawego, lewego)	— borgne de l'oeil (droit, gauche)
blizna na twarzy	— cicatrice sur le visage
„ „ czole	— „ „ front
„ „ nosie	— „ „ nez
brak ręki (prawej, lewej)	— manchot du bras (droit, gauche)
brak nogi (prawej, lewej)	— amputé de la jambe (droite, gauche)
brak ucha	— amputé de l'oreille (droite, gauche)
„ nosa	— amputé du nez
uszy odstające	— oreilles éca tées
brak obrąbka usznego	— oreilles sans ourlet
przedziurawienie płatka usznego	— lobe de l'oreille percé
szósty palec (u prawej, lewej) ręki	— six doigts à la main (droite, gauche)
brak (1, 2, 3, 4,) zębów	— manque de (1, 2, 3, 4), dents
Płeć:	
męska	— masculin
żeńska	— feminin
Kierunek podróży:	
Wszystkie kraje w Europie i poza Europą	— tous les pays en Europe et hors de l'Europe
wszystkie kraje europejskie (z wyjątkiem	— tous les pays européens (à l'exception de
Anglja	— Angleterre
Argentyna	— Argentine
Australja	— Australie
Austrja	— Autriche
Belgja	— Belgique
Boliwja	— Bolivie
Brazylja	— Brésil
Bułgarja	— Bulgarie
Chili	— Chile
Chiny	— Chine
Czechosłowacja	— Tcheco-Slovaquie
Danja	— Danemark
Estonja	— Estonie
Finlandja	— Finlande
Francja	— France
Grecja	— Gréce
Hiszpanja	— Espagne
Holandja	— Pays-Bas
Japonja	— Japon
Jugosławja	— Yougoslavie
Kanada	— Canada
Łotwa	— Lettonie
Meksyk	— Mexiqne
Niemcy	— Allemagne
Norwegja	— Norvège
Palestyna	— Palestina

Paragwaj	— Paraguay
Persja	— Perse
Peru	— Pérou
Portugalja	— Portugal
Rumunja	— Roumanie
Stany Zjednoczone Ameryki Półn.	— États-Unis d'Amerique du Nord
Szwajcarja	— Suisse
Szwecja	— Suède
Turcja	— Turquie
Urugwaj	— Uruguay
Węgry	— Hongrie
Włochy	— Italie
Związek Socjalistycznych Republik Rad	— Union des Républiqnes Soviétistes Socialistes

VII.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

225.

Pismo Nr. O. B. 4004

z dnia 7 czerwce 1930 r.

w sprawie zaginięcia blankietu pokwitowania.

Komendzie Głównej Pol. Państw., Korpusowi Ochrony Pogranicza, Departamentowi Służby Zdrowia, Głównemu Urzędowi Statystycznemu

do wiadomości.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 953/2/30
Warszawa,
dn. 24 maja 1930 r.

W sprawie zaginięcia blankietu pokwitowania wzór Nr. 8 Serja I. F. Nr. 271419.

Okólnik Nr. 48

Do wszystkich izb skarbowych i śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach (z wyjątkiem Izby Skarbowej w Brześciu n/Bugiem).

Izba Skarbowa w Brześciu n/Bugiem doniosła Ministerstwu Skarbu sprawozdaniem z dnia 19 maja 1930 r. L. W. III. 10712/2, że w dniu 28 kwietnia 1930 r. zaginął w Kasie Skarbowej w Pińsku blankiet pokwitowania wzór Nr. 8 Serja I. F. Nr. 271419.

Ponieważ zachodzi obawa ewentualnego dokonania nadużyć zaginionym blankietem, przeto poleca się Izbie, by zawiadomiła o tem podległe urzędy i kasy skarbowe i odniosła się do miejscowego Urzędu Wojewódzkiego w sprawie ewentualnego ogłoszenia o zaginięciu blankietu pokwitowania w „Dzienniku Urzędowym Województwa".

W razie ujawnienia pokwitowania, oznaczonego powyższym numerem, należy bezzwłocznie wdrożyć stosowne dochodzenie i donieść o tem Ministerstwu Skarbu.

226.

Pismo Nr. Z. I. 514/30

z dnia 12 czerwca 1930 r.

o tymczasowych normach oczyszczania ścieków.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 311) o usuwaniu nieczystości i wód opadowych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zamierza opracować w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych obowiązujące normy oczyszczania ścieków z miast i innych osiedli oraz fabryk.

Narazie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych podaje w załączeniu do wiadomości P. P. Wojewodów (Pana Komisarza Rządu m. st. Warszawy) dla orjentacji tymczasowe normy, którym winny odpowiadać ścieki i wody zanieczyszczone, nadające się do bezpośredniego wpuszczania do naturalnych zbiorników wodnych.

Załącznik.

Tymczasowe normy, którym winny odpowiadać ścieki i wody zanieczyszczone, nadające się do bezpośredniego wpuszczania do naturalnych zbiorników wody.

1. Ścieki i wody zanieczyszczone nie powinny zawierać ciał i związków trujących.

2. Ścieki szpitali zakaźnych, wydziałów zakaźnych szpitali ogólnych sanatorjów dla chorych na choroby zakaźne winny być bezwarunkowo i skutecznie dezynfekowane.

3. Ścieki i wody zanieczyszczone mogą zawierać tylko niewielkie ilości zawiesin, nieprzekraczające 60 mg. suchej substancji na 1 ltr., w zależności od miejscowych warunków; w każdym przypadku ścieki powinny być jednak pozbawione grubszych części na odpowiednich urządzeniach do mechanicznego oczyszczania ścieków.

4. Temperatura ścieków i wód zanieczyszczonych przy wypuszczaniu ich do naturalnych zbiorników wodnych nie powinna przekraczać $+40^{0}C$.

5. Ścieki i wody zanieczyszczone, wpuszczane do zbiorników wód naturalnych, nie powinny mieć wyraźnego kwaśnego lub alkalicznego odczynu.

6. Ścieki i wody zanieczyszczone nie powinny mieć żadnego wyraźnego zapachu (np. gnilnego, fekalnego i t. p.).

7. Ścieki i wody zanieczyszczone nie powinny mieć żadnego wyraźnego zabarwienia, z wyjątkiem naturalnego zabarwienia niektórych wód naturalnych (np. błotnych), jeśli te wchodzą w skład ścieków.

8. Ścieki i wody zanieczyszczone nie powinny tworzyć na powierzchni błonek, składających się z tłuszczów zwierzęcych lub roślinnych albo z produktów naftowych.

9. Ścieki i wody zanieczyszczone oraz ich rozcieńczenia w pewnym stosunku wodą z odbiornika (stopień rozcieńczenia nie ma przekraczać stopnia rozcieńczenia w warunkach najniższego poziomu wód w odbiorniku) nie powinny gnić w ciągu 5 dni w próbkach, pobranych do zamkniętych naczyń szklanych, przechowywanych przy $+20^{0}C$.

10. Ścieki i wody zanieczyszczone nie powinny tak zmieniać składu flory i fauny wodnej naturalnych zbiorników, żeby te zmiany wskazywały na wyraźne zanieczyszczenie tych zbiorników, lub też żeby w nich dawał się zauważyć ogólny zanik normalnego życia stworzeń wodnych, w szczególności ryb.

11. Ścieki i wody zanieczyszczone, a tembardziej wody naturalne, do których te ścieki są wpuszczone, nie powinny zawierać takich martwych zawiesin, które wyraźnie wskazują na zanieczyszczenie wody fekaljami ludzkiemi.

Wyjaśnienia do poszczególnych punktów.

1. Kontrola składu niektórych ścieków przemysłowych, bardzo zmiennych w ciągu doby, jest ogromnie utrudniona, a pozwolenie wpuszczania do naturalnych zbiorników wody ścieków, zawierających dowolne ilości ciał i związków trujących oraz substancyj, szkodliwie działających na florę i faunę w naturalnych zbiornikach wodnych, mogłoby łatwo doprowadzić do wielkich nadużyć, bezwzględnie więc musi być zabronione wpuszczanie do naturalnych zbiorników takich ścieków, które zawierają (w roztworze lub w zawiesinach) chociażby znikome ilości ciał lub związków trujących, lub mogą w sposób szkodliwy oddziałać na faunę i florę w naturalnych zbiornikach wodnych.

2. Ścieki, które stale (np. ze szpitali zakaźnych) mogą zawierać bakterje chorobotwórcze, winny być bezwzględnie i skutecznie dezynfekowane np. chlorem.

3. Ilość zawiesin, która może być wpuszczana do naturalnych zbiorników bez szkody dla nich, w bardzo znacznym stopniu jest zależna od miejscowych warunków (przedewszystkiem od charakteru odbiornika), więc tu jest wskazana tylko najwyższa granica, której nie wolno przekroczyć w poszczególnych przypadkach. Przez suchą substancję rozumiemy wyparowany osad, wysuszony następnie do stałej wagi przy $t^{0} - +110^{0}C$.

4. Wysoka t^{0} ścieków może szkodliwie oddziaływać na florę i faunę wodną, a więc i na zdolność naturalnego zbiornika do samooczyszczania się. Z tego powodu należy dążyć do możliwie niskiej t^{0} ścieków we wskazanych granicach, w zależności od miejscowych warunków.

5. Ponieważ wyraźnie kwaśna i wyraźnie alkaliczna reakcje wody są szkodliwe dla flory i fauny wodnej, od których zależy zdolność zbiornika do samooczyszczania się, więc wody ściekowe, wpuszczane do naturalnych zbiorników, powinny mieć taką reakcję, która nie może wpływać ujemnie na wodne ustroje. Do niedawna reakcja wody określała się zapomocą lakmusu, mającego tę ujemną własność, że zmiana zabarwienia u tego odczynnika jest niewyraźna i mało czuła. W chwili obecnej dla określenia reakcji wody używa się sposobu określania jonów wodorowych (PH), jako sposobu bardziej czułego i bardziej ścisłego. Optymalne granice życiowe drobnoustrojów, biorąc naogół, leżą pomiędzy PH = 6 (kwaśna reakcja) i PH = 8 (alkaliczna reakcja), a więc i wody ściekowe, a szczególnie wody naturalnych zbiorników po zmieszaniu się ze ściekami nie powinny mieć reakcji, wychodzącej poza wskazane granice.

6. Zapachy uwzględnia się tylko w tych przypadkach, kiedy są one zupełnie wyraźne, np. gnilny, fekalny, amoniakowy i t. p. Zapachy nieokreślone, jak ziemny, stęchły i t. p. nie mogą być brane pod uwagę.

7. Nienaturalne zabarwienie wód ściekowych, zależnie od obecności barwników, używanych w farbiarniach i innych gałęziach przemysłu, może przechodzić ze ściekami do wód naturalnych zbiorników i nadawać im odrażający wygląd, a czasem być również szkodliwe dla zdrowia, a więc należy dążyć do całkowitego ich usunięcia ze ścieków. Jako wyraźne za-

barwienie można przyjąć takie zabarwienie, które pozostaje przy trzydziestokrotnem rozcieńczeniu wodą destylowaną w warstwie 10 cm. i nie odpowiada naturalnemu zabarwieniu.

8. *Tłuszcze i produkty naftowe* należą do zanieczyszczeń, najtrudniej usuwanych w drodze naturalnego samooczyszczania się wód, a ponieważ jednocześnie produkty naftowe są niezmiernie szkodliwe dla ryb, więc całkowite ich usuwanie ze ścieków jest warunkiem koniecznym.

9. Niektóre ścieki tracą zdolność do gnicia na skutek obecności w nich substancyj, wstrzymujących rozwój drobnoustrojów, ale po zmieszaniu się z wodą naturalnego zbiornika z powodu znacznego rozcieńczenia znów mogą gnić, więc próba gnilna powinna być wykonywana nietylko z samemi ściekami, lecz także i z ich rozcieńczeniami wodą z odbiornika. Wskaźnikiem gnicia służy obecność siarkowodoru (H_2S).

10. Ponieważ samooczyszczanie się naturalnych zbiorników wody jest procesem biologicznym, zależnym od działalności flory i fauny wodnej, więc wszelkie ujemne działanie ścieków na florę i faunę, jako obniżające zdolność zbiornika do samooczyszczania się, jest niezmiernie szkodliwe i nie może być dopuszczone. W jeszcze większym stopniu tyczy się to tych przypadków, kiedy wpuszczane ścieki niszczą całkowicie florę i faunę, obniżając do zera samooczyszczające własności wód naturalnych, co prowadzi do bezgranicznie zwiększającego się ich zanieczyszczenia. Ze względów ekonomicznych trzeba zwracać szczególną uwagę na stan zdrowotny ryb, w szczególności na ich wymieranie. Trzeba zaznaczyć, że na ryby szczególnie szkodliwie działają produkty naftowe, brak rozpuszczonego tlenu w wodzie i obecność wolnego amoniaku lub jego związków.

11. Ponieważ cały szereg niebezpiecznych zarazków chorobotwórczych trafia do wód mineralnych razem z fekaljami ludzkiemi, więc obecność w wodzie wskaźników fekalnego zanieczyszczenia jest bezwzględnie niedopuszczalna. Z tego punktu widzenia trzeba zwracać szczególną uwagę na obecność w ściekach i w wodzie naturalnych zbiorników, do których one są wpuszczane, takich części składowych fekalij ludzkich, jak przetrawionych kartofli, resztek przetrawionych gruszek w postaci kamienistych komórek i t. p. Również niebezpiecznym wskaźnikiem są ziarnka farbki do bielizny (ultramaryny), pochodzące z wód pralnianych, ponieważ te wody również łatwo mogą zawierać zarazki chorobotwórcze. Wszystkie te martwe zawiesiny, wskaźniki fekalnego zanieczyszczenia, nie mają znaczenia w tym przypadku, kiedy ścieki przed wpuszczeniem ich do naturalnych zbiorników są skutecznie dezynfekowane.

227.

Pismo Nr. Apr. 211/4

z dnia 16 czerwca 1930 r.

o statystyce kolejowych transportów żywnościowych.

Do

wszystkich P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec tego, że Ministerstwo Komunikacji wyraziło zgodę na rozszerzenie dotychczasowych kwartalnych wykazów kolejowych transportów żywnościowych przez uzupełnienie tych wykazów jeszcze dwoma artykułami, a mianowicie sianem i węglem, prosi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych o powiadomienie o powyższem PP. Starostów, jako przewodniczących powiatowych Komitetów doradczych.

Dane statystyczne odnośnie kolejowego obrotu sianem i węglem za I kwartał 1930 r. mają być przedłożone Ministerswu Spraw Wewnętrznych przez wojewódzkie urzędy w terminie do 15 sierpnia b. r. Natomiast dane te za kwartał II b. r. i następne mają być przedkładane Ministerstwu Spraw Wewnętrznych na tych samych zasadach i w tych samych terminach, jakie obowiązywały i obowiązują nadal przy przedkładaniu danych statystycznych o wwozie i wywozie żyta, pszenicy, jęczmienia, owsa, mąki żytniej, mąki pszennej, ziemniaków, trzody chlewnej i bydła rogatego, przyczem dane te mają być podawane odnośnie trzody chlewnej i bydła rogatego w sztukach, a odnośnie wszystkich innych artykułów w tonnach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi *o bezwzględne przestrzeganie nakazanych terminów co do przedkładania zestawień kwartalnych kolejowych transportów żywnościowych.*

Jednocześnie prosi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych o traktowanie tych zestawień i wszelkiej korespondencji w tej sprawie jako jawnej.

228.

Pismo Nr. Apr. 311/1

z dnia 21 czerwca 1930 r.

o znajomości cen żyta, pszenicy i chleba.

Do

Panów Wojewodów.

Stwierdziłem podczas mych podróży inspekcyjnych, że niektórzy Starostowie nie posia-

dają zupełnie informacyj co do bieżących cen żyta, pszenicy i chleba na miejscowych rynkach, bądź posiadają informacje niedokładne.

Z uwagi na duże znaczenie, jakie osobiście przywiązuje do racjonalnego kształtowania się cen chleba, — zechce pan Wojewoda spowodować, aby wszyscy Starostowie na obszarze podległego Mu Województwa stale byli poinformowani w dostatecznym stopniu o cenach żyta, pszenicy i chleba jak również o cenach najważniejszych artykułów spożycia — jak mięso, tłuszcze, nabiał i t. p. — na miejscowych rynkach.

229.

Pismo Nr. OB. 3591/3

z dnia 24 czerwca 1930 r.

w sprawie podróży służbowych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyj. śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku ze znacznem ograniczeniem kredytu na koszty podróży i przeniesienia jakie nastąpiło w bieżącym okresie budżetowym — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w celach orjentacyjnych przeprowadziło ankietę co do ilości dotychczasowych wyjazdów służbowych i stosunku procentowego pomiędzy poszczególnemi ich rodzajami na terenie kilku województw.

W wyniku okazały się niewspółmierne różnice pomiędzy jednym i tym samym rodzajem wyjazdów w różnych województwach oraz stosunkiem do innych rodzajów.

Wtedy gdy np. w jednem województwie ilość wyjazdów starostów w ciągu półrocza, opłaconych przez Skarb Państwa wynosi 45, w innem województwie, posiadającem starostw znacznie mniej — wyjazdów takich było 224.

Podobnie rzecz ma się i z wyjazdami pp. Wojewodów oraz Inspektorów Wojewódzkich.

Zachodzi przypuszczenie, że wyjazdy służbowe odbywają się w województwach przeważnie dorywczo, od wypadku do wypadku. *bez jakiegokolwiek przemyślanego i zgóry ustalonego planu.*

Taki stan rzeczy, oczywiście nie może i nie powinien być nadal utrzymany.

Należy przeto natychmiast poddać rewizji dotychczasowy przyjęty w województwie system zarządzenia wyjazdów służbowych i rozplanować je — przynajmniej na czas do końca okresu budżetowego — *w ramach rozporządzalnego na ten cel kredytu*, którego wysokość Ministerstwo podało już w piśmie swojem z 8 kwietnia r. b. Nr. OB. 3799/2.

Przy układaniu planu na pierwszem miejscu uwzględnić należy wyjazdy w związku z przeprowadzeniem poboru, następnie wyjazdy p. p. Wojewodów, Wicewojewodów, Naczelników Wydziałów Bezpieczeństwa, Inspektorów Wojewódzkich, Starostów, wreszcie dopiero pozostałe wyjazdy.

Co się tyczy wyjazdów Starostów należy odróżnić ich konieczne wyjazdy, których koszty bezwarunkowo muszą obciążyć Skarb Państwa od wyjazdów, opłacanych z ryczałtów sejmikowych.

Wyrażam przekonanie, że Panowie ocenią należycie ważkość poruszonej sprawy, zainteresują się nią osobiście i wydadzą natychmiastowe odpowiednie zarządzenia, przy zastosowaniu się do wskazówek i zaleceń, podanych w niniejszem piśmie oraz w pismach poprzednich z 8 kwietnia r. b. Nr. OB. 3799 i z 17 maja r. b. Nr. OB. 3799/2.

230.

Pismo Nr. OB. 4047

z dnia 26 czerwca 1930 r.

w sprawie fabrykacji maszyn do pisania w Polsce.

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich z wyj. śląskiego), Dyrektora Departamentu Służby Zdrowia, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Dowództwa Korpusu Ochrony Pogranicza.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu pismem z dnia 21 b. m. Nr. P. W. 1914 podało do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o powstaniu produkcji krajowej maszyn do pisania, prosząc równocześnie o powiadomienie o tem podwładnych urzędów i przedsiębiorstw.

Maszyny owe produkuje firma Bernard Rohowski. Poznań, ul. 3 Maja 5.

231.

Pismo Nr. OB. 4056

z dnia 27 czerwca 1930 r.

w sprawie falsyfikatu biletu bankowego 100-złotowego.

Do

wszystkich P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości i wydania stosownych zarządzeń nadesłany przez Bank Polski opis fałszywego biletu bankowego 100-złotowego z datą 28 lutego 1919 r. typ III.

Jak oznajmił Bank Polski — mogą pojawiać się falsyfikaty podobne do opisanego, lecz na innym papierze, lub też z pewnemi zmianami w wykonaniu rysunków.

BANK POLSKI

ZAWIADOMIENIE

W ostatnich dniach zatrzymano falsyfikat biletu bankowego 100-złotowego z dnia 28 lutego 1919 r.

Typ III.

Falsyfikat ten wykonany jest na papierze zwyczajnym, grubszym, sztywniejszym; kolory farb jaśniejsze, nie tak intensywne, jak na bilecie autentycznym.

Znak wodny w medaljonie wytłaczany i natłuszczany, kontury profilu twarzy i układ włosów w szczegółach odmienne.

Wizerunek Kościuszki wykonany nieudolnie; twarz o występującej silnie lewej kości policzkowej, włosy po stronie lewej zmierzwione.

Godło państwa, orzeł występuje strzępiasto; upierzenie nieuplastycznione.

Rysunki kompozycyj ornamentacyjnych oraz tła, o wybiegających promieniach z pod wielkiej litery „Z" i liczby „100", nieudolnie cieniowane, przerywane.

Druk w tekście i klauzuli karnej cieniowany grubiej, miejscami przerywany, o konturach nieostrych.

Cyfry numeru ścieśnione, nierówne, wykrój cyfr odmienny.

Całość falsyfikatu utrzymana jest w kolorach brudnych, rysunki wykonane są grubszemi, nieregularnemi linjami, wskutek czego cieniowanie drobnych kompozycyj rysunków nie występuje tak czysto i przejrzyście, jak na bilecie autentycznym.

Falsyfikat niezbyt trudny do rozpoznania.

BANK POLSKI

Warszawa, dnia 17 czerwca 1930 r.

232

Pismo Nr. OL. 3412/1

z dnia 30 czerwca 1930 r.

w sprawie uzupełnienia regulaminu.

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów I—V, P. P. Naczelników Wydziałów i wszystkich urzędników w Min. Spraw Wewn.

W myśl postanowienia pktu IV ustęp drugi okólnika Nr. 1 z dnia 2 stycznia 1930 zaznacza się, iż:

1) pismo Min. Spr. Wewn. z dnia 8 maja 1930 Nr. OB. 3844/2 „w sprawie korzystania z biletów bezpłatnej jazdy koleją" — pozostaje w związku z § 19 ustęp 2 regulaminu Min. Spraw Wewnętrznych;

2) pismo zaś okólne z dn. 19.V.1930 r. Nr. OB. 3949 w sprawie ograniczenia używania międzymiastowych rozmów telefonicznych — pozostaje w związku z § 12 pkt. 3; § 50 pkt. 2 i z § 55 pkty 1 i 2 regulaminu Min. Spraw Wewnętrznych — co na egzemplarzu regulaminu należy odnotować.

233.

Pismo Nr. SS. 1232

z dnia 1 lipca 1930 r.

w sprawie doręczania pism sądowych w sprawach karnych.

Do

Panów Wojewodów (wszystkich z wyj. śląskiego).

W myśl art. 8 ustęp 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości i Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 28 czerwca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 384) o doręczaniu przez pocztę pism sądowych w sprawach karnych, pisma te w wypadkach niedoręczenia ich przez listonosza pocztowego, pozostawia listonosz w miejscowym urzędzie gminnym (magistracie lub komisarjacie, ekspozyturze magistratu).

Wbrew temu postanowieniu zdarzają się wypadki, że urzędy gminne odmawiają przyjmowania takich listów od poczty.

Powołując się na cytowane we wstępie rozporządzenie Min. Poczt i Tel.—Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o pouczenie podwładnych urzędów, by podobne wypadki jak powyższy na przyszłość nie miały miejsca.

234.

Pismo Nr. OP. 14870/1

z dnia 4 lipca 1930 r.

o nieporuczaniu zastępczego kierownictwa starostwa urzędnikom nie znającym danego powiatu.

Do

P. P. Wojewodów.

Podczas podróży inspekcyjnej do jednego z powiatów przekonałem się, że starostwem w zastępstwie nieobecnego starosty kieruje delegowany w tym celu z innego oddalonego powiatu urzędnik, który kierownictwo objął po jednodniowem zaledwie urzędowaniu przy miejscowym staroście przed jego wyjazdem i oczywiście nie miał czasu poznać powiatu i jego stosunków.

Proszę Panów o niedopuszczania do tego rodzaju sytuacyj. Należy przyjąć za zasadę, że kierować starostwem w zastępstwie starosty może tylko urzędnik obznajmiony z danym powiatem. O ile więc desygnuje się na zastępstwo urzędnika z innego powiatu, należy delegować go wcześniej z takiem rozliczeniem, ażeby przed objęciem kierownictwa mógł zaznajomić się z powiatem.

235.

Pismo Nr. SG. 1069/1

z dnia 4 lipca 1930 r.

w sprawie wykonania przez urzędy gminne obowiązków nałożonych na nie przez rozp. z dn. 27.V 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 410) o przymusie ubezpieczenia od ognia.

Do

Pana Wojewody (wszystkich, z wyj. pomorskiego, poznańskiego i śląskiego).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości, celem wydania odpowiednich zarządzeń.

MINISTERSTWO SKARBU
Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń.
L. 2576/UU/III/30.
Warszawa,
dnia 26 maja 1930 r.

W sprawie wykonania przez urzędy gminne obowiązków nałożonych na nie przez rozp. z dn. 27 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 410).

Do

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w miejscu.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 410) w artykułach 22 ust. 1 i 2 oraz 33 ust. 1 i 4 przewiduje współdziałanie organów samorządu terytorjalnego przy czynnościach Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych związanych z wykonywaniem przymusu ubezpieczenia od ognia budowli.

Tak więc art. 22 ust 1 przewiduje, że urzędy gminne winny wydawać właścicielom budowli zgłaszającym w urzędach gminnych o ukończeniu budowli, zaświadczenia o zgłoszeniu, a w dalszym ciągu o zgłoszeniu zawiadomić niezwłocznie inspektora powiatowego Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych. Ustęp 2 tegoż artykułu nakłada na urzędy gminne obowiązek przesyłania temuż inspektorowi powiatowemu w ciągu miesiąca po upływie każdego kwartału kalendarzowego wykazów budowli, ukończonych w ubiegłym kwartale.

Podobnie i w analogicznych terminach art. 33 ust. 1 i 4 przewiduje obowiązek urzędów gminnych zawiadamiania inspektorów powiatowych P. Z. U. W. bądź na podstawie zgłoszeń właścicieli, bądź na podstawie zebranych bezpośrednio wiadomości, o zmianach, jakie zaszły w budowlach ubezpieczonych w Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych.

Obowiązki powyższe cytowane rozporządzenie nakłada na urzędy gminne w interesie właścicieli budowli, gdyż stosownie do postanowień art. 23 budowlę uważa się za ubezpieczoną w Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych od godziny 12-ej w południe następnego dnia po zgłoszeniu przez właściciela budowli względnie w braku zgłoszenia właściciela budowli od godziny 12-ej w południe następnego dnia po wysłaniu przez urząd gminy zawiadomienia o ukończeniu budowli. Te same terminy obowiązują przy zmianach, dotyczących sumy oszacowania, spowodowanych bądź przebudową, bądź ulepszeniem wprowadzonem do

budowli, co wymaga uwzględnienia również i w sumie ubezpieczenia.

Praktyka wykazała, że urzędy gminne bardzo opieszale wykonują obowiązki nałożone na nie przez rozporządzenie o przymusie ubezpieczenia od ognia budowli. Wobec tego, że właściciele budowli niejednokrotnie z nieświadomości konsekwencyj nie wypełniają obowiązków, ciążących na nich lub też nie żądają wydania dowodu na dopełnienie obowiązku, urzędy zaś gminne nie wykonują również obowiązków, ciążących na nich bezpośrednio lub też w zastępstwie właścicieli budowli, naraża to nieraz na znaczne szkody ubezpieczonych.

Z uwagi przeto na powyżej przedstawiony stan sprzeczny z interesami szerokich warstw właścicieli budowli, spowodowany niedostatecznem wypełnianiem obowiązków przez urzędy gminne — Ministerstwo Skarbu (Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń) zwraca się niniejszem do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o wydanie zarządzeń podległym Ministerstwu organom, aby te pouczyły urzędy gminne o obowiązkach wynikających z odnośnych postanowień rozporządzenia z dn. 27 maja 1927 r. a mianowicie:

1) o obowiązku wydawania właścicielom zgłaszającym o ukończeniu budowli zaświadczenia o zgłoszeniu i obowiązku natychmiastowego powiadomienia inspektora powiatowego Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych o otrzymaniu zgłoszenia;

2) o obowiązku przesyłania temuż inspektorowi w ciągu miesiąca po upływie każdego kwartału kalendarzowego wykazu budowli, ukończonych w ubiegłym kwartale;

3) o obowiązku zawiadamiania inspektora powiatowego P. Z. U. W. o otrzymaniu zgłoszenia właściciela budowli o zmianach zaszłych w budowlach, powodujących zwiększenie sumy oszacowania po uprzedniem wydaniu właścicielowi odpowiedniego zaświadczenia analogicznie jak przy zgłaszaniu o ukończeniu budowli;

4) o obowiązku sporządzania na zasadzie oświadczeń właścicieli budowli, bądź na podstawie zebranych bezpośrednio wiadomości kwartalnych wykazów zmian (dobudowania, zmiana przeznaczenia, zmiana właściciela, rozebranie budowli i t. p.), które zaszły w budowlach ubezpieczonych w Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych i przesyłanie tych wykazów po upływie każdego kwartału kalendarzowego inspektorowi powiatowemu Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

Odnośne druki i formularze dostarcza P. Z. U. W. bezpośrednio urzędom gminnym.

Również wysoce pożądanem byłoby współdziałanie urzędów gminnych z organami P. Z. U. W. w kierunku uświadamiania właścicieli budowli o nałożonych na nich przez powołane artykuły cytowanego rozporządzenia obowiązkach i konsekwencjach jakie powoduje niespełnienie tych obowiązków w postaci postanowień karnych zawartych w art. 60 rozporządzenia.

(—) Łazowski
Dyrektor Państwowego Urzędu
Kontroli Ubezpieczeń.

236.

Pismo Nr. Wojsk. 276/4

z dnia 7 lipca 1930 r.

w sprawie poprawiania stacji wyjazdowej przez urzędy gminne w kartach powołania.

Do
Panów Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła powyższy wyciąg w Dziennika Rozkazów Nr. 18 z dn. 17.VI 1930 r. do wiadomości z prośbą o wydanie stosownego zarządzenia podległym władzom samorządowym.

232.

Dep. Int. 18873 Up. Transp.

Karty powołania — upoważnienie urzędów gminnych do poprawiania stacji wyjazdu.

P. S. 245 — 10 (zmiana L. I. z dnia 27.III 1929) rozdz. II § 12 uzupełniam przez dodanie ustępu o treści następującej:

W wypadkach, gdy podana w karcie powołania stacja kolejowa nie pokrywa się faktyczną stacja wyjazdu powołanego — upoważnione są urzędy gminne, miejsca zamieszkania powołanego, do sprostowania tej stacji w kartach powołania. Sprostowanie to ma uskuteczniać urząd gminny nowego miejsca zamieszkania powołanego przez skreślenie nazwy stacji wyjazdu dawniejszego miejsca zamieszkania i wpisania nazwy stacji nowego miejsca zamieszkania, względnie najbliższej stacji, z której powołany winien wyjechać. Skreślenie winno być uskutecznione w taki sposób, ażeby skreśloną nazwę można było z łatwością odczytać. Wpisanie nowej stacji winno być dokonane pismem wyraźnem i czytelnem. Poprawka winna być podpisana przez naczelnika gminy i zaopatrzona w pieczęć urzędową. O dokonanej poprawce urząd gminny winien bezzwłocznie zawiadomić tę P. K. U., która wystawiła kartę powołania.

237.

Pismo Nr. OB. 4067

z dnia 10 lipca 1930 r.

w sprawie popierania używania barwników krajowych.

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich z wyjątkiem śląskiego) Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Departamentu Służby Zdrowia, Komendy Głównej Policji Państwowej, Dowództwa Korpusu Ochrony Pogranicza, Głównego Urzędu Statystycznego.

W celu rozpowszechnienia użycia barwników krajowych, które w niczem nie ustępują barwnikom zagranicznym i w zupełności odpowiadają żądanym warunkom trwałości wyfarbowań, Ministerstwo Przemysłu i Handlu zwróciło się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o wydanie zarządzenia, aby przy udzielaniu zamówień rządowych dla przemysłu włókienniczego stawiano w zawieranych umowach warunek stosowania barwników krajowych, z tem że firma powinna przedstawić dowody zakupu we właściwym czasie ilości barwników krajowych, odpowiadającej zamówieniu.

Zaznacza się, że analogiczna zasada jest stosowana w celu poparcia używania wełny krajowej.

Powyższe przesyła się do wiadomości i wykonania.

VIII.

Nowe książki i czasopisma.

238.

A. Zalecone do użytku.

„Józef Piłsudski — Pisma, Mowy, Rozkazy".

Nakładem Instytutu Badania Najnowszej Historji Polski ukaże się w najbliższym czasie kompletny zbiór pism, mów i rozkazów I-go Marszałka Polski, Józefa Piłsudskiego. Zbiór ten obejmie okres działalności Marszałka od r. 1893 do 1926 j. n.

Tom I

Lata 1893 — 1900. Okres pracy, jako redaktora „Robotnika" i członka Centralnego Komitetu Robotniczego Polskiej Partji Socjalistycznej do chwili aresztowania w Łodzi.

Tom II

Lata 1900—1908. Okres działalności rewolucyjnej w zaborze rosyjskim i wystąpień Organizacji Bojowej Polskiej Partji Socjalistycznej.

Tom III

Lata 1908 — 1914. Okres Związku Walki Czynnej i organizacji strzeleckich.

Tom IV

Lata 1914—1918. Okres wojny światowej, Legjonów Polskich, Polskiej Organizacji Wojskowej, Tymczasowej Rady Stanu i więzienia w Magdeburgu.

Tom V—VIII

Lata 1918—1926. Okres działalności w Niepodległej Polsce.

Dla uprzystępnieninia treści poszczególnych pism, mów i rozkazów Józefa Piłsudskiego każdy tom, względnie okres, będzie poprzedzony przedmową redakcyjną, dającą konieczne biograficzne uzupełnienia i uwagi, dotyczące ogólnych okoliczności, w jakich prace zawarte w danym tomie powstawały. Na końcu zaś każdego tomu będą umieszczone przepisy zawierające szczegółowe uwagi, dotyczące każdej z prac, ogłoszonej w tekście. Prócz tego w końcu każdego tomu będzie umieszczony skorowidz nazwisk i pseudonimów. Publikacja będzie miała niepoślednią donosłość historyczną i stanie się wyrazem i niejako bezpośrednią ilustracją, a często komentarzem życia i pracy Marszałka Piłsudskiego. Będą w niej ogłoszone wystąpienia Marszałka jako polityka i działacza partyjnego, jako męża stanu, jako dowódcy i wodza naczelnego, jako kierownika różnych poczynań organizacyjnych, wreszcie jako pisarza, teoretyka programów politycznych i zagadnień wojskowych i mówcy.

Książkę można zamawiać w Tow. Wydawniczem Polska Zjednoczona, Warszawa, Nowolipie 2, conto czekowe w P. K. O. 22 902 po zł. 12 za tom (całość w 8 tomach 96 zł.) Przy zgłoszeniu się należy wpłacić zł. 12 — poczem ratami miesięcznie zł. 6.

239.

B. Interesujące administrację spraw wewnętrznych.

Solecki Kazimierz — „O należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych w kraju".

Ukazała się książka Kazimierza Soleckiego radcy min. Min. Skarbu „O należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych w kraju". Książka ta może być pożyteczna dla referentów budżetowych urzędów wojewódzkich.

Książkę można nabywać we wszystkich księgarniach.

240.

Mapy statystyczno-gospodarcze inż. Z. Dunina Marcinkiewicza.

Ukazało się dotychczas 6 map gospodarczych inż. Z. Dunina Marcinkiewicza:

1) zużycie wewnętrzne i wywóz węgla kamiennego z Polski w r. 1926,

2) zużycie wewnętrzne i wywóz węgla kamiennego z Polski w r. 1927,

3) zużycie wewnętrzne i wywóz produktów naftowych z Polski w r. 1926,

4) zużycie wewnętrzne i wywóz produktów naftowych z Polski w r. 1927,

5) wywóz drzewa z Polski w r. 1927,

6) wywóz jaj, masła, mięsa i drobiu bitego z Polski w r. 1928.

Na mapach tych, w formie graficznej, ściśle ujęte są dane statystyki liczbowej dotyczące poszczególnych działów gospodarstwa narodowego. Mapy dają możność poglądowo zaznajomić się z produkcją, wewnętrznym spożyciem lub wywozem z Polski.

Mapy te mogą zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych, a w szczególności większe urzędy komunalne.

Książkę można nabywać u autora, Warszawa 9, ul. Warmińska 15 m. 6. Cena za pojedynczą mapę zł. 20, za komplet zł. 60.

IX

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 31 maja 1930 r.

P. Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 2.V. 1930 r. mianował prowizorycznego Wojewodę stanisławowskiego Dr. Bronisława Nakoniecznikowa-Klukowskiego Wojewodą stanisławowskim w IV st. sł.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Mianowani:

prow. radca ministerjalny VI st. sł. Typiak Piotr — radcą ministerjalnym w dotychczasowym VI st. sł. dnia 30.IV. 30 r.

pracowniczka kontraktowa w XI grupie uposażenia Baranowiczówna Laura — do odwołania kancelistą XI st. sł. dnia 5.V. 30 r.

prow. rejestrator X st. sł. Baakowa Janina — rejestratorem w dotychczasowym X st. sł. dnia 17.V. 30 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia Wojnowski Tadeusz — do odwołania asesorem VII st. sł. dnia 17.V. 30 r.

prow. lekarz powiatowy VII st. sł. w Starostwie powiatowem nowogródzkiem Dr. Rakowiecki Tadeusz — do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 19.V. 30 r.

naczelnik wydziału V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim łódzkim Dr. Gutek Zygmunt — inspektorem ministerjalnym w dotychczasowym V st. sł. dnia 21.V. 30 r.

Dr. Popławska Helena — do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 21.V. 30 r.

prow. rejestrator X st. sł. Słupecka Agnieszka — rejestratorem w dotychczasowym X st. sł. dnia 21.V. 30 r.

radca ministerjalny Stosyk Stefan — inspektorem ministerjalnym w dotychczasowym VI st. sł. dnia 24.V. 30 r.

prow. rejestrator IX st. sł. Prószkowska Ludwika — rejestratorem w dotychczasowym IX st. sł. dnia 27.V. 30 r.

prow. rejestrator IX st. sł. Kołakowska Wanda — rejestratorem w dotychczasowym IX st. sł. dnia 27.V. 30 r.

prow. rejestrator X st. sł. Wiszniewski Ludomił — rejestratorem w dotychczasowym X st. sł. dnia 27.V. 30 r.

prow. rejestrator X st. sł. Zielińska Zofja — rejestratorem w dotychczasowym X st. sł. dnia 30.V. 30 r.

prow. kancelista XI st. sł. Nowacka Janina — kancelistą w dotychczasowym XI st. sł. dnia 30.V. 30 r.

prow. rejestrator X st. sł. Tomaszewska Kazimiera — rejestratorem w dotychczasowym X st. sł. dnia 30.V. 30 r.

Zwolnieni ze służby:

radca ministerjalny VI st. sł. Wolfenburg Tadeusz — wobec przejścia do służby w Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego — dnia 30.V. 30 r.

referendarz VII st. sł. Hładki Zygmunt — wobec przejścia do służby w Ministestwie Spraw Zagranicznych — dnia 31.V. 30 r.

B) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Mianowani:

prymarjusz VI st. sł. w Państwowym Zakładzie dla umysłowo i nerwowo chorych w Kobierzynie Dr. Sochacki Władysław—dyrektorem Państwowego Zakładu dla umysłowo chorych w Kulparkowie w V st. sł. dnia 30.V. 30 r.

Dr. Sporzyński Tadeusz — do odwołania asystentem VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie dnia 23.V. 30 r.

Zwolniony ze służby:

pozostający w stanie nieczynnym dyrektor V st. sł. w Państwowym Zakładzie dla umysłowo chorych w Kulparkowie Dr. Bednarz Józef—na zasadzie art. 56 ustawy o państwowej służbie cywilnej — dnia 22.V. 30 r.

C) W Głównym Urzędzie Statystycznym.

Przeniesiona w stan spoczynku:

pozostająca w stanie nieczynnym asesor VII st. sł. Piekałkiewiczowa Julja — dnia 5.V. 1930 r.

D) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie wojewódzkim krakowskim:

emerytowany podinspektor P. P. Buszek Stefan — radcą wojewódzkim VI st. sł. dnia 23.V. 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim łódzkim:

pracownik kontraktowy w VIII grupie uposażenia Fibek Władysław — do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 23.V. 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim poleskim:

radca wojewódzki VI st. sł. Panglisz Mieczysław—inspektorem wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 31.V. 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim poznańskim:

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia Dr. Stolarzewicz Stanisław—do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 5.V 30 r:

starosta powiatowy inowrocławski VI st. sł. Ruczyński Bronisław—radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 24.V. 30 r.

kpt. W. P. Szczepanowski Józef — do odwołania naczelnikiem wydziału VI st. sł. dnia 31.V. 30 r.

W urzędzie wojewódzkim wileńskim:

starosta powiatowy wilejski VI st. sł. Witkowski Lucjan—radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 9.V. 30 r.

Przeniesieni:

prow. referendarz VII st. sł. Mieszkowski Jan — z Urzędu wojewódzkiego wileńskiego do Starostwa grodzkiego wileńskiego — dnia 23.V. 1930 r.

prow. referendarz VII st. sł. Szwedowski Bolesław Ziemowit — z Komisarjatu Rządu w Warszawie w obręb województwa tarnopolskiego dnia 28.V. 30 r.

Zwolniony ze służby:

prow. naczelnik wydziału VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim poznańskim Olszycki Juljan—na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej—dnia 31.V. 30 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym naczelnik wydziału V st. sł. i b. wicewojewoda białostocki Tyszko Wincenty—z dniem 12.V. 30 r.

pozostający w stanie nieczynnym referendarz VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim wołyńskim Bobiński Zygmunt—z dniem 2.VI. 30 r.

naczelnik rachuby VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim wileńskim Hulecki Kazimierz — dnia 20.V. 30 r.

inspektor lekarski VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim białostockim Dr. Siemaszko Zygmunt — na własną prośbę z dniem 31.V. 30 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

inspektor wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lwowskim Friedrich Juljusz—uchwałą Rady Ministrów z dnia 20.V. 30 r.

E) We władzach powiatowych:

prow. naczelnik wydziału VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim białostockim Weingarten Józef — do odwołania starostą powiatowym konińskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 2.V. 30 r.

prow. starosta powiatowy łódzki w VI st. sł. Rżewski Aleksy—starostą powiatowym łódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 10.V. 1930 r.

starosta powiatowy chodzieski VI st. sł. Dr. Jerzykowski Zbigniew — starostą powiatowym poznańskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 12.V. 30 r.

starosta powiatowy odolanowski VII st. sł. Wąs Piotr Henryk — starostą powiatowym jarocińskim w dotychczasowym VII st. sł dnia 12.V. 30 r.

mjr. W. P. Neugebauer Jerzy — do odwołania starostą powiatowym wilejskim w VI st. sł. dn. 9.V. 30 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia Suszyński Wiktor — do odwołania starostą powiatowym oszmiańskim w VII st. sł. dnia 22.V. 30 r.

starosta powiatowy oszmiański VI st. sł. Kowalewski Zygmunt — starostą powiatowym odolanowskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 22.V. 30 r.

starosta powiatowy szubiński VI st. st. Kutzner Władysław — starostą powiatowym inowrocławskim w dotychczasowym VI st. sł. 27.V. 30 r.

starosta powiatowy słonimski Henszel Władysław — starostą powiatowym szubińskim w dotychczasowym VI st. sł. dn. 27.V. 30 r.

starosta powiatowy wołożyński Kośłacz Edmund — starostą powiatowym słonimskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 27.V. 30 r.

kpt. dypl. W. P. Wiesiołowski Bronisław— do odwołania starostą wołożyńskim VII st. sł. dnia 31.V. 30 r.

prow. referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem lubartowskiem Łukomski Jan — referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 30.V. 30 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia w Urzędzie wojewódzkim warszawskim Grochowski Roman — do odwołania starostą powiatowym grójeckim VII st. sł. dnia 31.V. 30 r.

prow. referendarz VII st. sł. w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Dr. Drzewiecki Bolesław — prow. lekarzem powiatowym VII st. sł. w Starostwie tucholskiem — dnia 21.V. 30 r.

prow. lekarz powiatowy VII st. sł. w Starostwie powiatowem rawskiem w Rawie Mazowieckiej Dr. Talikowski Jan — lekarzem powiatowym VII st. sł. tamże dnia 16.V. 30 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia, p. o. lekarza powiatowego w Starostwie powiatowem wileńsko-trockiem Dr. Fekecz Stanisław — do odwołania lekarzem powiatowym VII st. sł. tamże dnie 27.V. 30 r.

prow. lekarz powiatowy VII st. sł. w Starostwie powiatowem kostopolskiem Dr. Wysokiński Józef—lekarzem powiatowym VII st. sł. tamże dnia 27.V. 30 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Wiąckowski Kazimierz — ze Starostwa powiatowego łowickiego do Starostwa powiatowego gostynińskiego — dnia 5.V. 30 r.

asesor VIII st. sł. Czerwiński Leonard — ze Starostwa powiatowego brzezińskiego do Starostwa powiatowego grodzieńskiego dnia 5.V. 1930 r.

referendarz VII st. sł. Tokarski Karol — ze Starostwa powiatowego łukowskiego w obręb Województwa tarnopolskiego dn. 5.V. 1930 r.

referendarz VII st. sł. Kurzeja Jan — ze Starostwa powiatowego tarnopolskiego do Starostwa powiatowego czortkowskiego dnia 5.V. 1930 r.

referendarz VII st. sł. Zenkteler Stanisław— ze starostwa powiatowego poznańskiego do starostwa powiatowego ostrzeszowskiego z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 6.V. 1930 r.

referendarz VII st. st. Libucha Józef — ze Starostwa powiatowego dobromilskiego w obręb województwa poznańskiego dnia 10.V. 30 r.

referendarz VII st. sł. Dr. Tomczyński Wojciech — ze Starostwa powiatowego sochaczewskiego do Starostwa powiatowego łowickiego dnia 17.V. 1930 r.

referendarz VII st. sł. Dąbrowski Józef — ze Starostwa powiatowego bydgoskiego do Starostwa powiatowego chodzieskiego z poruczeniem kiewnictwa tego Starostwa dnia 22.V. 30 r.

referendarz VII st. st. Sierakowski Kazimierz — ze Starostwa powiatowego horochowskiego do Starostwa powiatowego łuckiego dnia 22.V. 1930 r.

prow. lekarz powiatowy VII st. sł. Dr. Jurkowski Leopold — ze Starostwa powiatowego wilejskiego do Starostwa powiatowego łańcuckiego — dnia 24.V. 1930 r.

prow. lekarz powiatowy VII st. sł. Dr. Walczak Maurycy — ze Starostwa powiatowego krasnostawskiego do Starostwa powiatowego morskiego w Wejherowie dnia 30.V. 1930 r.

Zwolniony ze służby.

prow. referendarz VII st. sł. w Starostwie nowotarskiem Krupa Kazimierz—dnia 7.V. 1930 r. wobec przejścia z powrotem do służby w Ministerstwie Spraw Wojskowych.

Przeniesieni w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym starosta powiatowy włoszczowski VI st. sł. Kotłubaj Zygmunt—z dniem 21.V. 1930 r.

lekarz powiatowy VI st. sł. w Starostwie powiatowem tucholskiem Dr. Gierszewski Józef — na własną prośbę z dniem 31.V. 1930 r.

lekarz powiatowy VI st. sł. w Starostwie powiatowem morskiem w Wejherowie Dr. Panek Franciszek—z dniem 31.V. 1930 r.

Przeniesieni w stan nieczynny uchwałą Rady Ministrów z dnia 20.V. 1930 r.:

starosta powiatowy złoczowski VI st. sł. Dr. Dorosz Jan,

starosta powiatowy grójecki VI st. sł. Gancarczyk Bronisław.

F) W Tymczasowym Wydziale Samorządowym w likwidacji we Lwowie:

Przeniesiony w stan spoczynku:

dyrektor Biura Patronatu dla rękodzieł i drobnego przemysłu w V st. sł. Dr. Schoennett Józef — dnia 31.V. 1930 r.

G) W Wojewódzkich Sądach Administracyjnych:

Mianowani:

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim pomorskim Pałac Józef — sędzią zawodowym Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Toruniu w dotychczasowym VI st. sł. dnia 30.V. 1930 r.

adjunkt kancelaryjny IX st. sł. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Poznaniu Ignaszewski Jan — sekretarzem w dotychczasowym IX st. sł. dnia 30.V. 1930 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, ul. Długa 38.